

КИНЛИ МАКГРЕГЪР

Една девойка ще въстане срещу принципите си, за да бъде част от живота на рицаря, който се е заклет, че никоя жена няма да превземе сърцето му.

МРАЧНИЯТ РИЦАР

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
ТИАРА БУКС

КИНЛИ МАКГРЕГЪР МРАЧНИЯТ РИЦАР

Превод: Димитрия Петрова

chitanka.info

Безстрашни мъже, чиято преданост е един към друг, към угнетените и към тайното общество, известно като Братството на меча. Мъже, които никога не трябва да се предават на страстите и копнежите на благородните си сърца.

ДАМА НА ЛЮБОВТА

Красивата и миролюбива Роуина знае, че Страйдър от Блекмор е воин и като такъв трябва да го избягва. Но нещо гори в очите на този могъщ рицар — нещо, което не е срещала в никой от неговия вид — нежност и желание да обича и да бъде обичан. Въпреки това да влезе в света му би било лудост и противоречи на всеки принцип, на който е подчинила живота си. Затова тя трябва да устои на копнежа си да се озове в прегръдките му.

МЪЖ НА ВОЙНАТА

Страйдър е принуден от дълга да се бие за правдата и никога не е чувствал нуждата от дом, докато погледът му не се спира върху изящните лице и тяло на несравнимата Роуина. Заклел се е да не познава любовта и не се осмелява да се поддаде на чувственото ѝ очарование. Но когато са надвиснали предателства и опасности, благородният рицар трябва да бъде героят на нищо неподозиращата лейди, макар че действията му може да му струват честта, сърцето и забранената му мечта за щастие.

ПРОЛОГ

Ела и постой за миг с мен, приятелю и страннико, защото имам да разказвам приказка, която много от вас никога не са чували.

Приказка за чест и приятелство; за смелост и великодушие; за сила и вярност. Това е история за момчета, които са се превърнали в мъже не защото са пораснали с годините, а понеже са преминали през адските огньове ръка за ръка, гръб опрян в гръб, непокорни и смели, а между тях бил единствено кодексът на честта.

Всички оцеляхме.

Всички се прибрахме у дома.

Всички сме братя докрай.

Говори се, че най-силната стомана е изкована от огньовете на Сатаната. Самият аз съм бил свидетел. Защото някога бях един от тях. Пленен в земя известна като Утремер, или Светите земи, държан като заложник от враговете ми, точно там аз открих тези удивителни мъже.

Имаше петдесет от тях в моята килия. На тясно и студено, вързани, бити и изтощени. Но не и победени. Не, тези мъже никога не можеха да бъдат сломени.

Не и от нещо, родено на тази земя.

Макар да ги познавах като млади мъже, а в някои случаи почти момчета, те изглеждаха изтощени, колкото стар просяк. Лицата им бяха набраздени от ужас и глад, дрехите им бяха дрипави и накъсани, а телата им белязани и кървящи от стари и нови рани. И въпреки това се бореха със сила на волята, която ме изумява до ден-днешен.

Измежду петдесет пет от тях се очертаха като наши предводители: Привидението, който се движеше крадешком и потайно, като избягваше сблъсък със стражите ни; Шотландеца, който се пожертва заради другите, за да не бъдат те наказани; Уидоумейкър^[1], който се грижеше за нас и планира бягството ни; Магьосника, който беше способен да разсее и открадне от каквото и да се нуждаехме и Абата, чиито научни занимания и безкрайна вяра ни напомняха, че все още сме хора, дори и да живеехме като животни в мръсен затвор.

Кръстихме ги Куинфортис^[2] — латински израз, който означава силата на петимата. Те поддържаха нашия дух и надежда живи всеки ден, докато пазачите ни се стремяха да ни пречупят. Без тях никой от нас нямаше да се прибере у дома.

Щяхме да сме мъртви досега.

Всички. Всеки от нас.

В тяхна чест е написана тази поема.

Уидоумейкър

Срещнах мъжа, когото Братството наричаше Уидоумейкър през първия ден от хвърлянето ми в затвора. Лицето му беше толкова обезобразено от побоя, че ми напомняше на някакво ужасно чудовище. Но това, което ме изплаши, бяха очите му.

Умният му и остър поглед виждаше право през мен. Предложи ми ръката си, както беше направил с останалите пленени против волята им, и ми каза, че докато той диша, ще бъда защитен.

Наистина го мислеше.

В нощта на нашето бягство от ада, седем мъже останаха зад нас, за да прикриват следите ни.

Куинфортис, Фантома и Езичника.

Докато бяхме на борда на кораба към дома, седмината смело посрещнаха преследвачите ни сами, с нищо повече от голите си ръце, за да се защитават. Дори сега, години по-късно, все още мога ясно да си спомня гледката, която представляваха, докато се биеха на лунната светлина като обладани защитници, а ние бягахме по тяхно желание.

Привидението, Шотландеца, Уидоумейкър, Магьосника, Абата, Фантома и Езичника.

Мъже, които отказваха да ползват истинските си имена, докато бяха затворници, когато бяха принизени до животни, принудени да се бият за оскъдна храна.

Мъже, които бяха свързани от белезите и клетвите си един към друг, и от клеймото на десните им длани, което враговете им поставиха там, за да им напомня завинаги за времето в миналото им, когато са били зверове.

Но в нощта на нашето бягство, те не бяха животни. Не бяха мъже, нито момчета.

Бяха легенди.

Легенди, чиито кураж и самоотверженост никога не трябва да бъдат забравени.

Вече разказах историята за Привидението в *Midsummer's Knight*, за благословията, която се беше изсипала върху Саймън от Рейвънсууд.

Сега е време да напиша друга.

Уидоумейкър, който беше известен на света като лорд Страйдър, граф Блекмор... мъж с много тайни и сили. Мъж, който цял живот бе водил битки и въпреки това трябваше да осъзнае, че красотата може да се намери извън бойното поле.

И за тези, които са любопитни, името ми, подобно на останалите, остана скрито по време на пленничеството ми. Братството ме дари с необикновен прякор. Сега използвам християнското си име, но за целта на представянето пред света на героите, които познавам, може да ме наричат просто Менестрела. Аз съм скитащ бард в постоянно търсене на собствения си мир от миналото, докато не се убедя, че всички знаят за личната саможертва на мъжете, които съставляваха нашата дружина.

И сега тук започват истинските истории за Братството на меча...

---

[1] *Widowmaker* — човек, който „създава“ вдовици (англ. ез). — Б.пр. ↑

[2] *Quinfortis* — пълният израз на латински е *Fortitudo quinque*, което означава „Силата на петимата“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1

— Изпитание на въоръжението, окървавения ми задник. Би трябвало да го наричат изпитание за некомпетентни глупаци — измърмори Страйдър от Блекмор, докато си проправяше път от арената до шатрата си.

Нямаше нито един мъж на полето, с който си беше партнирал и който да беше представлявал изобщо някакво предизвикателство. Със същия успех можеше да се сражава с брат си Кит, ако трябваше да се съди по уменията, които бяха показали така наречените рицари.

Беше проклет срам, когато един мъж не може да намери достоен противник.

Разбира се, имаше четирима мъже, присъстващи на годишния турнир, които можеха да го предизвикат... собствените му рицари, които пътуваха в компанията му: Рейвън, Уил, Свен и Вал. Но в този час на деня единственото нещо, с което трябваше да се преборят, бе един с друг, докато се мъчеха да стигнат до нужника, преди прекомерната употреба на алкохол от предишната нощ да ги посрами.

Петимата бяха прекалено дълго в странство и упадъкът на английския двор и изкушенията, които предлагаше, бяха неустойими за мъжете на Страйдър. Четиримата му рицари бяха прекарвали цялата предишна вечер в пиене и веселба.

Първият изчезнал беше Уил, който вечеря с богата, сладострастна вдовица. След яденето и няколко халби с медовина, Уил дискретно беше излязъл, влачейки дамата след себе си. Рейвън беше припаднал от пиене в залата малко след полунощ, оставяйки Страйдър и Свен да го отнесат в леглото. Веднага след като бяха прибрали младия мъж в леглото му, Свен беше отишъл да се види с последната си любовница — жена, която рицарят познаваше от час.

А Вал...

Вал беше приключил с пиянска свата с няколко от мъжете на краля. Без съмнение, главата щеше да го боли за седмица или повече, като се има предвид колко бира и ейл беше изпил.

В три и половина Страйдър беше пожелал всичко хубаво на приятеля си и бе потърсил собственото си легло. Оттогава не беше виждал Вал.

Когато отиде да прекъсне почивката му преди сутрешната тренировка, нито един от мъжете му не беше в залата и никой от тях не беше в шатрата си.

Досега със сигурност се бяха надигнали и завърнали от мъртвите.

И все пак по-вероятно беше да не е така.

Когато Страйдър се отдалечи от арената за тренировки, беше заобиколен от голям брой жени, търсеци благоразположението му. Бяха различни на възраст и големина, но всички обединени от едно: желанието им да станат следващата графиня Блекмор.

Искаше му се Саймън от Рейвънсууд да е тук, за да му помогне да разпръсне пискливите жени, които възхваляваха добродетелите му, докато се бутаха с лакти и подскачаха, в опит да привлекат вниманието му.

Дори брат му Кит, щеше да му бъде от помощ.

Но както винаги, Кит не се виждаше никъде. Без съмнение съчиняваше някъде сантиментални, пълни с тревога песни със скимтящите си приятели, чиито единствени мисли бяха лекомислени и глупави.

Страйдър бързо отблъсна тази мисъл, за да не изпитва нервите си още повече.

— Лорд Страйдър, моля ви, изберете ме за Дама на всички сърца! — една млада жена извика в ухото му, дърпайки силно черната му коса.

Страйдър потисна едно проклетие, докато се бореше, да се освободи от взискателната ѝ длан.

— Не, аз трябва да бъда Дамата, не е ли така, милорд?

Той не можа да отговори, защото други жени викаха по него. Някои го бяха хванали и го подръпваха за туниката и някой крайник, докато други бяха заети да тъпчат неща за спомен в снаряжението и шлема му.

Без да споменаваме панталоните му...

— Взех къдрица от косата на лорд Страйдър! — изпищя една жена и припадна.

Другите я прекрачиха, докато една се опита да задигне къдрицата от косата му от хватката на падналата жена. „Припадналата“ бързо я ухапа и след това избяга с трофея си.

Това беше само началото на безумието, докато останалите жени се опитваха да вземат собствени частици от плътта му.

Страйдър не искаше да нарани нито една от жените, но да се освободи от тях без насилие, се оказа почти невъзможно.

— Дами, дами! — изгърмя висок мъжки глас. — Моля ви, дайте момент на негова светлост, който има нужда да изповяда множеството грехове, които е извършил.

Страйдър отправи рядка усмивка, когато разпозна тежкия акцент в гласа на Кристиан от Акра. Бяха минали три години от нощта, в която беше имал удоволствието да види за последно стария си приятел.

Дамите се нацупиха едновременно, докато отстъпваха назад и правеха място за мъжа, който беше облечен в черно монашеско, грубо тъкано, облекло.

Но когато погледнаха високата, мускулеста фигура на Кристиан, лицата им се оживиха значително.

— Колко жалко, че е монах — каза една от жените, по-скоро високо.

— Да — съгласи се друга.

Колко малко знаеха те — нямаше никакви свещени клетви, които да обвързват русия мъж сред тях. Кристиан носеше монашески дрехи, за да запази в тайна самоличността си.

Беше очевидно от шпорите, които се подаваха от време на време изпод черния подгъв, който се влачеше по земята, и по черната качулка, която беше праметнал върху главата си, за да прикрие липсата на тонзура^[1]. Това не беше духовник, а един от най-добрите рицари, които Страйдър беше виждал някога.

Без да споменаваме, че в родината на майка му — Византия, Кристиан от Акра беше принц от кралско потекло, който беше само на една крачка от трона.

— Абате — поздрави го Страйдър, докато разтърсваше предложената от Кристиан ръка. — Твърде много време мина.

— Да — съгласи се той, сграбчи здраво дланта му и го потупа по рамото. — Наистина е така. Но изглежда нещата не са се променили много за теб.

Синият поглед на Кристиан премина през жените, които все още не изглеждаха склонни да ги оставят.

Страйдър въздъхна уморено.

— Истина е, самата истина.

— Отче? — повика го една от жените.

Беше апетитна брюнетка със сочни извивки. Откритата покана на лицето ѝ показваше, че ако Кристиан се съгласеше, на сутринта и двамата щяха да имат нужда от свещеник за изповед.

— Мога ли да се изповядам по-късно?

Лукав поглед проблесна в очите на Абата. Страйдър можеше да види как внимателно обмисля отговора си.

Когато проговори, думите му бяха точно каквито очакваше Страйдър. Кристиан може и да беше варварин в сегашните си вярвания, но все още проявяваше достатъчно уважение към духовенството, което го беше отгледало и никога не би посрамил репутацията им, като приеме поканата на жена, докато носи свещено облекло.

— Да, милейди. Казаха ми, че местният свещеник има няколко служби.

Лицето ѝ посърна от разочарование.

— Ако вие, дами, ни извините...

Кристиан проправи път извън групата към ярко оцветените палатки, които рицарите бяха разпънали на хълма извън стените на замъка.

Повече от триста рицари бяха дръзнали да дойдат до Хексъм за игрите, продължаващи месец, провеждани всяка есен. За разлика от другите рицари, той не беше пристигнал тук в търсене на слава или богатство... имаше повече от достатъчно и от двете. Беше в Хексъм по заповед на краля, за да може последният да държи под око Страйдър, който беше претърпял няколко „злополуки“ напоследък. Наистина някой го искаше мъртъв по възможно най-неприятния начин и докато не намереха кой, Хенри желаше да пази Блекмор на родна земя.

Погледна през рамо, за да е сигурен, че нито една от дамите не ги следва. Макар жените да гледаха с копнеж в тяхна посока, за щастие, бяха останали назад.

— Какво те води насам? — попита Страйдър Кристиан.

Изражението на приятеля му беше мрачно, докато изкачваха хълма.

— Опасявам се, че идвам с лоши новини. Лизандър от Марсилия беше убит.

Блекмор спря рязко при новината. Лизандър от Марсилия беше един от мъжете, които бяха затворени в Утремер. Веднага след като Братството го беше освободило, Страйдър лично го беше изпратил в Шотландия, за да служи в домакинството на приятел.

— Как е възможно това?

— Бил е измъчван и убит — обясни Кристиан, а гласът му съдържаше цялата ярост, която изпитваше Страйдър.

— Кой би посмял да направи нещо такова?

— Враг на клана МакАлистър — отговори приятелят му. Гласът му беше дълбок от гнева и тъгата. — След като Лизандър и Пейгън помогнали на Юън МакАлистър да се върне у дома, Лизандър бил пленен и убит за делото си. Сега отивам на север, за да помогна на Пейгън да намери и убие отговорните за стореното.

— Имаш ли нужда от още един меч?

Лицето на Кристиан се отпусна незабавно.

— Бих казал „да“, но самият факт, че си тук в Англия, а не на Континента, ми говори, че си зает с делата на краля и не си свободен да напуснеш.

Страйдър изръмжа в отговор.

— Да. Но знанието, че един от нас е бил убит, ме поболява.

— Повярвай ми, всички споделяме това чувство.

Страйдър не се съмняваше. Не бяха преживели ужаса на пленничеството си, за да се върнат у дома и да бъдат измъчвани и убити. Гневът, който изпита при тази мисъл, се завихри в него, карайки го да жадува за кръв.

— Закълни ми се, че ще накараш виновника да си плати.

— Няма защо да се притесняваш за това. Пейгън писа, че има намерение да му покаже как сарацините се отнасят към затворниците си.

Страйдър се намръщи, без да иска, на спомена за някои от „уроците“ в ръцете на пазачите им. Тези езичници знаеха добре как да накарат някой да съжалява, че е бил роден, и когато нещата се отнасяха до кървави дела, той се съмняваше, че някой може да е по-добър от

Пейгън. Никой не знаеше истинската народност на мъжа, но всички познаваха желанието му да среже всяко удобно гърло.

— Добре.

Кристиан го потупа по гърба и отново закричи към хълма.

Докато вървяха, Страйдър започна да събира панделките и жартиерите от бронята и шлема си, където жените ги бяха поставили.

Кристиан се засмя тихо, докато го наблюдаваше.

— Както винаги си прокълнат да бъдеш преследван от нежния пол, а?

Страйдър го погледна насмешливо.

— Струва ми се, че трябваше да им кажа за принц Кристиан. Това сигурно щеше да ми спечели миг спокойствие от тях и машинациите им, целящи да се омъжат за мен.

— Изобщо нямаше да ти помогне, след като вече съм сгоден.

— Ах — отвърна Страйдър и се засмя мрачно. — Мистериозната принцеса, която никога не сме виждали. Кажи ми, наистина ли мислиш, че тя все още чака остарялата ти кожа да се върне при нея?

— Искане ми се да беше друго, но получих достатъчно писма от чичо ми, който ме прищпорва да се прибера у дома и да се ожена за нея, за да знам, че тя вероятно е най-покорната девойка, която седи и чака послушно моето завръщане — каза Кристиан, а гласът му беше изпълнен с гняв.

Страйдър познаваше достатъчно добре приятеля си, за да знае, че той иска девойката да намери някой друг, за когото да се омъжи. Подобно на него Кристиан беше най-щастлив като ерген и нямаше никакво желание да се обвързва с жена.

Поне не и за по-дълго от една нощ.

Страйдър тръгна към палатката си в червено и бяло райе. Постави шлема си на масата и свали ръкавиците си.

— Ще се завърнеш ли скоро у дома, за да се ожениш за нея?

Тежък гняв проблесна в очите на Кристиан.

— Нямам желание да се прибера по много причини. Може и да съм принц, но не им дължа нищо. Сега моята вярогност принадлежи изцяло на Братството.

Страйдър кимна с разбиране. Семейството на Кристиан бе причината той да живее в манастир, когато бил пленен от сарацините в Акра. След смъртта на родителите му, когато бил на шест, чичо му

изолирал момчето с монасите с надежда, че то ще научи мястото си, така че, когато се завърне във Византия, да бъде послушно кученце лесно за контролиране.

Този план не можеше да свърши по-зле, след като мъжът пред Страйдър беше по-силен от стомана и никога нямаше да бъде контролиран от някого или нещо.

Оръженосецът на Страйдър Дрюс влезе тичешком в палатката. На четиринадесет години момчето беше върлинещо и некоординирано. Къдравата му черна коса бе подстригана късо, но винаги успяваше да изглежда непокорна. Момчето често се унасяше в блянове и падаше върху разни неща. Въпреки това рицарят никога не губеше търпение с него.

Подобно на Страйдър на тези години, Дрюс беше сирак и повереник на короната.

— Съжалявам, че закъснях, милорд — каза момчето, грабна един стол и го завлече към господаря си. — Пристигна разказвач на приказки и тя беше невероятна. Мога да я слушам цял ден, докато заплита истории за любовници, предадени от Орисниците.

Дрюс се качи на стола и посегна да развърже задната част на бронята на Страйдър.

Рицарят изсумтя на това и се наведе по-ниско, за да може Дрюс да достигне връзките по-лесно.

Страйдър отгатна мига, в който Дрюс осъзна присъствието на Кристиан. Момчето се прекатури от стола и почти го събори, когато се строполи на пода.

Погледна нагоре, цялото му лице изразяваше разкаяние.

— Извинете, лорд Страйдър. Прекъснах ли нещо?

— Не — отвърна рицарят и му помогна да се изправи. — Разговаряхме за незначителни неща. — Страйдър представи момъка на приятеля си. — Кристиан от Акра, запознай се с Дрюс, моя повереник и оръженосец.

— Поздрави, Дрюс — каза той, преди да срещне погледа на Страйдър. Очите на приятеля му бяха още по-тревожни отпреди. — Нещо да не се е случило с Рейвън?

— Не. Беше посветен в рицарство преди няколко месеца и си отспива след разгулна нощ.

Кристиан изсумтя на казаното, но лицето му се успокои, докато Дрюс се върна към обезоръжаването на Страйдър и продължи да бърбори за жената, която беше слушал.

— Чували ли сте някога за Дамата на любовта, милорд?

— Не — отговори Страйдър.

— Аз съм чувал — каза Кристиан, докато сядаше на писалището и си наля чаша с ейл. — Тя е точно твоят тип дама, Страйдър. Трубадур с голяма слава, презира рицарите и пише само за истинската любов и колко е нужна тя в тези дни и години на голямо насилие.

Страйдър присви устни на това. Ако имаше нещо, което мразеше повече от всичко, това бяха тези, които разпространяваха добродетелите на истинската любов. Това така наречено благородно чувство беше струвало повече животи и кавги, отколкото всеки меч.

— Шарка да поразии всички от нейния вид.

— Не, милорд — каза Дрюс, а лицето му беше замечтано. — Тя е по-красива от Венера и притежава гласа на най-сладкопойната чучулига. Със сигурност няма друга подобна на нея. Трябва да я чуете, докато разказва какъв може да бъде светът само ако се борим за мир със същата страст, с която преследваме войната.

Страйдър си размени многозначителен поглед с Кристиан.

— Млад си, Дрюс. Един ден ще осъзнаеш, че всички жени са такива. Не искат нищо повече от мъж, който да се грижи за тях, а те да го отегчават и предизвикват, докато мъжът почти полудее от постоянното им гълчене. От тях има само една полза.

— И каква е тя, милорд? — попита Дрюс.

Очите на Кристиан танцуваха с веселие.

— Това скоро ще откриеш сам, момче. Но за сега си твърде млад.

Устата на Дрюс оформи малко „О“, което показва, че момчето вече има някакво понятие от това, докато събираше парчетата от ризницата на Страйдър.

Рицарят подхвърли кесия с монети на оръженосеца си.

— Занеси доспехите на ковача, за да ги излъска, вземи си почивка за остатък от деня и се забавлявай.

Дрюс грейна. Като благодари, той се втурна с ризницата, преметната през рамото и парите, здраво стиснати в ръка.

— Ще го разглезиш — каза Кристиан.

Страйдър сви рамене.

— Децата трябва да бъдат глезени. Не знаехме ли това на неговата възраст?

Погледът на приятеля му се превърна в преследван от духове и Страйдър се зачуди дали и неговите собствени очи показваха толкова ясно белезите от миналото му.

Подобно на него, Кристиан беше отгледан с единственото правило, че „щаденето с пръчка разваля детето“.

Страйдър можеше да повали напълно пораснал мъж с един удар. Идеята да удари някой толкова много по-малък от него, свиваше гърлото му. С един необмислен удар можеше да убие момчето. В действителност собственият му господар му беше счупил челюстта, когато беше на възрастта на Дрюс, за дребния факт, че е изтървал меча на мъжа.

Това беше риск, който никога нямаше да поеме. По-скоро щеше да отреже ръката си, отколкото някога да измъчва някой по-слаб от него.

Страйдър посегна за кърпа в момента, в който входа на палатката беше отменат. Почти очакваше да види някоя девойка, която щеше да му предложи себе си, и беше много изненадан да открие по-малкия си брат там, след като Кит не обичаше битките и често отказваше да се приближи до палатката му.

Както и Дрюс преди него, Кит не обърна внимание на Кристиан, който беше в ъгъла.

Облечен в комбинация от крещящо червено и оранжево, брат му държеше голяма кошница в ръцете си, която беше препълнена с писма и различни части от дамско облекло.

— Какво е това? — попита Страйдър, когато Кит остави всичко пред краката му.

Той махна оранжевата шапка от главата си и избърса потното си чело с ръка.

— Символи от твоите обожателки. Беше ми наредено да ти предам всичко това лично и да се подсигурия, че никое друго живо човешко същество няма да ги докосне.

Кристиан се засмя.

Кит рязко се завъртя и видя мъжа, излегнал се в стола с халба, пълна с ейл, подпряна на стомаха му, докато дългите му крака бяха протегнати напред и кръстосани при глезените.

Сините очи на Кит се разшириха значително.

— Вече забавляваш свещеници?

Страйдър изсумтя на думите му.

— Не, Кит. Запознай се с моя стар приятел Кристиан. Кристиан, запознай се с по-малкия ми брат Кит.

Мъжът наведе глава към брата на Страйдър.

Погледът на Кит не се отклони от Кристиан и стана несигурен в момента, в който забеляза шпорите и ботушите му, покрити с броня, да се подават под ръба на черната му роба.

Страйдър прочисти гърло, за да привлече вниманието на брат си обратно към себе си. Веднага след като го получи, той изкусно поклати глава за „не“ и отправи забраняващ поглед към Кристиан.

Кит незабавно разбра намека да не пита и обърна гръб на мъжа. Наведе се и издърпа от купчината яркочервена панделка, за която беше завързан ключ.

— Специално тази каза, че трябва да съм сигурен, че си получил подаръка ѝ или ще ме отрови, докато ям. Така че вместо да наемаш някой да изпробва храната ми, искам да съм сигурен, че е стигнал до теб.

Страйдър завъртя очи, когато Кит го взе и счупи печата на бележката, която също беше завързана за панделката.

Брат му я прочете на глас.

Милорд, за мен е голяма чест да ви дам ключа за девствения си пояс. Нека се срещнем довечера в двора с розите.

Ваша дама завинаги:

Черити от Йорк

— Ключ за девствен пояс? — попита Кристиан с развеселен тон.

— Да — каза Страйдър, гласът му беше изпъстрен с мрачен хумор. — И покана за насилствена женитба, ако някога видя такъв.

Приятелят му отново се засмя.

— И се чудиш защо предпочитам да се обличам като монах. Това е най-добрата защита, която съм намерил срещу заговорнички, желаещи да бъдат булки, а дори и тя не е съвсем сигурна, както видя.

Страйдър подаде ключа обратно на Кит.

— Кажи на дамата, че съм предварително ангажиран.

Кит повдигна вежди при това, след което се отправи към предпазителите за чатала на Страйдър.

Той се намръщи, когато видя брат си да слага един от предпазителите в панталоните си.

— Какво правиш?

— Последният път, когато казах не от твое име на една от желязките да бъде твоя любима, тя беше дяволски близо до това да ме кастрира. Този път искам защита, когато предавам новините.

Страйдър се присъедини към смеха на Кристиан.

— Това не е забавно — засегна се Кит. — Мислиш, че това, което правиш, е опасно? Предизвиквам те да бъдеш на мое място за един момент, когато се изправям пред великата Женска Орда вместо теб.

— И точно заради това пращам теб, малки братко. Нямам куража да се изправя пред тях.

— Какво? — попита Кристиан с престорен шок. — Страйдър от Блекмор изплашен? Никога не съм мислел, че ще доживея деня, в който обикновена девойка ще те накара да се свиваш от страх.

— Денят, в който захвърлиш монашеското расо и сложиш короната си, Ваше Величество, може да ме подиграваш за това. Дотогава знам, че също си страхливец.

Очите на приятеля му палаво затанцуваха.

— Жените правят всички ни страхливци.

Кит отвори уста, за да каже нещо, след което, изглежда, размисли. Сграбчвайки щита, той се отправи към вратата.

— Ако не се завърна до падането на нощта, моля те, погрижи се да ме погребат на родна земя.

Страйдър поклати глава при молбата на брат си, но след това...

Не. Някоя от жените не би наранила наистина Кит.

Веднага след като останаха сами, Страйдър изми лицето и гърдите си в умивалника, след което се подсуши.

— Как така, след всичко, през което сме минали заедно, никога не съм узнал, че имаш брат? — попита Кристиан, когато Страйдър преметна кърпата през рамо и се запъти да си налее бокал с вино.

Блекмор потисна болката, която невинният въпрос предизвика. Макар да беше споделил много от живота си с Кристиан, имаше доста

неща, които не беше доверявал на никого. Неща, които никога нямаше да сподели с никой.

— Ние сме наполовина братя, които израснаха поотделно.

— Ах — въздъхна Кристиан, докато наблюдаваше приятеля си как се настанява срещу него.

Страйдър изглеждаше изморен. Сините му очи бяха пълни с безпокойство, но той никога не е бил безгрижен. Приятелят му, също като него, винаги е бил прекомерно сериозен.

Саймън от Рейвънсууд обичайно ги оприличаваше на Дуото на Страшния съд. Но все пак, всички те бяха видели прекалено много от по-тъмната страна на човешката жестокост.

По някакъв начин това ги беше лишило от оптимизма им.

— Виждал ли си Шотландеца напоследък? — попита Страйдър.

— Ще стане една година през септември.

— Как я кара той?

Кристиан въздъхна, когато си спомни другаря им, който беше избрал да се скрие в провинцията на Англия, вместо да се прибере у дома при семейството си в Шотландия.

— Също както преди. Усамотил се е и не позволява на никой да види лицето му. Едва ми проговори, докато бях там.

Страйдър погледна настрана, челото му се сбърчи от още по-голямо безпокойство. Кристиан знаеше, че приятелят му обвинява себе си заради това, което се беше случило на Шотландеца по време на пленничеството им.

— Вината не беше твоя.

Кристиан имаше предвид инцидента, при който един от групата им се беше опитал да избяга. Едва шестнадесетгодишно, пътят за бягство на момчето беше разкрит, преди някой от тях да бе имал шанса да го използва.

Когато сарацините бяха дошли за един от тях, за да го накажат, Шотландеца беше пристъпил напред, за да поеме вината, знаейки, че онзи, който беше отговорен за това, никога нямаше да преживее наказанието.

Пазачите им бяха измъчвали Шотландеца цели две седмици. Когато той беше върнат в килията им, окото му беше извадено и мъжът беше оставен ужасно обезобразен.

Шотландеца никога вече не беше отново същият, и Страйдър се обвиняваше, че онзи ден самият той не беше поел вината.

— Не можеш да понесеш болката на целия свят, Страйдър. Някои неща просто са писани да се случат.

Рицарят отпи голяма глътка вино, но не каза нищо.

Не трябваше. Двамата се познаваха толкова отдавна, че Кристиан знаеше какво се върти из ума му.

Това, което бяха направили, беше тежко и никога не свършваше. Имаха повече задължения, отколкото можеха да изпълнят и двамата чувстваха отговорност към всеки член на братството им.

Тяхното беше самотен живот.

Да, можеха да имат всяка жена, която превземеше фантазията им, неопитна или някоя опитна, но после какво?

Никой от тях не се нуждаеше или искаше тежестта на съпруга, която да настоява за още повече от скъпоценното им време.

Кристиан носеше на плещите си тежестта на царство, чакащо един ден да предяви претенции към него, но Страйдър... Той имаше демони, които го командваха. Демони, които нямаше да го оставят на мира.

Никога.

Кристиан само се надяваше, че накрая те нямаше да докарат приятеля му до лудост, по начина, по който бяха подлудили бащата на Страйдър.

Беше добре известно на всички, че Джофри от Блекмор беше умрял от собствената си ръка.

Но не и преди да се опита да убие собствения си син.

---

[1] обръсната част от главата при свещеник — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

— Трябваше да си там, Роуина.

Роуина де Витри сложи търпелива усмивка на лицето си, докато придворната ѝ дама, Елизабет бърбореше, а прислужниците приготвяха косите и воалите им за предстоящата вечеря. И двете седяха на дървени столове пред отворения прозорец.

— Лорд Страйдър просто изхвърча от палатката си, когато се бяхме отправили към замъка. Само на три крачки от нас, едва облечен.

Елизабет въздъхна драматично, подпирайки лакътя си на тоалетната масичка и гледайки в пространството.

Роуина даде всичко от себе си, да не завърти очи на младежкото поведение на приятелката си. Не се съмняваше, че ако бъде оставена сама, Елизабет щеше да прекара следващата седмица, единствено гледайки през прозореца на будоара си, пропилявайки времето си с мисли за графа.

— Никога не си виждала толкова добре оформен мъж. Блестящата му черна коса беше мокра и капеше по мускулите му и...

Елизабет я прекъсна с друга въздишка.

— Трябваше да видиш гърдите му. Заклевам се, че можеш да забележиш как всеки малък мускул се огъва, докато диша.

Роуина почувства как усмивката ѝ повяхва.

— Да, и съм сигурна, че се огъват много добре, докато намушкват с меч мъж, за да отнемат живота му.

— Разбира се — съгласи се Елизабет, изправяйки се, за да може прислужничката ѝ да навие плитките около главата ѝ и да ги забодее. — От всички разкази изглежда, че той е най-свирепият рицар в целия християнски свят. Защо иначе ще бъде наречен кралски шампион?

— Защо иначе наистина — прошепна Роуина, след което стисна зъби.

Рицари. Колко много мразеше тях и всичко, което означаваха. За нея нямаше нищо възхитително в битка или смърт.

Как може истински мъж да изпитва гордост, докато сее страдание и мъка?

Откакто беше получила новините на единадесетгодишна възраст, че обичният ѝ баща е паднал в битка, беше презряла войната и тези, които вземаха участие в нея. За разлика от приятелките си, тя не припадаше, когато се изправеше срещу доставчиците на смърт. Не, държеше се на разстояние от тях.

Пожелаваше на всички им да хванат сифилис.

В сърцето си търсеше благороден мъж. Такъв, който е мил към останалите и който можеше да прояви състрадание без страх, че това ще го направи слаб.

„Намери мъж, който ще те обича, малчо. Такъв, който ще бъде достоен за твоята привързаност. Не позволявай на никой мъж да те има само защото притежаваш земя. По-добре да дам всичко на Хенри, отколкото да оставя момичето ми да страда. Животът е твърде кратък за всички нас и аз искам да се наслаждавам на всеки ден от него.“

Думите на баща ѝ продължаваха да звучат в ума ѝ и по-важното, в сърцето ѝ. Той беше добър мъж и тя търсеше точно такъв за съпруг.

За нещастие, все още не можеше да намери някой, който да се доближава до неговата доброта. Вместо това около нея се увъртаха мъже, които не виждаха нищо друго, освен земя и богатство всеки път, когато я погледнеха.

На петнадесет години веднъж беше отишла на вечеря, облечена като буца самородно злато и беше предизвикала голямо раздвижване из благородниците. Разгневеният ѝ чичо я беше дръпнал и бързо я накара да се преоблече.

Макар никога да не беше повторила това преживяване, Роуина все още си беше същата. Никога нямаше да вземе мъж, който я виждаше като средство за постигане на цел. Щеше да се омъжи само за мъж, който я погледнеше като жена.

— Мислиш ли, че лорд Страйдър може да избере мен за Дама на всички сърца? — бърбреше Елизабет. — Знам, че той ще бъде рицарят, който ще спечели турнира и толкова много ще ми хареса да бъда избрана. — Бузите на Елизабет се зачервиха. — Оставих му кърпичката си като знак, когато ни помогна да внесем Джоан вътре. Мислиш ли, че я е запазил?

Роуина искрено се усмихна на Елизабет. Приятелката ѝ не можеше да промени сляпото си увлечение по варварина. И макар че беше огорчена да слуша това, тя обичаше Елизабет достатъчно, че да не разруши мечтите ѝ. Ако това да бъде метната на рамото на някой мъж и да се отнасят към нея като със собственост, правеше приятелката ѝ щастлива, а беше така, тогава Роуина ѝ пожелаваше всичко хубаво и всички варвари, които можеше да хване.

— Защо да не запази знака от някой толкова хубав като теб?

Елизабет се усмихна.

— Толкова си мила, Роуина. Надявам се да напълниш залата за твоя рецитал.

Роуина погледна към лютнята си, която стоеше на перваза на прозореца. Музиката и поезията бяха нейният живот. И това беше единственият живот, който искаше, ако трябваше да бъде честна. Докато придворните ѝ дами мечтаеха за съпрузи, деца и титли, тя жадуваше да пътува от замък на замък, да пее за вечерята си и да види света, или най-накрая да отвори училище, за да може да обучи други да ценят музиката както тя.

Но за разлика от мъжете менестрели^[1], които създаваха песни за възхвала на войната и рицарите, тя пишеше само за любов.

Отношението ѝ против порядките на рицарството често беше осмивано от останалите трубадури и благородници, които я мислеха за глупачка. Обаче нея не я интересуваше. Беше печелила достатъчно награди и състезания с думите си за любов, така че не се нуждаеше от одобрението на по-традиционните менестрели. Тя вярваше в музиката си.

Само ако баща ѝ беше жив, да види успеха ѝ...

Роуина прогони мъглата пред очите си. Дори след всичкото това време, сърцето ѝ все още я болеше за бащата, когото беше обичала толкова нежно. Но не беше в природата ѝ да остави другите да видят болката ѝ. Тя беше от типа, който пазеше чувствата в душата си.

Когато върна вниманието си обратно към Елизабет, се чу почукване на вратата.

При поканата на Елизабет, Джоан пъкна русата си глава вътре, леко размествайки воала си при това. Носеше бледосиня рокля, а зелените ѝ очи блещукаха весело. Джоан беше една от четирите

придворни дами, които бяха отгледани в дома на Роуина и които бяха дошли с нея в Хексъм за турнира.

— Вие двете не сте ли готови?

Елизабет пренебрегна въпроса и попита на свой ред:

— Той в залата ли е вече?

Вълнението в гласа на приятелката ѝ показа на Роуина, че той се отнася за графа на Блекмор.

Графът беше пристигнал в Хексъм преди два дни и досега Роуина си беше спестила грубиянската му компания.

Нещо, което със сигурност щеше да се промени скоро.

Лицето на Джоан грейна.

— Да, той току-що влезе в залата.

Елизабет прекатури стола си в бързината да напусне стаята.

Невъзмутимо, Роуина стана на крака и последва приятелките си, които бързаха по коридора по възможно най-неподобаващ за дама начин, докато се кикотеха и си разказваха по-ранната си среща с графа.

— Не мога да повярвам, че той всъщност ме пренесе — каза Джоан със задъхан глас. — Иска ми се да бях в съзнание.

— Иска ми се аз да бях тази, която припадна — вметна Елизабет.

— О, да бъда пренесена от тези силни ръце...!

Роуина поклати глава. Въпреки най-добрите си намерения, усмивката се появи в ъгълчетата на устните ѝ. Обичаше двете си приятелки, но имаше моменти, в които все още реагираха сякаш са деца, а не напълно пораснали жени.

Елизабет и Джоан спряха до галерията, където много други жени се бяха надвесили над ниската каменна стена, за да шпионират мъжете долу. Залата беше препълнена с хора, ловджийски кучета и музиканти, докато прислугата приготвяше масите за предстоящата вечеря. Отново и отново Роуина чуваше различни жени да възхваляват лорд Страйдър, графа на Блекмор.

— Не е ли косата му толкова черна също като среднощно небе?

— въздъхна жена от лявата ѝ страна.

— О, да. А раменете му са много по-широки от тези на когото ѝ да било долу.

— Можеш да кажеш по походката му, че той е мъж, който може да задоволи нуждите на една жена. О, иска ми се да имам шанса сама да открива това.

Роуина дърпаше разсеяно ръкава си, докато търсеше начин да пренебрегне глупавото дърдорене. Костваше ѝ много усилия да не повърне в средата на коридора.

— Чух, че се е заклел никога да не се жени.

Роуина повдигна вежда при неподходящия коментар. Може би мъжът все пак имаше някакъв разум.

— Защо би дал такава клетва? — попита Елизабет.

— Казват, че е прокълнат.

— Прокълнат с вида на хубав дявол и силата на свети Джордж. Искам някой да ме прокълне с такъв мъж!

Неспособна да понесе повече коментарите им, Роуина се запровира кротко покрай тълпата жени и бавно се спусна по стълбите. Нека си отправят влюбени погледи, ако се налага. Тя имаше да прави други неща, като например да намери нещо горчиво, за да премахне наситения сладникав вкус от гърлото си, причинен от коментарите им.

Когато стигна преддверието, млад паж случайно я връхлетя в бързината си да налее още вино за господаря си. Роуина се опита да запази равновесието си, но точно когато се поизправи, едно ловджийско куче пресече пътя ѝ и се оплете в подгъва на роклята ѝ. Тласната напред, тя почувства как пада.

Ахна и потърси начин да остане права. Точно когато си мислеше, че ще се изложи като падне пред всички, някой я улови.

Силни ръце се обвиха здраво около нея и я завъртяха, преди да я задържат близо до мускулест гръден кош.

Роуина погледна нагоре и почувства как челюстта ѝ увисва.

Никога в целия си живот не беше виждала нещо толкова...

Никога.

Сини очи, напрегнати и пронизващи, гледащи от лице на чисто мъжко блаженство. Костваше ѝ много да не се протегне и да прокара ръката си по ясно изразената линия на тази перфектно очертана челюст, да остави издайническата черна набола брада да одраска върховете на пръстите ѝ...

Мъжът беше съвършено прекрасен.

Перфектен.

Притежаваше тази рядка мъжествена красота, която щеше да бъде женствена за всеки, на който му липсваше неговата сурова,

естествена мъжественост. Или за всеки, който не притежаваше размерите му.

Беше огромен! Висок и добре сложен, той я придържаше с лекота. Косата му беше по-дълга, отколкото бе модно и намекваше, че този мъж не се съобразява с настоящите вкусове, а веселието в погледа му говореше, че притежава добра, нежна природа.

Докато той продължаваше да я наблюдава очаровано и с интерес, лицето ѝ пламна.

Ако трябваше да се каже истината, това беше най-смуцаващата прегръдка. Тя гледаше нагоре към непознатия, а тялото ѝ беше наклонено назад само със силата на ръцете му, които я придържаха. Той я беше обгърнал с топлина и сигурност, а на красивото му лице беше отпечатана смесица от загриженост и забавление.

— Добре ли сте, милейди? — попита той.

Имаше музика в този мъжествен звук. Богат, дълбок бас, който без съмнение отекваше с красота, когато го използваше, за да пее.

Заобикаляше го аура от опасност, която загатваше, че не следва ничии правила, освен своите собствени. Аура, подсказваща, че притежава мрачна, зловеща страна, която би била плашеща, ако не беше смекчена от чувството за хумор, което излъчваше. Това бе странно противоречие, което я омайваше.

Вълнистата му черна коса се носеше над раменете му и щом се усмихна, тя видя трапчинки, които прорязваха дълбоко страните му.

Сърцето ѝ препусна, когато я побиха тръпки при вида на тези дяволски трапчинки.

Беше ѝ задал въпрос. Помнеше това, но дори с цената на живота си не можеше да си спомни какво беше казал той. Докато не я остави да стъпи отново на крака.

Огорчена, че не беше помръднала и че беше действала също толкова детински като приятелките си, Роуина почувства още една вълна от изчервяване да се надига по страните ѝ.

В опита си да погледне настрани от смеха в сините му весели очи, погледът ѝ попадна на широките му гърди. Той носеше тясна туника в червено и черно, която се плъзгаше гъвкаво по очертаните му мускули, мускули, които си спомняше прекалено добре как се притискат към нея.

Тялото му наистина беше пиршество за очите ѝ. Докато не видя онова...

Мечът, който беше препасал около стройните си бедра.

— Вие сте рицар — произнесе бавно тя, разбирайки сега тъмната му страна, която беше зърнала.

Рицар. Убиец. Двете бяха синоними и тя трябваше да се досети, че той е един от ужасната им порода. Не трябваше да се изненадва от знанието. Повечето благородници бяха рицари и все пак я обзе вълна от горчиво разочарование.

Искаше ѝ се да беше роден друг. Беше така жалко, че такъв красив мъж пропилява времето си в толкова безполезни жестоки усилия.

— Да, милейди — отвърна той отново с този чуден, мелодичен глас. — Рицар, винаги на вашите услуги.

Тя предположи, че трябва да му благодари за бързите рефлексии, които я бяха предпазили от падане, но тези умения бяха изградени само за да може да убива други. По-скоро би паднала на пода хиляда пъти, отколкото един мъж да бъде убит във война.

— Оценявам услугата ви, сър — отвърна Роуина като гласът ѝ предаваше цялото студено въздействие на настроението ѝ.

Тръгна да се отдалечава от него.

— Милейди?

Без да помисли, тя спря и се обърна към рицаря.

— Няма ли да ми кажете името си?

— Не.

Този път, когато тя понечи да се отдалечи от него, той в действителност препречи пътя ѝ.

— Не? — попита мъжът, очите му показваха изненадата му и все пак успяваха да бъдат очароващи и топли.

Беше очевидно, че не е чувал тази дума често от устните на девойка.

— Нямаме нужда от името ми, сър рицарю. Сигурна съм, че тук има достатъчно, които биха ви дали своето, но аз не съм една от тях.

Единият ъгъл на устата му се повдигна нагоре, показвайки самотна трапчинка на лявата му буза. Въпреки най-добрите си намерения, тя намираще дяволитото му изражение за...

Забавно?

Не, това не беше истинската дума, намираше го... добре... възхитително, ако посмееше да го признае. Наистина беше прекалено чаровен, за да се опише с думи.

— Мога ли да претендирам за просто любопитство, милейди? Все пак не се случва често да намеря непозната жена в ръцете си.

Роуина прехапа долната си устна в опит да потисне усмивката си, което се оказа невероятно изпитание за волята ѝ.

— Има нещо във вас, сър, което ми казва, че това не е истина.

Богатият му смях докосна ушите ѝ, когато я дари с цялата си усмивка. Тази усмивка правеше странни неща с тялото ѝ. Караше пулсът ѝ да препуска, а умът ѝ да се замае.

— Тогава можем ли да кажем, че не много често намирам девойка в ръцете си, която е толкова неохотна?

— Това определено мога да го повярвам.

Роуина отстъпи крачка назад, по-изплашена от внезапното си желание да остане с него, отколкото от заниманието му.

Какво ли ставаше с нея? Никога преди не бе искала да бъде в една страна с подобен мъж, а сега внезапно желаше да отдели време, за да си побъбри с него.

Трябва да беше пила прекалено много вино.

Не си изпила и глътка, Роуина. Ти току-що влезе в залата.

О, добре, тогава сигурно се дължеше на вълнението от дневните задължения. Да, това беше.

Това трябваше да е.

— Ще ме извините ли? — попита тя.

Той отстъпи назад неохотно.

— Само този път, милейди. Следващият път, когато се срещнем, ще очаквам да ми кажете името си.

— Ако е такъв случаят, сър рицарю, тогава отново ще бъдете разочарован.

Нещо близо до възхищение светеше в тези дълбоки сини очи.

— Трябва ли да ви предупредя, милейди, че не приемам лесно разочарованията?

Роуина се усмихна въпреки себе си. Харесваше ѝ този словесен двубой. Не намираше често мъж или жена, които да ѝ паснат толкова лесно.

— Само ако ми позволите да ви уведомя, че аз не приемам лесно предупрежденията.

Този път, когато се обърна, той не се опита да я спре, но отново чу смеха му.

О, помисли си тя с въздишка. Беше ужасно, че той бе рицар. С такъв глас и маниери наистина щеше да стане прекрасен трубадур.

Наполовината на пътя си през залата, Роуина даде всичко от себе си да не се поддаде на желанието да се обърне и да провери дали продължава да я гледа. Отново и отново си повтаряше, че не я интересува дали той я наблюдава, или не.

Мъжът беше ужасен, брутален рицар.

И когато достигна до приятелите си менестрели, просто се случи така, че погледна назад. Не че го търсеше, увери се тя. Оглеждаше се за Елизабет, Бриджит или Мариан. И все пак, когато погледът ѝ се плъзна по присъстващите и не видя дори помен от нейния рицар, не можа да потисне разочарованието си.

Така е по-добре. Всички мъже като него могат да ѝ предложат само ранно овдовяване и да разбият сърцето ѝ, докато прескачат от легло на легло, винаги нехайни за женските чувства.

Тези думи бяха все така истински, но все пак се зачуди какво ли беше името му.

Какво име би подходило на мъж с такъв чар и красота? Със сигурност не Хю, Хенри или Едуард. Не, той щеше да притежава име също толкова уникално като мъжа...

Спри да мислиш за това!

Изхвърляйки мъжа от мислите си, тя се присъедини към приятелите си и се насили да се наслади на разговора.

Хенри Плантагенет, крал на Англия, владетел на Нормандия, Анжу и Аквитания, безспорно един от най-могъщите мъже в света, седеше в ъгъла на приемната си и придържаше студена кърпа към главата си.

Слепоочията му пулсираха, сърцето му препускаше от гняв и беше съвсем сигурен, че в следващите няколко минути можеше като нищо да умре от раздразнение.

Ако още един рицар, барон, граф или някой друг влезеше през вратата на стаята му, за да го моли да принуди Страйдър от Блекмор да се омъжи за дъщеря му, щеше да ги убие.

Всички.

Щеше да полудее от гняв и да се спусне върху целия си придворен двор като Смъртта, търсейки само мир от ненаситните хора, твърдо решени да го убият.

— Ето — каза жена му Елеонор, докато му носеше друга студена кърпа и я постави на челото му.

Беше елегантна кралица. Висока, стройна и руса, тя беше обект на завист из целия християнски свят и в моменти като този Хенри си спомняше защо се беше оженил за нея (като се изключеше факта, че имаше контрол върху повече френски земи от френския крал).

Хенри ѝ подаде старата кърпа и се намръщи.

— Какво да направя, Нора? — попита той жена си. — Очевидно нито една дама в кралството не иска да се омъжи, докато Страйдър не си избере булка. Каква глупост е обзела тези жени?

— Ако ти беше жена, Хенри, нямаше да има нужда да питаш това. Мъжът е доста приятен за окото и разполага с по-голямо богатство дори от теб.

Той ѝ изръмжа.

За негов пълен ужас се чу друго почукване.

— Ако е някой друг, освен лекаря ми, отпратете го.

Стражите му отвориха вратите, за да му покажат Лайънъл от Съсекс. Те тъкмо щяха да избутат мъжа навън, когато Хенри ги спря.

— Не, той е един от малкото хора, които ние^[2] сме дори благодарни да видим. Освен ако не изрече името на Страйдър от Блекмор, тогава край.

Лайънъл се намръщи. Той пристъпи напред и се поклони ниско, очите му не се отместиха от главата на Хенри, където стоеше кърпата.

— Болка ли имате, господарю?

— Да, но ние се опитваме да решим коя ни поразява повече. Тази в главата ни, или онази в нашия...

— Хенри! — рязко възкликна Елеонор.

— Врат — дрезгаво продължи той. — Щях да кажа „врат“.

Кралицата му хвърли невярващ поглед.

Лайънъл пристъпи напред, за да целуне ръката ѝ, преди Елеонор да седне на стола до Хенри.

Кралят загледа как старият му приятел започва да кръстосва в откритото пространство между стола му и вратите. Знаеше какво

дразни Лайънъл.

— Тя не е решила?

— Решила? Не, Ваше Величество. Тя няма да се съгласи на никой. Има някаква глупава идея, че е учител и иска да отвори училище.

Хенри изстена на това. Лейди Роуина беше наследница, чието богатство не се изразяваше само в монети. Привлекателността ѝ се основаваше на факта, че тя бе наследница практически на цяла южна Англия. Който ѝ да се оженеше за нея, щеше да контролира границата на кралството му и да разделя северната част на Англия от земите му във Франция.

С всички проблеми, които имаше с Филип от Франция, последното нещо, което можеше да си позволи, беше тази земя да стане притежание на някой, който е дори малко по-приятелски настроен към него. В грешните ръце тази земя щеше да доведе до края на неговата монархия.

— Какво не беше наред с лорд Ансли?

— Той, както всички други, е посветен в рицарство. Тя каза, че няма да обърне внимание на рицар.

— Тогава я принуди! — рязко отсече Хенри.

Лайънъл въздъхна.

— Иска ми се да беше толкова просто, Ваше Величество. Последния път, когато се опитах насила да я омъжа, тя избяга на Континента и не се върна, докато не се съгласих да забравя плановете си за нея. Изпратих повече от четиридесет мъже да я намерят и не успях. Тя се върна само защото подписах документ, че се кълна да ѝ оставя правото да откаже на всеки мъж, който предложи за неин съпруг.

Елеонор се засмя.

Двамата мъже погледнаха към нея.

— Извинете ме, господа — каза тя, усмихвайки се. — Трябва да призная, че се възхищавам от смелостта на момичето и средствата ѝ.

— Ще се възхищаваш ли, когато Филип седне на нашия трон?

Тя стана сериозна незабавно.

— Успокой се, Хенри.

Лайънъл прокара обезсърчено ръка през посивяващата си кафява коса.

— Опасявам се, че трябва да живея вечно. Не мога да умра и да позволя земите ѝ да отидат при мъж, който не може да ги защити.

Хенри изсумтя.

— Без да се обиждаш, Лайънъл, дори сега ни притесняват способностите ви да поддържате наследството ѝ. Там, навън, има много мъже, които стават нетърпеливи заради колебанието ѝ. Рано или късно един от тях ще нападне неочаквано.

— Не се обиждам, Ваше Величество. Аз изпитвам същия страх всеки път, когато някой от алчните зверове идва да поиска ръката ѝ. Знам, че говорите истината и го оценявам.

Кралят махна кърпата от челото си.

— Какво им става на младите днес? — попита Хенри към тавана над себе си, сякаш се обръщаше към самия Рай. — По мое време, ние се женехме, когато трябва и за този, за когото трябва. Сега имам граф, който отказва да си вземе булка и наследница със стратегически земи, която по-скоро ще си отреже главата, отколкото да вземе рицар за съпруг. Трябва да има някакво решение.

Елеонор се наведе напред.

— Не, Нора — каза Хенри, когато забеляза спекулативното изражение на красивото ѝ лице. — Не казвай това, което знам, че е в ума ти.

Тя отмина думите му с махване на ръката.

— Те ще бъдат идеални един за друг. Кой по-добре ще пази земите ни от Страйдър от Блекмор? Той е един от малкото, чиято лоялност е извън съмнение.

— Да, и виж какво стана, когато се опитах да го оженя за Кена. Мъжът още не ми е простил.

— Това е, защото ти му нареди, Хенри, и трябва ли да ти напомня, че той ти се подчини?

— Да, но ядосан граф в Шотландия е едно. Ядосан граф, който подсигурява земи, които разделят кралството ми наполовина, е нещо напълно различно.

Тя забарабани с пръсти по облегалката на стола и изглежда не го слушаше. Типично. Елеонор чуваше само това, което искаше.

— Познавам Роуина от малко момиче. Също като Страйдър, ако ѝ кажеш да завие надясно, тя ще отиде наляво. Събери ги заедно и...

— Роуина ще кастрира рицаря ви, Ваша милост — каза Лайънъл, прекъсвайки я. — Тя презира всички рицари.

— Но няма жена, чието сърце да е имунизирано към Страйдър от Блекмор — отвърна Елеонор. — Роуина е жена, а той не е обикновен рицар. Събери ги заедно и аз съм уверена, че ще си паснат.

Хенри присви очи.

— Не съм много сигурен, че съм съгласен с теб.

— Ти рядко си съгласен.

Той пренебрегна жлъчта в гласа ѝ.

— Но ще се радвам да ги видя двамата женени. Какво предлагаш?

Елеонор се замисли.

— Роуина иска тя да си избере съпруг. Казвам да ѝ го позволим.

— Да не си луда? — попита Хенри. — Тя ще избере някой от онези евнуси, които се умилкват около полите ти. Тези мяукащи менестрели, на които им липсва всякаква мъжественост.

Кралицата му хвърли забавен поглед, който го предупреди за гнева ѝ, ако продължаваше да говори с пренебрежение за онези, които ѝ се подмазваха по начин, който предизвикваше гадене.

— Не, няма. Роуина се гордее само с едно нещо в живота.

— Музиката ѝ — отбеляза Лайънъл.

— Да. Както каза, тя мисли да основе училище.

Лайънъл кимна.

— Тогава нека да задоволим желанията ѝ, господа. Кажете ѝ, че ако научи рицар да пее в състезанието за трубадури в края на турнира и той го спечели, тогава не само ще ѝ позволите да си избере съпруг, но това ще сложи начало на училището ѝ.

Хенри се намръщи на идеята.

— Да не предлагаш тя да учи Страйдър да пее?

— Да.

Хенри поклати глава. Той познаваше достатъчно добре Страйдър, за да знае какво ще каже за това.

— Блекмор никога няма да го направи. Презира менестрелите дори повече от мен. В момента, в който Роуина се приближи към него с предложението, ще я прати по дяволите.

— Не и ако му е казано, че в края на турнира победителят ще се ожени за Роуина.

О, кралицата му беше лоша и той я харесваше такава. Хладнокръвен, хитър политик, който беше безмилостен. Имаше момент, когато Хенри мислеше, че Елеонор е трябвало да се роди мъж.

Планът беше брилянтен.

— Страйдър със сигурност ще спечели.

— Да, така е. Гордостта му никога няма да позволи да загуби турнира. Единственият начин да предотврати сватбата с Роуина, е да пее. За да пее, ще трябва да се навърта около нея, за да се научи да пее и да практикува. Веднъж, след като двамата са заедно, предричам, че любовта ще последва естественото си развитие между тях.

Имаше един-единствен недостатък, който можеше да види Хенри.

— И какво, ако той спечели това трубадурско състезание и Роуина не избере него за свой съпруг?

— Никога не съм казвала, че не е рисковано, Хенри. Но знам, че съм права и тя накрая ще избере него.

— И отново ще повторя, какво, ако грешиш?

— Тогава ще убия онзи, който тя избере — каза безжалостно Лайънъл.

Елеонор издаде вбесен звук, сякаш неговото решение я наранява.

— Няма да се наложи. Повярвайте ми. Познавам мъжете и жените.

Хенри със сигурност беше наясно с това. Неговата кралица наистина знаеше как да манипулира хората.

Беше рисковано. Ако Роуина спечелеше, по-вероятно беше тя никога да не си избере съпруг. Рано или късно той ще трябва да я принуди по този въпрос.

Но ако Елеонор беше права...

— Много добре тогава. Нека да опитаме и ще видим какво ще се случи.

Лайънъл се прекръсти.

— Позволете ми да се оттегля и да предам новините на племенницата ми.

---

[1] Певец, музикант — Б.р. ↑

[2] Кралят говори за себе си, използвайки местоимението „ние“. Употребата на множествено число за позоваване на един човек, е била

типична за лицата на висок пост — като монарх, епископ или папа. Нарича се още „кралско местоимение“ (the royal „we“ — от англ. език) и се използва за обозначаване на превъзходството, властта и достойнството на лицето, което говори или пише. — Б.р. ↑

ГЛАВА 3

Роуина спря в края на тълпата, когато видя мистериозния рицар, който я беше спасил.

Той е рицар, той е рицар, той е рицар...

Молитвата мина през ума ѝ и макар че трябваше да го мрази за това, не можеше да събере толкова силна отрицателна емоция. Наистина единственото чувство, което я изпълваше, беше желание, толкова силно, че много добре осъзнаваше факта, че беше жена, напълно пораснала, която никога не бе познала вкуса на мъжки устни.

Нещо, което никога не я беше притеснявало преди тази нощ.

Но докато го гледаше да говори и да споделя леки усмивки със събеседника си, любопитството ѝ се увеличи до огромни размери.

Какво ли щеше да бъде да държи толкова мрачен шампион в ръцете си? Да му позволи да я целуне по устните като мъж, а не с бързите, целомъдрени целувки по бузата, които бе познала като младо момиче от момчетата, които бе отгледал чичо ѝ.

Тръпка мина през нея.

Не бъди глупачка.

И все пак не можеше да свали поглед от него. Той стоеше заобиколен от малка група мъже. Четирима от тях бяха добре изглеждащи джентълмени, а и по обноските им съдеше, че са рицари, на възраст около тридесет години. Те стояха с монах, чиято русокоса красота беше превъзходна само от тази на нейния непознат рицар.

Колко странно, че говореха с духовник, докато залата беше пълна с висши членове на обществото. Повечето рицари се опитваха да се доберат до краля или неговите съветници, за да се подмажат, и все пак малката група мъже стоеше настрана, сякаш напълно незаинтересована от политика и благосклонност.

Напомняха ѝ на братя, с изключение на това, че никой от тях не притежаваше еднакви черти на лицето или дори подобна височина, която да ги бележи като семейство.

Тъмният ѝ шампион обърна глава към жена в червена рокля, която мина покрай тях. Роуина видя разочарованието да помрачава челото му, когато се съсредоточи върху лицето ѝ. Беше очевидно, че търси друга.

Поглеждайки надолу към собствената си алена рокля, тя не можа да не се зачуди дали...

Не, Роуина. Той не търси теб, а дори да е така, защо те интересува?

Не я беше грижа, казваше си тя. И за да го докаже, щеше да потърси дамите си и да се осмели да напише още музика.

Роуина тъкмо търсеше Елизабет, когато погледът ѝ попадна на най-дългогодишния ѝ приятел, Кристофър „Кит“ де Монтгомъри.

Кит я видя в същия момент, в който го забеляза и тя. Красивото му лице светна, докато прекосяваше залата, за да застане до нея. Сграбчи я в ръцете си в страшна прегръдка.

О, как ѝ беше липсвал!

— Кит! — въздъхна тя, поглеждайки нагоре към познатите зелени очи, които блещукаха с любов и уважение.

Той беше едва една глава по-висок от нея и както винаги черната му коса беше модерно подстригана.

Със слабата си фигура, тази вечер той изглеждаше красив, облечен в оранжево и червено, шапката му беше наклонена опасно над челото. Беше минало прекалено много време, откакто се бяха видели за последно.

Макар Кит да беше три години по-малък от нея, двамата имаха повече общо, отколкото човек може да преброи.

Добрят, стар Кит. Беше сродната ѝ душа във всяко отношение.

Смеейки се, той я целуна леко по челото. Тя беше толкова доволна да го види много по-щастлив този път, отколкото последния, когато се бяха срещнали във Фландрия преди осемнадесет месеца. Тогава в него се усещаше безнадеждна тъга.

Беше изглеждал обсебен. Дори ужасен.

Но сега нямаше нищо от това. Напомняше ѝ на момчето, което беше обикнала в детството си.

— Сладка Роуина, толкова е хубаво да те видя отново. Ужасно много ми липсваше.

Тя стисна силно ръката му.

— Така се надявах да си тук за турнира.

— За да можеш отново да ме надминеш с думите си?

— Да, сър, ти губиш с такова изящество, че почиташ и двама ни. Усмивката му беше измамна, той ѝ предложи ръката си.

— Ела, мой най-скъп ангел, и ме удостои с присъствието си, докато вечеряме. След като бях в компанията на брат ми през последната година, осъзнах, че умирам за малко интелигентен разговор, който не включва интриги или политика.

Тя сбърчи чело, когато той я поведе през препълнената зала.

— Откога Майкъл дава пукната пара за политика? Мислех си, че цялото му внимание е съсредоточено върху лозята и земите му.

— Не Майкъл, сладка моя. За друг брат говоря. Добре де, полубрат в действителност, но кръвен въпреки всичко.

— И кой е този твой мистериозен брат? — попита тя, докато той я водеше през залата.

— Страйдър от Блекмор.

Роуина се спъна от изненада. Мили небеса, имаше ли някъде място, където да избяга от споменаването на името на този мъж? Ако го чуеше още веднъж тази вечер, можеше да стане бълнуващ лунатик.

— Добре ли си? — попита Кит, докато ѝ помагаше да запази равновесие.

Лицето ѝ пламна от смущение, но тя кимна.

— Да. Просто това е последното име, което очаквах да чуя от устата ти.

И не беше за чудене защо Кит бе зажаднял за интелигентен разговор. От историите, които беше чувала, брат му без съмнение беше от типа мъже, които едва успяваха да говорят за нещо различно от война и собствената си сила на бойното поле. Можеше лесно да си представи Страйдър как се перчи в доспехите си.

Ами че аз имам най-големия меч във всички кралства. Елате, милейди, и ми позволете да ви го покажа...

Това беше най-изобретателното и най-недодялано прелъстяване, на което мъж от неговия ранг беше способен.

И ако още веднъж чуеше това изявление през живота си, като нищо би усвоила майсторството на меча, само и само, за да ги подиграе за думите им. Как само мразеше да слуша мъже, които

продължаваха и продължаваха да говорят за славните си победи и смелост.

Без да споменаваме за размера на техните...

Атрибути.

— Защо не? — попита Кит, гласът му беше пропит с ирония. — Изглежда, името му е на устните на всички останали тази вечер.

— Това е самата истина — съгласи се тя. — Но трябва да призная, че дори не знам кой от мъжете е той. Не че ме е грижа, обърни внимание. Чух описанието му достатъчно пъти през последните часове и се кълна, че мога да нахвърлям негова идеална скица.

— Дори да не можеш, просто се огледай за мъжа с най-голяма арогантност и без съмнение ще гледаш право в него.

Кит ѝ намигна, след което ѝ се усмихна закачливо.

Той беше изискан и красив по един много приятен начин. Като тъмен ангел. Чертите му бяха толкова добре оформени, крайниците му бяха дълги и стройни. Мъж с чиста изтънченост и грация, който се движеше бавно и спокойно.

Той спря пред дългата дървена маса и издърпа пейка за нея.

Роуина застана пред пейката, седна и нагласи полата на алената рокля около себе си. Кит зае мястото от дясната ѝ страна, след което направи знак на един паж да им донесе вино.

— Ако неговата компания е толкова просташка като на другите от вида му — попита тя, — защо си пътувал с него?

Той прочисти гърло.

— Никога не съм казвал, че компанията му е просташка, любов моя. Само че той мисли единствено за задълженията си.

— Да убива хора.

— Да ги защитава.

Тя се намръщи на странната нотка в гласа му, когато каза това.

— Защищаваш рицар ли, Кит? Когато последно говорихме, ти споделяше моето виждане за тях и войната.

— Все още презирам войната и тези, които изпитват радост от нея, но Страйдър ми е брат и аз уважавам него и решенията му.

Роуина сбърчи нос при благородните му думи, но все пак това беше Кит. Лоялен до край.

— Как така започна да пътуваш с него?

Той изглеждаше малко засрамен.

— Нямахте къде другаде да отида. Майкъл отказваше да ме допусне в дома си. Дори за през нощта.

Новината я изненада.

— Собственият ти брат те е отхвърлил?

— Да, никога не го е било грижа за моя извънбрачен статус или за мен самия. Скоро след като се завърнах от пътуването си зад граница, ми каза, че не може да си позволи да храни мъж, който не умее да се бие, за да защитава земите му. След като знам малко за това как се държи меч, се намерих придружен извън земите му и ми беше казано никога да не се връщам.

Гняв бликна в нея. Как смееше някой да третира брат си по този начин! Беше очаквала повече от Майкъл де Монтгомъри.

— Този дебел звяр!

— Мислите ми бяха доста по-груби от твоите, но горе-долу в същата посока.

Кит се облегна назад, когато пажа се появи и посегна да напълни бокала му с вино.

Роуина изчака, докато пажът налее в чашите им. След като момчето напусна, тя поднови разговора.

— Какво направи?

Той отпи глътка вино, после сложи чашата на масата.

— Сторих единственото нещо, което можех, започнах да пея за прехраната си.

Това й звучеше чудесно. О, да беше мъж, който можеше да прави така...

Подпирайки ръка на масата, Кит облегна буза на юмрука си и се засмя горчиво.

— Както й да е, опасявах се, че талантите ми се погубват и на практика умирах от глад. Не бях предполагал колко много уши са капризни, докато напълването на стомаха ми не започна да зависи от това.

Тя го потупа по ръката със симпатия.

— Сега не изглеждаш изгладнял.

— Не съм, благодарение на Страйдър. Свирех в странноприемница долу в Кентърбъри, когато няколко рицаря започнаха да задяват една от сервиращите жени. Опитах се да я

защитя, но те бяха петима, а аз сам и направих по-скоро жалко представление. Докато се готвеха да ме набият здраво, се намеси Страйдър. Той дори не знаеше кой съм, докато не ги прати да си опаковат багажа.

Думите му я изненадаха. От това, което беше чула за графа, би си помислила, че той ще бъде един от мъжете, водещи боя.

Кит поглади брадичката си с пръсти.

— Макар че беше минало повече от десетилетие, откакто се бяхме виждали, Страйдър ме разпозна и каза, че ме е търсил от известно време. Очевидно е бил у Майкъл и е научил за статута ми на изгнаник.

Погледът му стана далечен.

— Още не мога да повярвам колко беше ядосан заради мен. В действителност помислих, че може да убие Майкъл заради това — той й се усмихна плахо. — След като му казах как съм се озовал в Кентърбъри, настоя да се присъединя към неговото домакинство.

Това беше нещо, което тя не намираше за изненадващо.

— Като рицар без съмнение.

— Не, като негов брат. Каза ми, че има достатъчно сили, за да защити земите си, но това, което му липсва, е семейство.

Колко странно. Отново, чутото не беше нещо, което би очаквала от мъж с репутацията на графа.

Не че това имаше значение. Беше ядосана на Кит в момента. Не беше учудващо, че бе изглеждал толкова обезверен последния път, когато го беше видяла.

— Защо не дойде при мен? Знаеш, че щях да...

— Никога не бих се оставил на твоята милост — прекъсна я той. — Аз съм мъж, Роуина. Не дете, което се нуждае от подслон. Освен това се съмнявам, че чичо ти щеше да одобри присъствието ми. Дори сега той ни наблюдава като лъв, пазещ малкото си.

Роуина погледна над рамото си, за да види, че лорд Лайънъл най-накрая се беше завърнал в залата и наистина ги наблюдаваше от ъгъла в далечната дясна част.

Усмихвайки се, тя помахна на мъжа, който я беше отгледал след смъртта на баща й.

Лицето му омекна, докато не погледна към Кит и строгостта му се завърна още по-остра от преди. Роуина въздъхна уморено на жеста.

Бедният ѝ чичо беше толкова изплашен, че тя ще избяга с някой от трубадурите, които познаваше.

За нещастие, не искаше да се омъжва за никой мъж. Въпреки че кралица Елеонор често хвалеше удоволствията, които могат да се намерят в брака, Роуина беше видяла достатъчно от мъката на кралицата заради неверността на съпруга ѝ, за да знае колко сърцеразбиваща може да е женитбата.

А Роуина нямаше желание да бъде нещастна заради нищо.

— Мога да кажа, че не ме харесва.

— О, Кит, не го приемай лично. Той не харесва никой мъж, който седи прекалено близо до мен.

Кит се отдалечи на около пет сантиметра от нея.

Роуина се засмя.

Слуга постави пред тях дъска с хляб. Кит сервира на Роуина избрани парчета печено агнешко, пиле и сърнешко, докато си говореха празни приказки.

Тя знаеше, че приятелят ѝ я наблюдава и той стана много тих, докато вечерята напредваше.

— Защо внезапно стана толкова тъжен, Кит? — попита тя.

Той погледна настрани от нея, докато откъсваше от печеното си пиле.

— Не знам какво имаш предвид — каза той с нисък тон, опитвайки се да прикрие болката в сърцето си.

Тя постави ръка върху неговата. Това невинно докосване го възпламени.

— Има ли нещо, за което искаш да говорим?

— Не — отвърна той, отдръпвайки с неохота ръката си изпод нейната. Не желаше да я опетни. — Само съм малко уморен. Страйдър спазва безбожни часове.

— Сигурна съм, че е така.

По тона на гласа ѝ той можеше да каже какво допуска тя. И с кого точно ги прекарва...

— Не е това, което си мислиш, Роуина.

Тя изцъка недоверчиво с език.

Кит отвори уста, за да защити Страйдър, когато висок глас го прекъсна.

— Ах, най-красива Роуина, ето къде сте.

Тя изстина при дълбокия, пресипнал глас, който принадлежеше на Сирил Лонгшанс. Не си даде труда да скрие отвращението върху лицето си, когато той сграбчи ръката на Кит и го избута по пейката, за да си направи място, на което да седне между тях.

— Направи място, кастрате. Защо не отидеш да си вземеш вино, да се пооправиш.

Роуина беше ужасена от рицаря и маниерите му. Апетитът ѝ изчезна, тя стана и започна да се отдалечава, преди той да успее да седне до нея.

Сирил сграбчи ръката ѝ.

— Остави я — изръмжа Кит, изправяйки се на крака.

Без да освободи ръката ѝ, Сирил го избута назад.

— Намери ме, когато пораснеш, момче.

В един момент Роуина се опитваше да освободи ръката си; в следващия беше напълно освободена от Сирил, когато той прелетя няколко крачки назад и се стовари на масата.

В залата се възцари тишина.

Челюстта ѝ се отпусна, Роуина осъзна, че още един мъж се е присъединил към тях. Висок и с широки рамене, тя го позна веднага.

Беше онзи, който я бе спасил от падането.

— Отново сложи ръка върху брат ми — изръмжа той, — и ще изтръгна ръцете ти и ще те пребия с тях.

Сирил се изправи на крака със свирепо ръмжене и тръгна към него.

Непознатият отново го удари, с което изпрати Сирил върху гърба му. Последният лежеше на пода замаян, докато мъжът поставяше крака си върху гърдите му.

— Откажи се, Сирил. Знаеш от първа ръка какво съм способен да ти направя.

За нейно смайване, Сирил кимна и вдигна ръце, предавайки се.

— Отказвам се.

Непознатият рицар махна крака си от гърдите му и се обърна към Кит.

— Добре ли си?

Брат му кимна.

Сирил се изправи бавно на крака.

— Остави на Страйдър от Блекмор да защитава кастрат като този.

Страйдър от Блекмор.

Шокирана, Роуина погледна към мистериозния си рицар и видя яростта в очите му от обидата, която Сирил беше нанесъл върху мъжествеността на Кит.

Преди да успее да мигне, Страйдър беше хванал Сирил за гърлото. Той вдигна мъжа нагоре и Сирил трябваше да застане на пръстите на краката си, за да срещне погледа му на едно ниво. Очите на Сирил изпъкнаха, докато лицето му почервеняваше.

— Още една дума — изръмжа Страйдър, — и ще замлъкнеш завинаги. Разбираш ли ме?

— Страйдър! — гласът на Хенри отекна в залата. — Освободи го.

Рицарят се поколеба, преди да се подчини на краля си.

Сирил се закашля, докато се бореше да вкара въздух обратно в дробовете си.

— Това не е краят — озъби се Сирил.

Погледът върху лицето на Страйдър очевидно му противоречеше.

— Да, но е. Попречи на мен или някой мой близък отново и това ще е последната грешка в живота ти.

Роуина наблюдаваше как Сирил прокарваше гневен поглед от Страйдър към Кит, чието лице беше пълно със смутен срам и ако не го познаваше по-добре... с омраза.

Очите на Сирил се разшириха за секунда, след което още повече се стесниха. Обръщайки се на пети, той напусна високомерно залата.

Когато той излезе, Роуина осъзна, че чичо ѝ е до нея.

— Добре ли си, Роуина? — попита нежно Лайънъл.

— Да — въздъхна тя, погледът ѝ не се отделяше от Страйдър, който се намръщи при споменаването на името ѝ.

— Роуина де Витри? — попита той, а дълбокият му глас я накара да изтръпне.

— Да.

Страйдър изглеждаше като болен при споменаването на името ѝ, както тя се беше почувствала при неговото.

— И така, ти си страшилището, което пише онези песни.

Щеше да се почувства похвалена, ако не я беше обидил първо.

— Познавате работата ми?

— „Мор за всички, които носят меч и шарка по маймунските им ръце. Може ли всички да станат стерилни и дебели, и да загинат млади?“ Да, милейди, оръженосецът ми ме информира по-рано през деня за така наречената ви работа.

Роуина настръхна при очевидното му презрение. Не беше първият, който мразеше нея или творчеството ѝ, но поради някаква необяснима причина се почувства сразена от погледа му.

Така че тя се забори по единствения начин, който можеше... с думите си.

— Както аз съм наясно с вашата, милорд. Казват, че сте отсекли главите на повече от двеста мъже и сте съсекли пет пъти повече. Вярвам, че сарацините ви наричат английския касапин.

Той присви устни към нея.

— Вие сте отровили ума на оръженосеца ми.

Тя се усмихна със студен триумф на думите му.

— Аз освободих ума му.

Страйдър направи крачка към нея.

Кит незабавно застана между тях.

— Роуина, Страйдър — каза той, принуждавайки ги да се отдалечат един от друг. — Опомнете се.

Роуина почувства лицето ѝ да пламва, когато си спомни факта, че „дискусията“ им има за публика целия английски двор.

Леденият поглед на Страйдър също се стрелна из залата. Той намали тона си и когато заговори, в дълбокия му глас отекна силен гняв.

— В бъдеще, милейди, ще ви бъда благодарен, ако се въздържате от освобождаване на ума на възприемчивия ми оръженосец. Когато някой се изправи срещу него с меч, иска ми се да вярвам, че Дрюс ще използва нещо повече от езика си, за да се защити.

— Ако няма мечове, милорд, тогава той няма да живее в страх от тях, както и вие.

Страйдър изсумтя.

— Не ме е страх от меч, само от глупаци, които отказват да видят причината. Жалко е, че нито един мъж в живота ви никога не ви е научил къде ви е мястото.

Цялата тълпа ведно пое въздух при това.

Роуина никога не се беше чувствала по-гневна в живота си. В този момент много добре разбираше желанието на мъжете да се бият един друг и мразеше Страйдър, че я кара да се чувства така.

Той извърна поглед към Кит.

— Ако имаш някаква нужда от мен, братко, просто ме извикай. — Тези смразяващи очи се фокусираха върху нея. — Колкото до вас, милейди, харесвах ви много повече, когато не знаех коя сте.

Той се обърна и напусна, преди тя да успее да отговори.

Тълпата в действителност аплодира.

— Чуй, чуй, Страйдър — викаше един мъж над другите. — Казахте й, милорд. Беше време някой да й покаже.

Роуина беше ужасена от поздравленията към рицаря.

Как смееха!

Но повече от това беше наранена да научи колко много хора презираха чувствата й. Убежденията й.

Добре, нека всички измрат и изгният. Как можеха да не виждат колко грешни бяха войната и насилието?

Сълзи напълниха очите й, но тя премигна, за да ги пропъди. Никога нямаше да позволи на някой в тази тълпа да разбере колко я бяха наранили.

Държейки главата си високо, тя тръгна в обратна посока, право към вратата, която водеше към стълбите.

Кит тръгна с нея.

— Роуина?

— Остави ме, Кит. Искам да съм сама.

— Не се ядосвай на брат ми, Роуина.

Тя се обърна към него с омраза и гняв, горящи яростно в сърцето й.

— Как може да го защитаваш пред мен след това, което той току-що каза?

Кит й отвърна на свой ред с въпрос.

— Как може да търпиш мен и да мразиш него? Не се заблуждавай, любов моя. Ако аз бях с големината на Страйдър и притежавах неговите умения и сила, също щях да ступам Сирил.

Тя се присмя на думите му.

— Никога не можеш да нараниш никой, Кит. Прекалено благороден си.

— Повярвай ми, животът има начин да изтръгне това благородство от всеки от нас. Страйдър е минал през много в живота си. Не трябва да го съдиш толкова сурово.

— Аз да съдя него? Не чу ли какво ми каза той?

— Да, чух. Но знаеш, милейди, че можеше да му кажеш благодаря. Той те спаси от Сирил, както и мен от удара му. Иначе още щеше да си с простака, а аз щях да кървя на пода.

Може би имаше някаква истина в това.

Може би.

— Роуина?

Тя погледна покрай Кит към чичо си, който се приближаваше.

Кит се извини и ги остави насаме.

— Добре ли си? — попита отново Лайънъл.

— Ще го преживея без съмнение. Но искам нашествие от скакалци да се спусне върху лорд Страйдър и да го преследва през всичките дни от живота му.

Чичо ѝ настръхна.

— Много съжалявам да го чуя.

— Защо?

— Защото в края на месеца, ще трябва да се омъжиш за него.

ГЛАВА 4

Страйдър се беше усамотил в палатката си. След конфликта в залата с Роуина и Сирил, последното нещо, което искаше, бе около него да има някой.

Всичко, което можеше да прави, бе да чува гласа на Роуина, която осъжда заниманията му. Да вижда презрението в очите ѝ.

Да върви по дяволите. Имаше много жени, които го искаха.

Колкото до Сирил...

Никога не го е било грижа за мъжа. Макар той на практика да се смяташе за член на Братството, никога не е бил един от тях. В дупката, която беше техен дом, много пъти бяха принуждавани да го отблъскват от по-слабите членове, докато им се молеше за храна и други неща, за които беше по-добре да не мисли.

Страйдър го мразеше от първия момент, в който се бяха погледнали.

Светът щеше да бъде по-добро място, ако подобни мъже не съществуват в него.

Страйдър изтика и тези мисли настрана. Ако трябваше да избира между хората, които го измъчват, по-добре да мисли за Роуина, отколкото за Сирил.

Поне тя беше честна и хубава. По най-дразнещ начин. От вида, който имаше склонност да преследва мъж дълго след като си беше отишла и да се чуди какъв ли вкус имаха устните ѝ.

Какво щеше да бъде усещането за тялото ѝ, когато я вземаше бавно и леко...

Страйдър пропъди също и тези мисли настрана. Последното нещо, от което имаше нужда, бе жена, от която нямаше полза, когато всяка жена в християнския свят правеше всичко, на което е способна, за да го вкара в леглото си.

Той се съблече до кръста и беше на път да изпразни халбата си с ейл, когато чу входа на палатката да се отваря.

Действайки по инстинкт, извади от ножницата кинжала си и се изправи, за да застане с лице към нарушителя.

Беше самият дявол.

Роуина ахна веднага след като влезе в палатката и намери лорд Страйдър почти гол, държащ кинжал в ръка, готов да го пусне да полети към главата ѝ.

Можеш да видиш всяка част от мускулите му да се огъва.

Елизабет не беше излъгала. Роуина наистина можеше да ги види. Всъщност всеки мускул от това великолепно, мъжествено тяло беше ясно очертан.

Той беше готов да уцели. Смъртоносно.

Тя настръхна от мисълта и го погледна с мъмрещ поглед.

— Приберете оръжието си.

Той повдигна дръзко вежда на това.

— Защо да го правя, след като имам половин мозък, за да го използвам добре?

— Значи признавате, че имате половин мозък?

Той присви очи.

— Шегувам се с вас, милорд — каза тя, успокоявайки тона си. — Приберете оръжието си, защото трябва да обсъдя с вас нещо сериозно.

— Вие нямате работа с мен тук, милейди. Никаква. Сега побързайте да се...

— Не — отсече тя упорито. — Току-що ми казаха, че единственият ми шанс за свобода е във вашите ръце и заради всичко свято, ще ми помогнете да я постигна или ще се погрижа да изживеете остатъка от живота си в жестоко страдание.

Той зяпна към нея. На всеки друг мъж такова изражение щеше да изглежда глупаво, но трябваше да му се признае на лорд Страйдър дори когато беше обзет от изненада, той все още успяваше да излъчва крайна власт и красота.

— Извинете? Да не сте се побъркали съвсем?

— Не аз, по-скоро кралят, когото обичате толкова много. Изглежда, той иска да ни види женени.

— Искат косматия ми задник.

Тя го погледна с насмешлив поглед.

— Това е твърде много информация за вашата персона, лорд Страйдър, повече отколкото бих искала да знам.

Рицарят метна кинжала със смъртоносна точност към масата до нея. Сгромолясвайки се с тъп звук при удара, той остана забит отгоре, поклащайки се няколко секунди.

Въпреки себе си, тя беше впечатлена от способностите му.

— Хенри знае много добре да не ме насилва да се женя... отново.

— Тук грешите — превзето каза тя. — Виждате ли, имам лошия късмет да съм се родила единствено дете на баща си, Джайлс от Съсекс.

Челюстта на Страйдър отново се отпусна, когато разбра затруднението ѝ.

Все пак тя му обясни.

— Хенри иска силен лорд да се ожени за мен, за да контролира тези земи, поради тази причина глупакът, който спечели този турнир, ще бъде мой съпруг.

Студените му сини очи пламнаха.

— Тогава ще се оттегля незабавно.

— Каза дяволът.

Погледът му стана леден.

— Няма да се ожения за вас.

Сякаш тя би го взела!

— А аз не искам да се омъжвам за никого — сопна се тя. — Но, за разлика от един мъж, на мен не ми е дадена свободата в това отношение. Единственият начин да имам право на избор на съпруг, както изглежда, е вие да спечелите състезанието за пеене в края на месеца.

Той се изсмя силно на думите.

— Това не е нещо забавно, милорд.

— Няма да пея за вас или някой друг. Никога.

— Тогава ще бъдете мой съпруг.

— Както казах, ще се оттегля.

Той се отдалечи от нея.

Роуина блокира пътя му.

— Хенри няма да го позволи, лично ми го заяви. И дори ако избягате, ще настоявам напук да бъдете мой съпруг. Чичо ми и кралят ще ви докарат до олтара, окован в окови, ако се налага.

Той присви устни към нея.

— Защо? Вие ме презирате също толкова много, колкото аз вас.

— Защото искам някаква степен на свобода и единствената ми надежда е във вас. Така че или ще пеете като птиче и ще ми спечелите правото да си избира съпруг, или ще ни видя и двамата, оковани в брачен ад. Заедно.

Страйдър изруга.

— Не ви вярвам, милейди. И в двата случая печелите вие. И в двата — аз губя.

Тя беше поразена от логиката му.

— Как го решихте?

— Или трябва да се изложи пред целия двор, или вие ще направите бъдещето ми окаяно, докато вие, от друга страна, или ще получите свободата си, или ще се омъжите за мен.

Челюстта ѝ увисна.

— И вие мислите, че ще ми е приятно да се омъжа за вас?

— Да. Знам това със сигурност.

Роуина му се намръщи с надежда пълното отвращение, което изпитваше, да е очевидно върху лицето ѝ.

— Вашата арогантност няма граници. Това може да ви шокира, лорд Страйдър, но не ви намирам ни най-малко за привлекателен.

Той се засмя невярващо.

Роуина изскърца със зъби.

— Вие сте непоносим.

— И все пак ще се омъжите за мен. Както казах, милейди, вие печелите и в двата случая.

Внезапно всичко това стана повече, отколкото можеше да понесе. Присмеха в залата, заповедта на чичо ѝ и кралят, и сега дори Страйдър Ужасния ѝ се подиграваше.

Всичко, което някога бе искала в живота си, беше да направи другите хора щастливи с думите и песните си. Може би да покаже на останалите, че могат да живеят, без да воюват. Мирът беше безкрайно по-добър от кръвопролитие.

И какво ѝ беше донесло това?

Присмех. Надсмиване. Подигравки.

Знаеше как я наричат другите зад гърба ѝ. Лейди Абсурд. Но повечето от тях я наричаха Кучката от Съсекс.

Някой трябва да я научи да се подчинява. Ще бъде поносима в леглото, при условие че първо ѝ се запуши устата.

Винаги се беше гордяла, че е над обидите им. Но не беше. Въпреки всичко, което те си мислеха, тя беше човек и такива думи я нараняваха. Дълбоко.

Точно както я болеше от предателството на чичо ѝ тази нощ. Защо не можеха да я оставят на мира?

Защо трябваше да се подчинява на заповедите на мъже и да бъде насилвана да се омъжи за такъв, който нямаше никакво уважение към нея?

Напрегната от всичко това, Роуина искаше да заплаче от безсилие.

И така, това щеше да бъде животът ѝ. Или щеше да избяга и да продължи да бяга, без да види отново дома или чичо си, или да остане и да се омъжи за някой грубиян, който най-вероятно щеше да я бие, за да се подчинява.

Само се надяваше Страйдър да не изтръгне ръката ѝ и да я бие с нея, както беше заплашил Сирил.

Защо изобщо я беше грижа дали тези грубияни ще живеят, или ще умрат?

Нямаше да намери никаква надежда тук. Беше глупачка дори да си помисли за една минута, че може да говори разумно или да заплашва мъж като Страйдър.

Така да бъде. Щеше да си стегне багажа и да остави зад себе си всичко, което ѝ беше познато. По-добре да избяга, отколкото да продължава да се прави на глупачка.

Сълзи опариха очите ѝ, когато я превзе безнадеждна болка.

— Съжалявам, че ви обезпокоих — каза тя, преди да се обърне, за да излезе.

Нямаше да достави удоволствието на Страйдър да я види да плаче. Без съмнение това щеше да му достави голямо удоволствие.

Без истинска посока на ум, тя напусна палатката му и най-накрая позволи на сълзите си да закапят.

Страйдър остана там за няколко секунди, зяпайки в празното пространство.

Беше ли видял сълзи в очите ѝ?

Изглеждаше малко вероятно. Лейди Роуина притежаваше неоспоримо силно присъствие, което дори сега го оставяше с усещането за загуба, след като е бил около нея.

Със сигурност такава жена никога не плачеше.

И все пак...

Преди да успее да се спре, той тръгна след нея.

Тя вече беше в края на редицата от палатки. Забързвайки крачка, той я настигна.

— Роуина — каза той нежно, хващайки я за ръката. — Чакай.

Тя се обърна с лице към него и той почувства как сърцето му се сви. По бузите ѝ се стичаха сълзи, които тя набързо изтри.

— Какво има сега? — отсечено каза тя, гласът ѝ бе несигурен.

Страйдър се сгърчи. Той имаше само една слабост... сълзите. Никога не е можел да стои и да гледа някоя жена да страда. Да не говорим за някой, който изглежда толкова уязвим, колкото Роуина в момента със светлината, сияеща в блестящите ѝ очи.

— Хайде сега — тихо каза той, забързвайки с ръка студената ѝ буза. — Няма нужда от това.

Роуина преглътна, когато усети топлината от ръката му върху плътта си. Кой би си помислил, че варварин като този може да я докосва толкова внимателно?

— Няма нужда? Ако не е това, тогава какво друго ще им даде удовлетворение?

— Толкова ли съм ужасен, че да ви докарам до сълзи?

Той се шегуваше с нея и това я изненада дори повече от присъствието му тук.

— Да, такъв сте.

За нейна изненада, той се засмя.

— Трябва да призная, че, вие, сте първата жена, която някога съм срещал и която не може да ме понася.

— Може би трябва да излизате навън по-често.

Той повдигна вежда.

— Защо не можете да изречете нищо друго, освен обиди към мен и все пак искате помощта ми?

Той беше прав за това.

— Съжалявам — въздъхна тя. — Толкова съм свикнала да обиждам вида ви, че в момента това е по-скоро инстинктивно —

погледна към него умопително. — Но ако вие ми помогнете, милорд, обещавам да не ви обиждам отново.

— Няма ли?

— Кълна се.

Страйдър кимна. Беше прекарал три години от живота си затворен. Три години, в които волята на други му беше налагана. Не му бяха позволявани дори основни нужди и желаниа. Капризите на хората, които го бяха пленили, винаги господстваха над неговите.

Тези три години бяха изглеждали като цяла вечност. Дори сега имаше моменти, в които си мислеше, че прекарва по-голямата част от живота си в окови, отколкото на свобода.

Щеше да бъде срамота да види дама, дори някоя толкова дразнеца, да прекара остатъка от живота си, подчинена на капризите на някой друг. Жена като нея никога нямаше да бъде щастлива в такава женитба. Също като него, щеше да бъде затворена в плен.

Обетът му към Братството премина през него. Беше се заклел да помага на всеки, който се нуждаеше от това.

Всичко щеше да му коства една песен...

Страйдър стисна зъби. Проклет да е Хенри заради това. Но все пак кралят не знаеше какво може да му струва нещо такова. Защо презираше по този начин трубадурите и песните.

Проклети да са всички те заради това.

Той трябваше да я отпрати, но не можеше. Тя беше благородна дама в нужда от защитник. И без значение колко силно желаше да има друг начин, не можеше да намери сили в себе си да я отпъди.

— Кога е състезанието ви, милейди?

Очите й заблестяха с надежда.

— В деня на последния ви двубой. Ще има група от съдии и вие трябва да ги спечелите с думите и изпълнението си.

Стомахът му се сви.

— Имате ли някаква представа колко отблъскващо намирам това?

— Най-вероятно също толкова отблъскващо, колкото това да поискам услуга от вас. Не е в природата ми да искам нещо от другите, когато мога да го свърша сама.

— И все пак ето ни тук, обединени в нещастиято си.

Поне думите му успяха да предизвикат малка усмивка на устните й. Малка усмивка, която успя да подръпне краищата на сърцето му.

— Обещавам ви, лорд Страйдър, че докато вие полагате честни усилия, за да победите, няма да добавям нищо към вашето нещастие. Никога.

Той наведе глава към нея.

— Тогава ви пожелавам лека нощ, милейди.

Когато той започна да се отдалечава от нея, тя го спря. Преди той да осъзнае какво прави, тя се повдигна на пръсти и положи най-нежната и целомъдрена целувка върху бузата му.

— Благодаря ви за добрината, немирен рицарю.

Страйдър едва можеше да си поеме дъх, когато тя го остави там, в тишината на нощния въздух. Той се загледа след нея, тялото му пламна с внезапен огън. Никога не беше получавал толкова невинна целувка и тялото му никога не беше опустошавано така.

Трябваше да е луд, за да се чувства по този начин заради една опърничава жена.

И все пак не можеше да свали очи от нея. Дори след като си беше отишла, той все още стоеше отвън като идиот, гледащ към мястото, където тя беше изчезнала от погледа му.

— Добре ли си?

Той се обърна при звука от гласа на Кристиан, идващ от тъмнината.

— Да — сърдито отвърна. — Защо да не бъда?

— Не знам, само дете зяпаш натам, сякаш току-що си видял парче от рая. Имаш странен вид.

Страйдър се разтърси наум и се запъти към палатката си.

— Защо си тук навън? — попита Кристиан.

Благодарен, че приятелят му не беше видял Роуина, Страйдър сви рамене.

— Почувствах нужда от свеж въздух.

Кристиан изглеждаше малко скептичен, но за щастие, не го разпита повече. Вместо това тръгна пред него по пътя за палатката.

— Между другото — каза Кристиан, когато Страйдър се присъедини към него вътре. — Червеният цвят определено отива на лейди Роуина, нали?

Бяха минали три часа след утринната молитва и всички бяха в леглата. Хладният бриз шепнеше между палатките, докато самотна фигура се плъзгаше бавно между тях.

Тази нощ нямаше луна, което беше хубаво, такива неща бяха по-добре да се вършат без свидетелството на Бела Луна^[1].

Водолея спря до палатката на Страйдър от Блекмор. Той погледна надолу към лявата си ръка, където имената на всичките му цели бяха татуирани. Това беше ръка, която държеше покрита през цялото време, за да не би някой да види срама на това, което беше преди.

Срамът от това в какво се беше превърнал.

Той сграбчи ножа в дланта си, докато си припомняше омразата към онзи, когото наричаха Уидоумейкър.

— Благодаря за облекчението, момче. Може би един ден ти също ще излезеш жив...

Тези думи шумоляха в главата му сега. Но не Страйдър му ги беше казал.

Беше Сирил. Онзи, когото Страйдър беше изпратил да го освободи. Само дето Сирил беше отказал. Вместо това беше злоупотребил с Водолея както беше направил с останалите преди него, след което го беше оставил да умре.

Така нареченото Братство, което се беше заклело, че всички от техния затвор ще оцелеят, че никой няма да бъде оставен, беше зарязало тази бедна, разбита душа в ръцете на враговете им.

За повече от хиляда дни и нощи Водолея беше поругаван и наказван заради останалите, които бяха избягали.

Сега беше негов ред да ги накаже.

Той избърса ръката си в предната част на червено-бялата палатка на Страйдър.

Тази нощ лордът щеше да живее.

Асасинът имаше друго име, което да зачеркне.

Онзи, който заслужаваше смъртта си дори повече от графа на Блекмор.

Водолея поздрави графа, след което си проправи път към другия край на хълма.

Страйдър се събуди, когато някой почука на дървената подпора на палатката му. Той премигна и отвори очи, за да види, че е все още

мрачно навън. Най-вероятно малко след зазоряване.

Пъшкайки той се превъртя, за да продължи да спи.

— Лорд Страйдър?

Прошепнатото повикване беше нежно и определено женствено.

— Спя — пресипнало каза той.

За негов ужас платницето се отвори, за да се покаже Роуина.

Тя спря рязко, когато видя Страйдър, лежащ на леглото си толкова гол, колкото в деня, когато се е появил на бял свят. Почти изтърва лютнята, която държеше в ръце.

Никога през живота си не беше виждала гол мъж, но имаше чувството, че никой не можеше да бъде по-хубав от онзи, който беше пред нея в момента.

Беше изтъкан целия от жилава, загоряла плът. Зрителна наслада.

И против волята ѝ, погледът ѝ се насочи към най-интимното място на тялото му, където стоеше втвърдената му мъжественост.

Опомняйки се, тя се обърна с гръб към него.

— Милорд, може ли да се покриете?

— Защо? — навъсено попита той. — Вече видяхте всичко върху мен.

Червенина изби по лицето ѝ при тези думи.

— Винаги ли сте толкова глупав?

— Когато жена ме събужда от здрав сън в уединението на собствените ми покои, да! Мисля, че имам правото да бъда по-скоро разстроен. Не мислите ли?

— Мислех, че ще сте буден досега.

— И защо бихте помислили това?

— Без друга причина, освен че вече е ден, милорд.

Той изсумтя на това изявление и все още напълно гол, стана от леглото си и мина покрай нея, за да погледне през платницето навън.

— Едва се е зазорило. Никой не е станал в този час.

Притискайки лютнята към себе си, Роуина прехапа устна при вида на голите му задни части и на невероятно красивата гледка, която представляваше. Тя понечи да се обърне, когато той погледна към нея над рамото си, но се насили да не го прави.

Страйдър я погледна предизвикателно.

— Ако искате да се развявате пред мен, милорд, така да бъде. Не съм мишка, която ще избяга при приближаването на котката.

Той се обърна с лице към нея.

Роуина не можеше да си поеме дъх, когато погледът ѝ обхвана цялото му тяло от пръстите на краката до главата.

Беше красив.

Широките му рамене се свиваха към тесни бедра. Бронзовата му кожа блестеше с жизненост в сивкавата светлина и присъствието му беше огромно. Внушително.

Мъжественото му тяло беше изпъстрено леко с тъмни косми, които акцентираха върху всеки мускул. Мъжествеността му все още беше втвърдена и се издигаше нагоре, въпреки студа на влажния, сутрешен въздух.

Тя потрепери от страстната гледка и се зачуди какво ли би било да има такъв мъж за любовник. Щеше ли да бъде нежен? Или щеше да бъде верен на войнската си природа и щеше да я вземе грубо? Безжалостно...

— Внимавайте, лейди — каза той с нотка на предупреждение в гласа си. — Има хора, които ще си помислят, че не сте целомъдрена заради подобни действия.

Тя сви рамене.

— Ако това е всичко, което говорят за мен, аз съм истинска щастливка. И без това знам много добре какво мислят другите за мен и не ме интересува.

Страйдър беше смаян от куража ѝ. Какво можеше да накара подобна жена да трепери?

Ако не беше пламенният вид на невинния ѝ поглед, щеше да си помисли, че тя е една от онези жени, от които няма полза нито един мъж.

Но Роуина не беше последователка на Сафо. Тя беше прекалено наясно с голотата му. И червенината по лицето ѝ му казваше, че беше успял да я засрами. Да не споменаваме факта, че стискаше инструмента си, сякаш е някакъв щит, който можеше да я защити от него.

Той можеше да се покрие и все пак трябваше да признае, че му харесва начинът, по който го гледаше. Както и наситеният цвят по страните ѝ.

И се зачуди как ли щеше да изглежда изтегната върху леглото му, с подивяло от невъздържаност лице, докато ѝ показваше защо точно

трубадурите пишеха възхвали за любовта. Или поне за физическите удоволствия от нея.

— Била ли сте целувана някога, милейди?

Тя се намръщи на въпроса.

— Извинете?

Той се приближи към нея бавно. Целенасочено. Последното нещо, което искаше, беше да я накара да избяга от палатката му.

— Някога мъж притискал ли е устни към...

— Знам какво е целувка, милорд.

— И?

Тя отстъпи назад от него.

— Моите устни не са ваша грижа. Както и нищо друго лично.

— Тогава защо сте тук?

— Дойдох, за да започнем нашите уроци.

Той беше ужасен от това.

— В този час?

— Сега изглежда най-малко вероятно да ни обезпокоят.

— А има най-малка вероятност да се съглася да науча нещо в този час на деня, милейди. Сънят ми е трудно спечелен и е прекалено безценен, за да бъде прекъсван от пеене — нещо, което намирам за отвратително.

Роуина се поколеба заради пламъка, който долови в гласа му при тези думи.

— Трудно спечелен, как?

Той не отговори. Вместо това, се запъти към леглото си.

— Върнете се по пладне, Роуина, и ще бъда по-отзивчив.

— Но...

— Няма „но“, милейди. Изтощен съм и искам да спя.

Стана ѝ лошо от заповедния му тон, но какъв избор имаше?

Почувства детинска нужда да му тропне с крак. И все пак какво добро щеше да излезе от това?

Никакво. Въздишайки, тя остави лютнята си за момента, в който щеше да се върне да го обучава.

Докато се отправяше към изхода, отвън проехтя вик.

Лорд Страйдър беше на крака моментално, намъквайки панталоните си, когато хаосът навън се отприщи.

Роуина напусна палатката, а Страйдър беше на една крачка зад нея. Той държеше меч си в ръка, докато профучаваше покрай нея, бързайки към палатката, където всички други изглежда, се събираха.

Наполовина облечени и наполовина заспали, рицарите се препъваха покрай нея.

На върха на хълма мъжете се събираха около червено-синя палатка.

В момента, в който Страйдър се присъедини към мъжете, те се обърнаха към него.

— Ти! — изръмжа лорд Рупърт, по-възрастният брат на Сирил. — Ти си убил брат ми!

Роуина не беше сигурна кой от тях беше по-зашеметен от това обвинение.

— Всички чухме заплахите ти към него — озъби се Рупърт.

— Никого не съм убивал миналата нощ — отвърна Страйдър напрегнато и гневно.

— Лъжец!

— Видях го да напуска палатката на Сирил малко след утринната молитва — каза друг рицар. — Няма как да объркаш герба на Блекмор.

Преди тя да успее да мигне, Страйдър беше уловен от група рицари, докато Хенри си пробиваше път през тълпата.

Рупърт повтори обвиненията си пред Хенри.

— Какво ще кажеш, лорд Страйдър? — попита кралят.

— Невинен съм.

Един от по-младите братя на Сирил излезе от палатката, държейки окървавен медальон. Той го подаде на краля.

Хенри го заразглежда внимателно, преди да погледне обратно към Страйдър.

— Ти беше заедно със Сирил в Утремер, нали?

— Да, сир.

— И къде беше миналата нощ, след като напусна залата?

— В палатката си.

— Сам?

— Да.

— Виждате ли — развика се Рупърт. — Той няма алиби. Убил е брат ми и аз настоявам за правосъдие.

— Ще разследваме този проблем допълнително — стоически отвърна кралят. — Дотогава графът ще бъде задържан в замъка под кралска стража.

Челюстта на Страйдър се отпусна при думите на краля. Наистина дори Роуина беше зашеметена. Хенри щеше да арестува собствения си шампион без истинско доказателство?

Кралските стражи взеха меча на Страйдър и започнаха да връзват ръцете му зад гърба.

— Чакайте!

Всички погледи се извърнаха към Елеонор, която излезе напред извън тълпата. Кралицата прокара раздражен поглед от съпруга си към Роуина и най-накрая се спря на Страйдър.

— Лорд Страйдър има алиби.

Роуина никога не беше виждала по-намръщени или лукави погледи в живота си, докато всички оглеждаха тълпата.

— Моля? — попита Хенри, гласът му беше уморен, докато гледаше към кралицата си. — Кажете ни, че той не е бил с вас.

Погледът на Елеонор стана комичен.

— Не, милорд. Мъжът беше с Роуина миналата нощ по ваша кралска заповед.

Очите на Роуина се разшириха, когато се озова във фокуса на всички. Беше на върха на езика ѝ да отрече, но никой не можеше да нарече кралицата на Англия лъжкия и да задържи езика си за дълго.

— Не е ли вярно това, лорд Страйдър? — попита Елеонор.

Страйдър отвори уста, после стрелна с поглед Роуина.

— Говорете, милорд — нареди кралицата. — Знаем, че искате да защитите репутацията на дамата, но по-добре тя да бъде компрометирана, отколкото да ви обесят.

— Страйдър с Кучката от Съсекс? — каза някой от тълпата. — Не го вярвам.

Смях се понесе сред хората. Роуина незабавно почувства лицето ѝ да пламва.

Държейки главата си високо, тя срещна очите на Страйдър и намери странен, почти извинителен поглед там.

— И какво са правила, Ваша милост? — попита Рупърт. — Не искам да противореча на вашата кралска личност, но намирам трудно за вярване, че са романтично замесени.

— И те не са — обясни Елеонор бързо. — Дамата учеше негова светлост да свири на лютня.

Прозвуча още повече смях.

Роуина започна да се паникьосва. Какво си мислеше кралицата?

Хенри ги погледна скептично.

— Графът на Блекмор прекарва вечерите си, като практикува музика с дамата?

— Не е ли така, Роуина? — попита Елеонор.

Всичко, което можеше да направи, бе да кимне покорно.

— Това е шега, която ви е казала момичето, кралице моя — заяви Рупърт. — Всички тук знаят, че графът презира музиката.

— Лъжа? — Елеонор повдигна вежда по кралски осъдително. — Лейди Роуина, къде е лютнята ви?

— В палатката на граф Блекмор — честно отговори тя.

Кралицата изпрати оръженосец да я донесе.

Когато момъкът се върна, стражата освободи Страйдър.

— Покажете им какво сте научили, милорд — спокойно каза кралицата.

Погледът на Страйдър беше прикован към нейния.

Роуина сдържа дъха си. Знаеше ли мъжът как да държи лютня? Това беше ужасен риск, който кралицата поемаше с живота на всички им.

Погледът на Страйдър омекна съвсем малко преди да вземе лютнята в ръцете си. Учудена, тя наблюдаваше как дланите му заеха правилната позиция и я подхванаха неумело, докато свиреше основния тон.

Възцари се тишина.

Мъжът знаеше как да свири...

Умът на Роуина се замая от това знание.

Хенри въздъхна и кимна.

— Добре тогава, изглежда, графът все пак има алиби.

— Не! — възрази рицарят, който го беше обвинил по-рано. — Видях го.

— Може би сте видели някой друг — прекъсна го Елеонор. — Някой, който поддържа графа.

Мъжът се намръщи, но погледът му показваше, че е сигурен, че е видял Страйдър.

Хенри взе лютнята от Блекмор. Погледът му беше малко подозрителен, докато подаваше лютнята на Роуина, която сега беше дори по-ужасена от насилствения брак.

— Успокой се, дете — каза Хенри. — Двамата имате месец на разположение, както обещахме. Молим се да го използвате добре.

Когато изрече думите, кралят се обърна и ги изостави.

Тълпата бавно се разотиде. Рупърт не се помръдна. Той пронизваше и двама им с поглед.

По лицето на Страйдър можеше да се каже колко разстроен е от всичко това. Без да обели дума, той се отправи към палатката си.

Роуина го последва.

— Лорд Страйдър?

— Оставете ме на мира — изръмжа ѝ без колебание.

Тя се забърза, за да го хване и да го дръпне, за да спре.

— Милорд, моля...

Погледът му се заби в нейния.

— Какво искате от мен сега?

— Кой ви е научил да свирите?

— Какво значение има?

Роуина не знаеше, но беше отчаяна да разбере отговора.

— Защо презирате толкова музиката?

— Поради същата причина, поради която вие презирате рицарите, милейди. Музиката струваше живота на единствената личност, която ми беше най-скъпа на този свят и след нейната смърт, мразя не само нея, но и всеки на когото му харесва.

---

[1] *Bella Luna* — красивата луна (ит. ез.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Роуина не можеше да помръдне, докато наблюдаваше графа да се връща в палатката си.

— Дай му малко спокойствие, Роуина.

Тя спря при умоляващия поглед в очите на Кит.

— Ти си чул?

Той кимна.

— Трябва да е обичал дамата си силно.

— Да, така е. Все още носи пръстена на майка ни навсякъде, където отиде.

— Вашата майка?

Той кимна.

— Беше убита от бащата на Страйдър, когато научил за моето извънбрачно раждане. Казват, че яростта му била такава, че никой не посмял да го приближи... никой, с изключение на сина му. В гнева си, баща му го обвинил, че също е извънбрачен. Той се затичал към момчето и разцепил главата на Страйдър — Кит отбеляза място на врата си, където тя знаеше, че Страйдър има няколко белега. — Докато Страйдър лежал на пода в залата, баща му убил майка ни пред очите му.

— После баща му отнел собствения си живот — въздъхна тя.

— Така се говори.

Имаше странна нотка в гласа му.

— Но? — подтикна го тя.

Кит отказа да каже нещо повече.

— Майка ни беше също като теб. Не обичаше нищо повече от това да свири на лютнята си и да пее. Баща ми беше един от менестрелите, родени като благородници, който пристигнал в нейната зала, когато бащата на Страйдър бил надалеч. Наистина не помня много майка си, бях само на пет, когато тя почина. Но ми беше казано, че ме е родила в дома на сестра си и ме е изпратила на баща ми, така че съпругът ѝ никога да не научи за моето съществуване.

— Тя и Страйдър дойдоха веднъж да те видят, когато живееше у нас.

Роуина неясно си спомни случката. Беше единственият път, когато някой изобщо беше посещавал Кит.

— Да. Тя правеше това, което се осмеляваше. За нещастие, подобно посещение до дома на баща ми й причини смъртта. Бащата на Страйдър се прибрал по-рано от пътуване, за да намери, че ги няма. Когато се върнали, един от слугите й я предал.

Роуина съчувстваше дълбоко на приятеля си.

— О, Кит, толкова съжалявам.

Той преглътна, очите му бяха тъжни.

— Аз не съм този, който се нуждае от съчувствието ти, Роуина. Аз скърбя за нея, защото тя беше моя майка, но я познавах много малко. Страйдър беше онзи, който бе опустошен. Той я обожаваше.

Роуина превъзможна сълзите при мисълта за болката, която рицарят навярно изпитваше.

— Животът на брат ми е бил суров и все пак той е благороден. Не познавам никой, който да е преживял колкото него и да е останал толкова почтен.

— Да. Той можеше да изкара двете ни с Елеонор лъжкини.

Той кимна.

— Но относно Сирил? — попита тя. — Мислиш ли, че лорд Страйдър...

— Не. Знам по-добре. Ако Страйдър го искаше мъртъв, щеше да се изправи срещу него на бойното поле. Измамата не е в природата на брат ми.

Тя мислеше същото.

— Защо лорд Обри ще лъже?

— Може би не лъже. Всеки може да облече мантия. В тъмното, мисля, че всеки би изглеждал също толкова виновен.

Роуина прехапа устни при тази мисъл. Да, но кой искаше да натопи Страйдър?

Тя се извини и се отправи обратно към тълпата, която продължаваше да се събира около палатката на Сирил.

— Все още твърдя, че графът го е направил — каза един от бароните на малката тълпа извън палатката.

— Защо ще се промъква и ще му прерязва гърлото, докато спи? През всичките години, през които познавам Страйдър, не знам да е правил нещо подобно.

Друг барон изсумтя.

— Лудостта беше обзела баща му. Вероятно е обзела също и него.

Роуина пренебрегна мъжете, които продължаваха да спорят за и против Страйдър. В действителност тя изпитваше тъга за Сирил... повече, отколкото си мислеше, че е възможно. Дори той не заслужаваше смърт като тази.

Сърцето ѝ натеза, тя се отправи към замъка, когато забеляза нещо. Малко парче пергамент стърчеше изпод платнището на Сирил.

Докато мъжете продължаваха да спекулират, тя се наведе и го освободи. В момента, в който го отвори, сърцето ѝ спря.

Беше написано на арабски.

Не всички се прибрахме у дома.

Не всички оцеляхме.

Смърт на Братството. Нека всички вие горите в огньовете на Луцифер в най-дълбоката яма.

Накрая, отпечатан с кръв, беше символ, който беше видяла точно тази сутрин, когато Страйдър стоеше гол пред нея...

Страйдър отмиваше съня от лицето си, когато чу някой да влиза в палатката му, без да се представи.

Той се завъртя, за да хване нарушителя само за да види как тя се отдръпва набързо настрани, извън обсега.

— Това съм просто аз — каза мек, женствен глас.

Страйдър изръмжа ниско.

— Не мога ли да се освободя от теб тази сутрин? — измърмори той, докато се обръщаше с лице към Роуина.

Макар че, ако беше честен, чувстваше частица от растящо уважение към дамата, която току-що го беше надхитрила.

Тя се изпъна с високомерен поглед към него. Вместо да направи една от прочутите си забележки, намали разстоянието между тях и взе дясната му ръка в своите.

Малка тръпка хлад се прокрадна по гръбнака му от начина, по който тя погали дамгата върху задната част на ръката му. Както винаги,

видът на този знак накара стомахът му да се присвие, а гневът му да избухне.

— От какво е това? — спокойно попита тя.

— Това е нищо — отвърна той, опитвайки се да издърпа ръката си.

Тя не я освободи.

— Защо те ядосва толкова?

— Роуина...

Тя не прие предупреждението. Пръстите ѝ погалиха набъбналата кожа, където сарацините бяха обгорили знака си, състоящ се от ятаган и луна върху плътта му. Той беше едва на петнадесет, когато го бяха дамгосали. Дори след всички тези години, можеше да си спомни болката от раната. Позора.

— Това част от Братството на меча ли е?

Той се напрегна при въпроса ѝ.

— Какво знаеш за Братството?

— Пътувам с менестрели, милорд. Има слухове за група от мъже, които някога били политически затворници в Светите земи. Мъже, които спасявали други и ги прибирали у дома. Благородни и скромни мъже, които все още се бият, за да приберат повече у дома и да ги видят в безопасност и в прегръдките на семействата им.

Болка терзаше Страйдър, но гневът му я засенчваше. Никой не би трябвало да знае за тях.

— Къде си чула това?

— Казах ти, има много песни за тези истории. Разказите започнаха преди две години и никой не е сигурен кой даде началото им. Думите и музиката се появиха анонимно на различни турнири, на които се събирахме, възхвалявайки добродетелите и смелостта на членовете на Братството — тя присви очи към него, сякаш можеше да прочете ума му. — Ти си един от тях, нали?

Страйдър криеше истината толкова отдавна, че не можеше да се принуди да признае пред нея.

— Освободи ме.

За негово съжаление, тя го направи.

— Те пътуват през нощта на крилата на небесни жребци, носейки надежда и нова вяра на онези, които са останали. Макар да са

свободни, никога не са забравили миналото си и прекарват живота си, опитвайки се да донесат мир на останалите.

Той се намръщи на думите ѝ.

— Какво е това, което цитираш?

— Една от песните, написани за Братството — тя подаде бележката на Страйдър. — Това беше на земята, точно до палатката на Сирил. Намирам трудно за вярване, че той е бил член на братството, но ти...

Страйдър се вторачи в хартията. Не можеше да прочете нищо от това, но можеше да види кървавия символ. Беше същият като този на ръката му.

— Какво пише тук?

— Не можеш ли да четеш на арабски?

— Не мога да чета нищо, Роуина.

Той очакваше да види порицание от нея заради „неграмотния“ си статут. Вместо това, тя едва кимна и му прочете бележката.

Погледът на Страйдър потъмня.

— Сигурна ли си, че това е дошло от неговата палатка?

— Да. Изглеждаше сякаш е било издухано от мястото, където е било поставено. — Челото ѝ се набръчка. — Какво има предвид човекът с това, че не всички са оцелели или прибрали у дома?

Страйдър стоеше там, а душата му крещеше заради писмото и какво означаваше то. Можеше ли някой от тях да бе убил Сирил, или някой сарацин си играеше безразсъдно с тях?

Нямаше смисъл. Не, бяха проверили, че никой не остана след тях в нощта, когато бяха избягали.

Никой.

Не беше в природата му да вярва на някой и все пак се усети, че се доверява на Роуина.

— Това беше клетва, която всички дадохме, докато бяхме затворници, че всички ще оцелеем и ще се приберем у дома.

— Кой е бил оставен?

— Никой от нашия лагер. Уверихме се в това. В нощта, в която избягахме, изпратихме групи да освободят другите, докато аз и Кристиан извеждахме най-младите навън — той поклати глава. — Не може да е един от нас. Някой сарацин си играе с разсъдъка ни. Това трябва да е.

— Защо?

— За да ни накажат, че напуснахме и помогнахме на другите да избягат. Без съмнение са ни преследвали през цялото това време с единствената цел да ни избият един по един.

— Но защо убиха Сирил? — попита тя, докато сгъваше бележката. — Не ми направи впечатление на някой, който би помогнал на друг, освен на себе си.

Това беше истина. Сирил се беше отказал от каузата им веднага след като се освободиха и се бяха прибрали у дома, дори лесно беше забравил това, през което бяха преминали, както и обещанията, които бяха дали един пред друг.

— Не знам.

Лицето ѝ светна, сякаш беше получила Богоявление.

— Освен ако не е било, за да те натопят. Може би през цялото време ти си бил целта. Защо иначе ще носи твое наметало?

— Това е много добър въпрос.

Това можеше да обясни защо бяха направени толкова много покушения върху живота му. Той и мъжете му търсеха някой, който негодува срещу приятелството му с кралското семейство. Може би врагът му нямаше нищо общо с Хенри, а по-скоро миналото му се връщаше, за да предяви претенции към него.

Страйдър взе бележката от нея и я постави на бюрото си.

— Моля те, не споменавай за това на никого.

— Имате намерение да пазите в тайна Братството?

— Да. Никой няма нужда да знае кой измежду нас е бил там и какво сме били принудени да правим, за да оцелеем. Всички се борихме силно, за да върнем живота и достойнството, които ни бяха отнети.

Тя наведе глава към него, сякаш разбираше точно какво има предвид той.

— Ще пазя тайната ти, Страйдър. Винаги.

Тя се запъти към вратата.

— Роуина?

Тя се спря при звука от гласа му.

— В бъдеще, най-доброто време, в което да ме посещавате за уроци, е, след като вечеряме.

Тя кимна и му отправи малка, почти крехка усмивка, която предизвика безпорядък във вътрешностите... и слабините му.

— Тогава ще се видим тази нощ, милорд. Ще се моля да не срещате повече неприятности дотогава.

Единият ъгъл на устата му се изкриви с огорчение.

— Ще видим какво ще ни донесе денят, нали?

Роуина кимна в знак на съгласие. Наистина щяха да видят.

Събирайки полите си, тя се измъкна от палатката му покрай четиримата рицари, които пътуваха със Страйдър. Малката група мъже спря извън палатката и я проследиха с поглед, докато се отправяше към стаите си в замъка.

Не ѝ отне много време да се завърне в покоите си в хладната безопасност на варосаните стени на главната кула.

Последното, което очакваше, бе да намери жените си събрани заедно в дневната ѝ стая. Мълвата за смъртта на Сирил и възможното участие на Страйдър в нея вече ги беше застигнала.

— Какво трябва да правим? — попита Бриджит, когато придворните дами на Роуина се скупчиха в средата на стаята като ято птици. Бриджит беше ниска жена, която притежаваше смолисточерна коса и дребна, гъвкава фигура. — Ако лорд Страйдър е виновен...

— Никога няма да се омъжа — изстена Мариан. Едва година по-голяма от Роуина, Мариан имаше светлоруса коса и сочно, закръглено тяло, което вкарваше дамата в много компрометиращи ситуации, когато се приближеше някой привлекателен мъж. — Всички ще бъдем върнати обратно в Съсекс!

— Не — каза Джоан със също толкова разстроен глас. — Не мога да чакам друго мамино синче да дойде и да ми рецитира оди за бедрата и шията ми, сякаш не съм нищо повече от сочна кокошчица.

Бриджит я потупа утешително по гърба.

— Не се страхувай, Джоан. Няма да се върнем в Съсекс, а лорд Страйдър няма да умре. Ние ще намерим този, който е отговорен и сами ще го задържим.

— Какво става? — попита Роуина.

Придворните ѝ дами незабавно се разделиха. Те се огледаха, сякаш бяха виновни за някакво престъпление.

— Да става какво, милейди? — попита Джоан, преструвайки се на невинна.

Роуина погледна всяка една.

— Какво планирате?

— Ще намерим убиеца на Сирил — обяви гордо Бриджит.

— Ще трябва да бъдем хитри — напевно каза Мариан. — Ще отрупваме мъжете с... напитки и хитрините си. Но мисля, че сме готови за предизвикателството.

Останалите кимнаха с охотно съгласие.

Роуина направи всичко възможно да не завърти очи, докато видения как компаньонките ѝ изпадат в беда, проблясваха в ума ѝ. Не беше за чудене, че чичо ѝ ги държеше в усамотение в Съсекс. Всяка от тях, макар че беше състрадателна, бе готова да прелъсти всеки мъж, който минеше покрай нея.

— Ще направите всичко това заради лорд Страйдър?

Мариан кимна.

— Ами, да. Трябва да бъде доказано, че е невинен.

— И защо така? — попита Роуина.

— За да може да се омъжиш за него — просто отвърна Джоан.

Роуина наклони глава при това.

— Мислех, че ти искаш да се омъжиш за него.

— Ами, да, искам или исках, но сега, след като кралят те е избрал за негова невеста, ние сме...

Бриджит прекъсна думите ѝ, като я удари с лакът от страни.

— Оу! — извика Джоан.

Роуина скръсти ръце пред гърдите си, докато я обземаше лошо чувство.

— Вие какво?

— Можеш да ѝ кажеш — проговори Елизабет от дясната страна на Джоан. — Не е като тя да не се досети сама.

Мариан въздъхна.

— Добре, ние си говорихме. Ти и чичо ти ни държахте в уединение в Съсекс и твоите приятели менестрели ни посещаваха, но откакто сме тук, вниманието ни е привлечено от факта, че могат да се намерят доста хубави мъже.

— Да — съгласи се Бриджит. — Виждала ли си Стефан от Нотингам? По-хубав мъж никога не бях поглеждала.

— Той е дивак — каза Роуина, спомняйки си начина, по който мъжът се беше оригинал по време на вечерята предишната нощ.

Беше треснал бокала си върху масата и беше поръчал още вино, което бе изпи по-бързо, отколкото тя беше успяла да мигне. И това беше последвано от още едно оригване.

— Той е мъж — рязко го защити Мариан. — Без да се обиждаш, милейди, но ни дойде до тук — тя задържа ръката си до брадичката, — от всички онези хленчещи момченца, които посещават Съсекс. Уморени сме от това да пеят оди за очите и жизнеността ни, докато женствеността ни се съсухря. Искаме истински мъж.

— Да! — съгласиха се те едновременно.

Бриджит потупа Роуина нежно по ръката.

— Разбираме и уважаваме факта, че не си склонна на мъжествен тип, милейди. Но останалите от нас предпочитат някой, който може да ни повдигне и да не се оплаква от това. Лорд Страйдър има много рицари в обкръжението си.

Джоан кимна.

— Рицари от добри семейства.

— Рицари със силни мускули — добави Мариан.

— Да — продължи Бриджит. — И според нашия начин на мислене, ако ти се омъжиш за лорд Страйдър, ние ще можем да направим собствения си избор сред тях.

Роуина беше втрещена.

— Не мога да повярвам на това. Ще ме жертват пред Страйдър, за да можете...

— Това не е жертва — възрази Джоан, прекъсвайки я. — Лорд Страйдър е уловът в целия християнски свят. Трябва да си поласкана.

Ако чуеше това още веднъж...

Роуина потърси спокойствие от жените си, но без значение къде се опитваше да отиде, те упорито я следваха, всяка разказвайки ѝ за плана, който целеше да я видят свързана със Страйдър завинаги.

Това се превръщаше в най-самотния ден в живота ѝ.

Страйдър се спря в шатрата си, когато мъжете му се присъединиха към него.

Уил беше висок колкото него и имаше същата черна коса, дълга до раменете. Изражението му обикновено беше злобно начумерено, но днес лицето му беше дори по-каменно от обикновено.

Пет сантиметра по-нисък, Свен стоеше от дясната страна на Уил. Свен беше любимецът на дамите в малката им група. Пакостлив

чаровник, рядко можеше да бъде намерен без жена около себе си. Косата му беше тъмнокафява и падаше малко под раменете и имаше модерна козя брадичка. Очите му бяха пронизващо сини.

Мъжът обичаше да играе хазарт еднакво и с живота, и с парите си.

От дясната страна на Свен беше Рейвън, който беше тъмен като името си^[1]. Едва на двадесет и една той все още растеше, но нямаше съмнение, че щеше да заякне през следващите години. Винаги беше като по-малък брат за Страйдър, който беше осиновил момчето, докато бяха затворници в Утремер.

Зад тримата беше Вал, който беше с глава и нещо по-висок от всички им. Наречен на името на Св. Валентин, мъжът не намираше нищо забавно в името си и още по-малко в прекомерната си височина. Но иначе без съмнение имаше най-добрата природа от повечето от тях и обикновено можеше да бъде видян да се смее над най-странните неща.

В този момент обаче лицето му можеше да съперничи на това на Уил за смъртоносна сериозност.

— Със сигурност никой от вас не мисли, че съм убил Сирил — каза Страйдър, когато застана с лице към тях.

Те си размениха объркани погледи.

— Не, това никога не би ни хрумнало — проговори Уил от името на групата, докато изваждаше меча си.

Страйдър го погледна подозрително.

— Какво правиш?

— Помниш ли, когато ни каза, че е по-добре да си мъртъв, отколкото женен? — попита Вал.

Уил пристъпи напред.

— Тук сме, за да задоволим това ти желание.

Страйдър поклати глава.

— Махни меча си.

— Не — каза Свен. — Прекарах нощта с девойка от лагера на Роуина и тя имаше какво да каже относно плановете им да ви видят двамата оженени. Обречен си, Страйдър. Бягай сега, докато можеш.

Страйдър се подсмихна.

— Не бъди глупак. Дори да исках да го направя, а аз не искам, не мога. Ако направя това, ще изглеждам виновен, а ние трябва да

разберем кой наистина е убил Сирил.

— Ха — присмя се с отвращение Вал. — Той има достатъчно врагове. Само пълен идиот би обвинил теб за това.

— Има достатъчно идиоти в двора — прекъсна го Свен. — Репутацията на мъжа е залог и чест за всички ни. Не, зле е, но Страйдър е прав. Ще го оставим заедно с Кристиан да намерят виновника, докато останалите от нас държат жените заети, така че да не могат да се месят и да предизвикат сватба.

Уил изсумтя.

— Само на теб може да ти хрумне такова предложение.

— Какво? — попита Свен, сякаш беше обиден. — Намираш идеята да забавляваме дамите за отблъскваща? Нямах представа, че си любител на мъжете, Уил.

Уил бутна силно Свен.

— Достатъчно — намеси се Страйдър, разделяйки ги преди грубата им игра да прерасне в насилие. За пораснали рицари, мъжете му понякога му напомняха за деца и се чувстваше повече като техен баща, отколкото като техен сюзерен. — Не трябваше ли повечето от вас да са навън на арената и да тренират?

Те се спогледаха, сякаш бяха недоволни от идеята.

— Защо? — попита Уил. — Не е като някой от блюдолизците навън да може да ни победи. Мисля, че ще е по-добре да похабим времето си другаде.

Страйдър потри чело, сякаш през ума му мина видение на Уил в кръчмата, с бокал в едната ръка и девойка в другата. Той изстена от този образ.

— Добре е, че знам къде си бил миналата нощ или щях да си помисля, че ти си бил този, който се е скарал със Сирил и го е убил.

Уил винаги заплашваше да разкъса мъжете.

След като размисли добре, това рядко беше заплаха, но доста често в действителност се налагаше да го дърпат обратно. И все пак въпреки цялата готовност на Уил да убива другите, Страйдър се съмняваше мъжът наистина да е взел участие в смъртта на Сирил.

Не, имаше друг мъж, който беше виновен за деянието.

Страйдър им разказа за бележката на Роуина и наблюдаваше как едно по едно лицата им стават още по-мрачни.

— Нашият враг ни преследва — каза Уил.

— Да — съгласи се Страйдър. — Мисля, че трябва да поставим часови, за да се подсигурим, че никой друг от нас няма да умре.

— Колко от членовете на Братството са тук? — попита Вал.

— Със смъртта на Сирил, оставаме само ние и Кристиан.

— Не — спокойно възрази Рейвън. — Видях Роджър от Девъншир по-рано тази сутрин. Той пристигна късно предишната нощ.

— Тогава сме седмина — отбеляза Страйдър. — Информирайте Роджър какво се е случило и го настанете някъде близо до нас. Аз ще поема първата смяна довечера, после ще се редуваме да пазим.

Те кимнаха в знак на съгласие.

— Точно както едно време — каза Свен, напомняйки на всички за дните в младостта им, когато теглеха клечки слама, за да видят кой ще пази срещу враговете им.

— Нека се надяваме, че не е така — изрече Рейвън с дрезгав глас. — Нямам желание да започна отново да се страхувам от собствената си сянка.

Вал отпусна дългата си ръка, братски около раменете му.

— Не се страхувай, хлапе, въпреки всичко ще те видя възмъжал.

Свен направи гримаса.

— И отново още едно кастриране на което ставам свидетел. Вероятно аз трябва да поема първата стража. Страхувам се с мъже като тези зад гърба си.

Вал се завъртя към главата му, но Свен се наведе.

— Достатъчно закачки — остро нареди Страйдър. — Трябва да бъдем внимателни за всички тук. Помнете, има враг сред нас.

Те кимнаха в съгласие.

Навеждайки глава, Страйдър се отправи от шатрата си към замъка.

Намерението му беше да говори с Хенри, но едва беше влязъл в замъка, когато стремително налетя на Роуина, която едновременно с него се опитваше да се втурне навън през вратата.

Ударът от меките ѝ извивки срещу неговите беше толкова вълнуващ, колкото и шокиращ.

Инстинктивно той обви ръце около нея, за да я предпази от падане.

Лицето ѝ беше зачервено, а очите ѝ — ярки и блестящи. Но повече от това, задъхаността ѝ призова образи в ума му на това как

щеше да изглежда тя в трепетите на страстта.

Наистина направи всичко възможно да не плени тези разтворени устни със собствените си и да провери колко точно бездиханна може да я остави.

— Милейди, трябва да спрем да се виждаме по този начин.

Лицето ѝ стана още по-червено.

— Изглежда, винаги съм объркана във вашето господарско присъствие.

Той избухна в нисък смях на думите ѝ. Чувстваше се по същия начин около нея.

Тя го погледна с изпепеляващ поглед, който накара слабините му да се стегнат и натежат. Болейки.

— Но започвам да подозирам, че моите дами може да са прави за едно нещо.

— И кое е то? — попита той, поставяйки я обратно на краката ѝ.

— Силните ръце имат своята полза в такива случаи.

Неочакваните ѝ думи го направиха малко нервен. Беше ли това наистина комплимент от жена, която отявлено мразеше всички рицари?

Той се огледа, сякаш очакваше Второто пришествие.

— Добре ли сте, милорд?

— Да, но комплимент от вас ме кара да се страхувам, че смъртта е предстояща.

Тя се засмя на думите му.

— Ако смъртта ви е предстояща, то това ще бъде от меча, който носите, а не от моя език.

Той повдигна вежда срещу нея, но преди да успее да проговори, тя продължи:

— Обещах ви повече да не ви обиждам. Следователно ноктите ми са добре прикрити.

Странно, но на него по-скоро му липсваше сърдитата нахалница. Срещу нея беше лесно да запази защитата си. Намираще тази нова нейна страна за обезпокоителна. Очарователна.

А разговорът за ноктите ѝ накара погледът му да се спусне към ръката ѝ, където забеляза, че ноктите ѝ бяха идеално оформени. Дълги и елегантни.

Перфектни, които да се спуснат по мъжкия гръб...

Страйдър отстъпи назад, когато тази неканена мисъл мина през ума му. Започваше да мисли като Свен.

— Закъде сте се разбързали толкова? — попита той, опитвайки се да се разсея.

— Някъде, където никоя от придворните ми дами няма да може да ме намери.

— И защо така?

— Те имат глупава теория, че двамата с вас трябва да се оженим. Той пое раздразнено дълбоко дъх при думите ѝ.

— Тогава нека да ги сложим при моите мъже, който са също толкова решителни да ме видят ерген.

— Наистина?

— Да. Нямам желание животът ни да се променя.

Лицето ѝ стана несигурно.

— Може да е интересно да ги оставим на свобода едни с други само за да видим кой ще спечели, но опитът ми показва, че мъжете неизменно губят пред жените.

Той повдигна скептично вежда.

— Не бих казал, че е така. Капитулацията изглежда взаимна.

— Защо мислите така?

— Мъжът може да е отхапал от ябълката, но след това жената свършва, следвайки го там, където той води.

— Мислите ли?

— А вие не мислите ли така?

Тя присви очи към него.

— Смятам, че някоя дама трябва да намали егото ви с едно или две нива.

Страйдър ѝ хвърли горещ поглед.

— И вие ли сте дамата, която ще го направи?

Бавна, прелъстителна усмивка плъзна по лицето ѝ.

— Да, лорд Очарование. За разлика от останалите, които познавате, аз съм напълно имунизирана срещу качества ви.

— Моите качества? — попита той, заинтригуван от идеята, че тя му приписва някакви след сблъсъка им в залата в нощта, в която се бяха срещнали. — И какви са те?

— Мисля, че знаете много добре, че повечето девойки ви правят мили очи.

— Но не и вие?

— Не — отвърна тя и повдигна леко брадичка. — Никога не съм попадала под властта на мускулести ръце или красиво лице. — Тя постави длан в средата на гърдите му. — За мен има значение това, което притежава мъжът тук.

Роуина имаше намерение думите да бъдат игриви, но светлината в очите на Страйдър изчезна незабавно. Лицето му стана смъртоносно сериозно.

— Тогава ние наистина сме напълно неподходящи, след като не ми е останало нищо там.

Думите му я изненадаха.

— Нищо?

— Не, лейди. Тази част от мен умря много отдавана.

Сърцето му биеше бясно под дланта ѝ. Беше също толкова силно, колкото мъжът, който стоеше пред нея.

— За нещо мъртво ми изглежда доста силно. Наистина не се поколебахте да спасите Кит.

Той се отдръпна от нея.

— Страйдър? — извика тя, спирайки го, когато той започна да се отдалечава от нея.

Той спря и се обърна назад.

— Благодаря ви отново за любезността.

По гримасата му тя можеше да каже, че думите ѝ го притесниха. В действителност не знаеше защо беше толкова мила към мъж, когото трябваше да мрази и все пак не може да намери сили в себе си да го нарани. Имаше достатъчно болка в очите му.

— Винаги на услугите ви — отвърна той почти подигравателно, преди да продължи по пътя си.

Слаба усмивка изви края на устните ѝ.

Роуина го наблюдаваше, докато изчезна. Той имаше най-мъжествената походка.

И прекрасни задни части.

Той е рицар...

Всички хора имат недостатъци.

Той убива хора.

Беше истина и все пак...

Тя отблъсна мислите си настрани. Не беше като приятелките си, които искаха мъж единствено заради външността му. Не че желаше да се изгуби в една женитба. Ако някога си избереше съпруг, тя искаше партньорство. Такова, построено върху взаимно уважение и приятелство. Любовта щеше да бъде приятно допълнение, но не се заблуждаваше с тази мисъл.

Само невероятно щастливи дами в нейното положение намираха любов и повечето я откриваха извън брачното ложе. Не, за разлика от останалите трубадури, тя не вярваше в насърчаването на мъже и жени към незаконни афери.

Роуина, както родителите си преди нея, беше идеалист. Тя си представяше свят, където всеки — богат и беден, се омъжваше само по любов.

Но ако не можеше да има това, тогава поне щеше да се задоми заради приятелство.

Изгубена в мисли, Роуина се запъти към овощната градина зад замъка, търсейки място, където можеше да е сама.

Не беше навлязла много в градината преди сянка да привлече вниманието ѝ.

Движеше се бързо, като привидение.

Мръщейки се, тя тръгна към нея, без да се замисля.

Действие, което беше доказано като най-неразумното нещо, когато се доближи достатъчно, за да види какво беше...

Огромн мъж.

Той се издигна в горната част на стената, но докато го правеше, качулката на плаща му падна назад.

Роуина се задъха.

Косата му беше по-черна от среднощно небе, кожата му беше тъмна и кафява, а очите му...

Те бяха зловещо зелени на фона на тъмната му кожа.

Мъжът беше сарацин! И я беше видял толкова ясно, колкото и тя него.

---

[1] На английски език името му означава гарван. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Част от Роуина искаше да се разпици и да се паникьоса. Другата, по-здравомислещата част я накара да бяга, за да спаси живота си.

Не знаеше дали сарацинът е след нея, или не, нито спря достатъчно, за да разбере.

Имаше една-единствена мисъл в ума си... бягство.

Заобикаляйки около замъка, тя видя Страйдър, Кит и монаха.

Роуина се запъти право към тях и преди да се хвърли към Страйдър, не посмя да погледне зад себе си.

Страйдър се препъна настрани, когато някой се хвърли в ръцете му. Очаквайки това да е една от многото му почитателки, той не можеше да бъде по-зашеметен да намери Роуина там.

— И отново, Роуина, трябва да престанем да се срещаме по този начин — закачи я той.

Очите ѝ бяха широко отворени и пълни с паника, което незабавно смаза чувството му за хумор.

— Нещо не е наред ли?

— Сарацин — изпъшка тя. — В овощната градина.

Кръвта му се смрази при думите ѝ. Подавайки я на брат си, той и Кристиан се затичаха, за да проверят областта.

Роуина наблюдаваше мъжете да се отдалечават, тичайки, докато се бореше да успокои препускащото си сърце.

— Шшш — каза Кит, хвана я за ръка и я поведе да седне на пейката близо до кладенеца. — Успокой се.

Завинаги щеше да е благодарна за вниманието на приятеля си, докато сърцето ѝ продължаваше да препуска, а крайниците ѝ да треперят нервно. Това беше най-ужасният момент в живота ѝ.

— Благодаря ти, Кит.

Той отиде да ѝ донесе хладна вода от кладенеца, докато тя наблюдаваше мястото, където другите двама мъже бяха изчезнали.

— Пий бавно — предупреди я той, подавайки ѝ водата.

Отново тя му благодари.

— И така, какво видя? — попита Кит, след като тя успокои дъха си.

Тя стискаше металната купичка, която той ѝ беше дал.

— Беше мъж, облечен в черна арабска роба. Той имаше очи на демон и се движеше като светкавица. Още не съм сигурна, че беше напълно човек.

Очите на Кит показваха, че беше също толкова притеснен за това, колкото и тя.

— Той трябва да е този, който е убил Сирил — прошепна тя. — Но къде може да се скрие подобен мъж?

— Хора като него са винаги там, където най-малко очакваш.

Може би това беше истина...

Тя погледна покрай рамото на Кит и видя Страйдър и приятеля му да се връщат.

Рицарят я доближи със суров вид.

— Не видяхме никой там.

Роуина не хареса как прозвуча това.

— Трябва да е избягал, когато ме видя.

Монахът кимна.

— Мисля, че е най-добре да напусна и...

— Не, Кристиан — възрази Страйдър. — Той е тук, за да убие членовете на Братството. Последното нещо, което искам, е да пътуваш сам.

Кристиан се подсмихна.

— Нужно е нещо повече от обикновен асасин^[1], за да ме убие и ти добре го знаеш.

— Това е риск, който няма да поема — категорично заяви Страйдър. — Опитай се да напуснеш и ще те прострелям със стрела в крака.

Кристиан изглеждаше обиден.

— Няма да посмееш.

— Пробвай ме.

Погледът, който си размениха, показа, че Кристиан все пак не се съмнява наистина в Страйдър.

— Сега — каза рицарят и се обърна към нея. — Кажи ни за този мъж, който си видяла. Как изглеждаше?

— Беше облечен изцяло в черно и видях малко от фигурата му. Беше прекалено добре обвит в роба.

— Той видя ли те? — попита Кристиан.

— Да.

Тримата мъже изругаха.

Роуина преглътна нервно, когато осъзна защо.

— Той ще се върне за мен, нали?

— Най-вероятно — каза Кристиан.

Страйдър бутна приятеля си.

— Не я разстройвай допълнително.

— Искаш да излъжа ли?

— Да — Страйдър се обърна към нея. — Един от нас ще трябва да те охранява.

Тя местеше погледа си между Страйдър, Кит и Кристиан. Кит, макар да беше хубав и висок, не беше умел с меч. Нито пък монахът.

А що се отнася до лорд Страйдър...

— Мога да наема някой да ме пази.

— Никога не се доверявай на наемник — заяви той. — Ако ти служат за дадена цена, на драго сърце ще служат на друг за по-висока.

— Нека да помислим — сопна се Кит, докато гледаше Роуина. — Защо си без придружител?

— Аз съм на земята на замъка — сопна му се тя на свой ред. — Не би трябвало да има някаква опасност зад стените.

Кит поклати глава, сякаш беше възмутен.

— Чичо ти ти дава прекалено много свобода.

Роуина настръхна от тона му. Никога преди приятеля ѝ не ѝ беше говорил по този начин.

Дори Страйдър изглеждаше изненадан.

— Каквото е станало, е станало — каза той. — Единственото ни притеснение сега е да сме сигурни, че свидетелят ни ще остане жив, за да ни помогне да хванем нашия убиец.

— Много добре — каза Кристиан. — Ти я пази, а аз ще уведомя мъжете ти какво се е случило. Ще организираме претърсване за сарацина. Не може да е много далеч. По-скоро си мисля, че може да се крие сред нас.

— Как така? — попита Кит. — На сарацините им е забранено да обличат наши дрехи.

Страйдър погледна свирепо брат си.

— Откъде знаеш това?

— Всеки го знае — отговори Кит след кратка пауза.

— Ще претърсим областта — каза Кристиан. — Ако някъде има лагер, ще го намерим.

Страйдър изглеждаше скептичен.

— Те изчезват в пустинята с нищо повече от нож, за да се хранят и защитават, и ти мислиш, че ще откриеш асасин сред дърветата?

Кристиан изглеждаше самодоволен.

— Ако е там, ще го намеря.

— Не се бави много.

Монахът наведе глава и си тръгна.

Кит изглеждаше толкова притеснен, колкото се чувстваше Роуина. Той се извини и я остави насаме със Страйдър — мъж, когото трябваше да мрази, и все пак към него се беше затичала, когато се беше почувствала заплашена. Колко странно.

— Това, което става тук, е зло — тихо каза Роуина. — Надявам се, че ще намерим този убиец.

— Повярвайте ми, милейди, ще го намерим.

Той ѝ предложи ръката си.

— Ще ви отведа обратно в замъка. Трябва да сте сигурна, че през цялото време сте заобиколена с хора.

— Значи няма да ме охранявате?

— Да, ще го направя. Но нещо ми казва, че може да се опиташ да избягаш от наблюдателното ми око.

— А нещо ми подсказва, че това ще бъде много трудна задача.

Той се усмихна почтително на забележката ѝ. Велики боже, мъжът беше повече от прекрасен, когато суровите му черти се смекчаха от усмивка.

Роуина внезапно се почувства женствена около него по начин, по който никога не е била преди. Сякаш жената в нея беше толкова привлечена от мъжа в него, че тя беше по-наясно за себе си и нуждите си от когато и да било преди това.

Но най-притеснителното нещо от всичко беше колко много желаше да узнае каква ще бъде целувката на Страйдър. Каква щеше

да е на вкус.

Роуина!

Беше шокирана. И ужасена. Тя не беше като приятелките си, винаги да се обръща след красиво лице и все пак, докато крачеха в мълчание, тя се улови, че е необичайно любопитна относно всяка страна на Страйдър.

— Казват, че нямаш желание за деца — улови се, че пита тя. — Истина ли е?

Той кимна.

— Защо? Бих си помислила, че мъж с твоята позиция е загрижен за земите си.

— Има неща в този живот, които са по-важни от земите.

Тя беше съгласна, но се питаше кое е по-ценно за него.

— Например?

— Братството. Обетите. Земите ми са важни за мен единствено защото ми позволяват да вложа парите си в нещо добро. Когато умра, ще съм мъртъв. Последното нещо, което искам, е да оставя след себе си някой, който да тъгува за смъртта ми. Не искам да изоставя деца, които да ридаят на гроба ми.

Тя спря, докато той изричаше тези спокойни думи. Но не на тях реагира. А на звука на гласа му. Разкриващ мъка.

— Не всички деца са изоставени, милорд. Някои са достатъчно щастливи да имат родителите си за дълго време.

Очите му бяха така обладани от духове, че гърдите я заболяха заради него.

— Но прекалено много са. И след това са роби на тази земя, която е била на баща им. Пионки, които да бъдат използвани, и за какво? Дори ти не си нищо повече от вещь в очите на Хенри и чичо ти. Би ли искала дъщеря ти да бъде на твое място?

В този момент тя почувства близост към този непознат.

Той я разбираше.

И това я удивяваше най-много.

— Заради това ли се съгласи да пееш за мен?

Той кимна.

— Приемам обещанията си сериозно, Роуина. И едно от тях е, че искам да направя всичко по силите си да освободя тези, които са хванати в ситуация, която им вреди.

Никога не бе мислила, че обикновен рицар е способен на подобно състрадание и самоанализ.

— Вие сте мъж с изненадваща дълбочина, лорд Страйдър от Блекмор.

— Имате предвид за безчувствен рицар, нали?

Тя почувства лицето ѝ да пламва.

— Вашият оръженосец ви е казал и това ли?

— Вярвам, че точният му въпрос беше дали всички мъже трябва да изоставят здравия си разум, за да станат войници.

Тя се присви при това.

— Нямах предвид теб.

— Не?

— Ами, не те познавах тогава.

Той се засмя на признанието ѝ.

— Трябва да призная, че по-скоро ми харесва да ви виждам изчервена, милейди. Порозовелите ви бузи правят чудеса с очите ви.

— Да не би да ми правите комплимент, сър? — попита тя, изумена от тази негова игрива страна.

— И ако е така?

— Мисля, че ще бъда поласкана.

— Тогава ви правя комплимент.

Топлината я заля. Колко благородно и мило от страна на нейния ри...

Роуина преглътна, когато осъзна посоката на мислите си. Почти го считаше за свой рицар. Колко неприятно. Никога нямаше да претендира за подобен мъж. Такъв, който е известен с това, колко много мъже е убил.

Това беше неприлично и неуместно.

Нали така?

Прочиствайки гърло, тя се запъти към замъка.

— Да не планираш да ме следваш през остатъка от деня? — попита го, докато той крачеше до нея.

— Мисля, че е мъдро, докато не открием нещо повече за сарацина, когото си видяла.

— И ако ти кажа, че съм спокойна, ще ме оставиш ли на мира?

— Не, ще знам, че не казваш истината.

— Как така?

Погледът му беше дяволит и жарък.

— Ти умишлено се хвърли в ръцете ми, милейди. Само дяволско страшилище би те накарало да направиш нещо такова. Ужасът ти беше прекалено истински, за да е престорен.

— Но в замъка със сигурност...

— Сирил беше в средата на лагера на рицарите. Част от нас спят много леко и все пак някой се е промъкнал в палатката му, докато ние сме били наоколо. За да се изпълни това, се изискват много силни нерви и умения.

Зловещият тон в гласа му накара космите отзад на врата ѝ да настръхнат.

— Не ми казваш всичко, нали?

Очите му потъмняха.

— Ако е това, което подозираме, не. Не смея.

Побиха я тръпки.

Той спря, преди да продължи.

— Знам за рицар, когото наричат Ел Сахар.

Тя се намръщи, когато разпозна израза.

— Магьосника?

— Как така дама като вас знае арабски?

— Лекарят на чичо ми се кълне в техните лекарства. Прекарал е много от младостта си да ги изучава в Йерусалим, където е събрал много книги. След голяма доза принуда, го убедих да ме научи да чета някои от историите им.

Страйдър изглеждаше впечатлен.

— Ти си доста забележителна.

Тя се усмихна на комплимента му.

— Ще ми разкажеш ли за този мъж?

— Да. Беше способен буквално да изчезне в облак от дим. Бърз и смъртоносен, той се движеше сякаш е невидим и ни разказваше истории за това, как хората му обучават асасини.

— Не познавам тази дума.

— Това са мъже, обучени да убиват безшумно други. Те идват при теб през нощта или дори през деня, но винаги изненадващо. Назир... Ел Сахар — добави той, — казваше, че познава някой, който може да мине покрай хора из пазара и да ги наръга толкова бързо, че никой дори да не заподозре кой е убиецът.

Това със сигурност звучеше като мъжа, когото беше видяла в овощната градина.

— Значи нашият сарацин може да бъде навсякъде?

Той кимна.

— Искам да те предупредя да заключиш прозореца си тази нощ. Закачи звънче над ключалката просто за да си сигурна.

Роуина потрепери от мисълта.

— Има ли някакъв начин да ги спрем?

— Понякога можеш да се бориш с огъня само с огън, милейди. Единственият начин да ги спрем, е да бъдем по-бързи от тях.

Колко мразеше да чува подобни неща. Не беше в природата ѝ да отговаря на насилието с още насилие. Нямахше ли мирно решение?

Роуина поведе Страйдър към дамската дневна на горния етаж, където много жени прекарваха мързеливо ранния следобед, клюкарствайки в столове, разположени из цялата стая.

При вида на лорд Страйдър, те незабавно се разпищяха и се втурнаха към тях.

Рицарят я избута обратно през вратата толкова бързо, че тя се препъна. Той затръшна вратата и я задържа, докато жените блъскаха и пищяха от другата страна.

— Лорд Страйдър!

— Бързо — каза той на Роуина, — вземи този кол от стената.

Тя изпълни молбата му.

— Постави го под дръжката. Бързо.

Роуина се поколеба.

— Те ще се в клопка вътре.

— Не за дълго. Ще изпратя оръженосеца ми да ги освободи. След като мен ме няма.

Тя му отправи подозрителен поглед, преди да се съгласи.

Веднага след като колът беше закрепен така, че вратата да не може да се отвори, той я освободи и пое дълбоко дъх.

Но не за дълго.

Друга група от жени се зададе от отсрещния край на залата без съмнение, за да се присъединят към останалите.

Те изпищяха и се затичаха към тях.

Страйдър я сграбчи за ръката и я задържа след себе си, докато тичаше обратно към стълбите. Роуина щеше да се засмее, ако една от

жените не я беше сграбчила за плитката и не я дръпна силно.

— Оу! — зъбите ѝ изщракаха.

Страйдър не спря, когато изтича в голямата зала.

— Вал! — извика той на мъжа, който стоеше в ъгъла. — Десет сребърни монети.

Мъжът не изгуби нито секунда, преди да спре жените от преследването им, докато Страйдър се хвърли навън през вратата и избяга в малкия двор отдясно.

Чак след като бяха прикрити от главния двор от високи храсти, той спря. Очите му бяха паникьосани, когато се огледа наоколо, сякаш очакваше някой друг да му скочи.

— Това често ли ти се случва? — попита Роуина, докато се опитваше да възстанови дъха си.

— Повече, отколкото би повярвала — отвърна той.

Роуина знаеше как жените говореха за графа и опитите им да предявят права над него, но никога преди не беше ставала свидетел как в действителност го атакуват.

— Ти си сериозен, нали?

— Казах ти, Роуина, само ти изглеждаш имунизирана срещу каквото ѝ да е, което кара всяка жена, която някога срещна, да се хвърли върху мен — очите му заблестяха. — И все пак...

— Не го изричай — каза тя и постави длан върху устата му. — Никога не съм се хвърляла преднамерено върху теб.

Той повдигна вежда.

— Освен когато не се изправи пред близка смърт.

Тя почувства как устните му се извиват под ръката ѝ и точно тогава осъзна факта, че плътта ѝ докосва неговата. Че устните му, за разлика от останалото от него, което беше твърдо като скала и стомана, бяха меки. Нежни.

Преглъщайки, тя отпусна ръка.

Дъхът на Страйдър спря, когато видя несигурното изражение на лицето ѝ. Девојката беше красива с килнатия накриво воал, докато кичури от косата ѝ се извиваха покрай лицето ѝ. Кожата ѝ беше зачервена от тичането им, а очите ѝ блестяха.

Устата ѝ бавно се разтвори...

Точно върху сочните ѝ устни се беше фокусирал той. Устни, които жадуваше да вкуси. Да гризне.

И преди да успее да се спре, той я придърпа по-близо до себе си. По-близо. Достатъчно близо, че да усети извивките ѝ, притиснати към твърдостта на гърдите си.

Да, желаете я.

Искаше я незабавно. Преди да успее да помисли по-добре върху това, се наведе и завладя устата ѝ. Страйдър изстена в момента, в който я вкуси. В мига, в който вечно дразнещият ѝ език докосна устата му, където тя колебливо го вкушваше на свой ред. Невинността на тази целувка замая главата му.

Роуина беше напълно бездиханна, когато силата на графа я заля. Последното нещо, което очакваше, беше това претоварване на сетивата, което възбуди цялото ѝ тяло.

Силата на ръцете му, притиснати в нея... усещането за твърдото му, мускулесто тяло.

Беше наистина божествено.

Не беше учудващо, че жените го преследваха! Той обхвана лицето ѝ с длани, докато задълбочаваше целувката им. Щеше ли да припадне? Със сигурност никоя обикновена жена не можеше да почувства това и да не изпадне в несвяст.

Голият му образ проблесна в ума ѝ и за пръв път в живота си, тя разбра желанието. Физическото привличане. Но най-вече осъзна похотта.

Това, което изпита към него, направи за посмешище чувствата, които таеше към един от трубадурите, които бяха викани в Съсекс. Лорд Страйдър беше изключителен.

Той се отдръпна бавно назад и погледна надолу към нея.

— Всички мъже ли се целуват така? — тихо попита тя.

Единият ъгъл на устата му се повдигна нагоре.

— Не мога да знам, след като никога не съм целувал мъж.

Тя се засмя напук на себе си. Лорд Страйдър беше толкова непредвидим. Кой би помислил, че мъж като този може да бъде забавен и сърдечен?

Състрадателен?

— Ще ми направите ли услуга, милорд? — попита тя, докато отстъпваше назад. — Бъдете отново грубо магаре.

Той изглеждаше объркан от молбата ѝ.

— Извинявай?

— Много по-лесно е да бъдеш мразен, когато си арогантен, отколкото, когато си чаровен.

Той наклони глава, изучавайки я.

— Искаш ли да ме мразиш?

— Предпочитам да те мразя, отколкото да съм привлечена от теб.

— Защо?

— Защото не искам да погребя още един мъж, за когото ме е грижа, когато някой побъркан го издебне изотзад и му прережи гърлото. Ако, не дай боже, трябва да се омъжа, бих предпочела да бъде за някой, който няма врагове. Някой, който никога не е почувствал съблазънта на битката и нейните опасности.

Очите на Страйдър бяха нежни, когато пое ръката ѝ в своята.

— Мъжете умират, Роуина. Също толкова вероятно е да се разхождам в този двор и да си счупя врата, колкото и да падна в битка.

— Не — оспори тя, гласът ѝ беше надебелял от болка и мъка, които дори всичките отминали години не можеха да намалят. — Тук няма истинска опасност. Никой не бяга към теб с брадва, опитвайки се да свали главата от раменете ти.

— И Сирил спеше в леглото си. Далеч от бойното поле.

— Но той беше убит, защото е рицар. Точно както моят баща. Не, не искам повече опасност или съперничество. Искам да чувствам единствено сигурност в сърцето си. Да знам, че когато затворя очи, съпругът ми ще бъде до мен, а не някъде в чужди земи, за да се бие или умре. Не искам да живея прокълнатия живот на майка си.

— Животът на майка ти е бил ужасен?

Роуина откри, че му се доверява.

— Да. Баща ми беше добър човек. Но те бяха събрани от родителите си и нямаха нищо общо. Изобщо. Баща ми почти пренебрегваше майка ми, когато си беше у дома. Прекарваше повечето си време далеч от нас. — Стекоха се сълзи, щом си спомни деня на смъртта му. — Никога няма да забравя лицето на майка ми, когато чичо ми дойде да ни каже, че е мъртъв. Беше празно. Моят свят беше разбит, а нейният... все едно чичо ми ѝ беше казал, че някой съсед е починал.

— Може би е скрила болката си.

— Не — отвърна тя, спомняйки си ясно всичко. — Тя ми каза, че е искала само той да е стоял у дома и да е живял достатъчно дълго, че

да я дари със син, за да не се налага да се омъжвам за мъж, когото не обичам. Дори сега майка ми е заключена в друг брак без любов с мъж, който я пренебрегва.

— Била си късметлийка — спокойно отбеляза той. — Баща ми обичаше майка ми повече от всичко друго на земята. Винаги мразеше да я напуска и бързаше да се прибере у дома, за да бъде с нея веднага след като можеше. Най-силно помня начина, по който я гледаше, наблюдавайки всичко, което тя правеше. Всяко нейно движение. Беше сякаш гледа в рая.

— Не разбирам — каза тя, мислейки за Кристофър, който беше незаконен син на майка им. — Кит?

Гневен тик се появи на челюстта на Страйдър.

— Баща ми обичаше майка ми, но тя никога не го е обичала. — Погледът му я стрелна. — Той беше просто глупав, невъзпитан рицар, докато майка ми мечтаеше за поет. Тя искаше мъж, чиито нежни думи могат да я ухажват, а баща ми знаеше само да воюва. Но той познаваше сърцето си. И тя беше това. — Страйдър поклати глава. — Баща ми бързаше да се прибере, за да бъде с нея само за да намери дома си празен.

— Вие сте отишли да посетите брат ти?

Страйдър се намръщи.

— Откъде знаеш това?

— Кит ми каза, че тя е била предадена от слуга.

Той кимна.

— Да. Майка ми беше отишла да види баща му. Отново. Знаех, че е невярна, но никога не я предадох. Бях й дал думата си.

Сърцето на Роуина я заболя, когато си спомни смъртта на родителите на Страйдър. Бе обществена тайна, че баща му беше съсякъл майка му и се бе опитал да убие и Страйдър, преди мъжът да отнеме собствения си живот. Досега никой не знаеше защо. Само Страйдър знаеше причината и доколкото тя беше наясно, не беше казал на никого.

— Не знам дали мога да пея за теб, Роуина. Някога.

Сърцето я присви при силната болка, която видя в дълбоките му сини очи.

— И никога няма да мога да те взема за жена — каза той с добре премерен глас. — Отказвам да имам жена, която не може да ме обича

за това, което съм. Толкова много приличаш на майка ми, а аз съм син на баща си. Никога няма да се роди жена, на която да се доверя, че ще остане вярна в мое отсъствие.

Тя кимна с разбиране.

— А аз съм дъщеря на майка си. Не мога да обичам мъж на меча повече, отколкото майките ни. Така че, кажи ми, Страйдър. Как да се измъкнем от това?

— Не знам. С убийство?

Тя му отправи развеселен поглед.

— Не съм във весело настроение, милорд.

— Лорд Страйдър!

И двамата се обърнаха, когато друга група жени забелязаха скривалището им.

Страйдър изстена.

Роуина започна да разбира добре защо мъжът беше толкова арогантен.

— Остави ме — каза тя, подтиквайки го да бяга.

— Не мога, Роуина. Сарацинът може да се върне.

Преди тя да успее да започне спор, той я хвърли на рамото си и се затича с нея.

Роуина беше ужасена, без да се споменава доброто количество болка. Никога преди никой не я беше държал в толкова унижителна позиция, без да споменаваме, да тича безразборно из препълнения вътрешен двор на замъка. С всяка стъпка, която той направеше, удряше талията ѝ в твърдото си рамо. Роуина даваше всичко от себе си, за да не изплаче.

Всички, които не ги преследваха, се обърнаха да ги зяпат.

— Остави ме долу, Страйдър — изкрещя тя.

Той я пренебрегна, докато си проправяше път към обора. Веднага след като влезе вътре, вратата зад тях беше затръшната и залостена.

Страйдър спря с приплъзване и се обърна да види кой ги беше затворил вътре.

Роуина се изпъна, за да провери и тя, и си пожела да не го беше правила.

Там имаше две сенки, които поставяха подпора на вратата.

И двамата бяха араби.

---

[1] Асасините са средновековна ислямска войнстваща организация, известна със своята практика на политически убийства. Поради тази причина думата assassin навлиза в някои западни езици (английски, френски) със значение на професионален наемен убиец. — Б.р. ↑

ГЛАВА 7

Роуина не можеше да диша, когато видя двойката в сянка. Високият, с трептящи зелени очи, тя помнеше прекалено добре.

— Това е той — прошепна на Страйдър. — Демонът от овощната градина.

Рицарят я постави на краката ѝ. Бавно. Застана между нея и сарацините, след което постави ръка върху дръжката на меча си.

— Вие сте извинения за търговци на изпразнения без майки — изръмжа Страйдър. — Как смеете да показвате лицата си тук.

Роуина се намръщи. Главите и на двамата сарацини бяха покрити с непрозрачни черни покривала.

Очите на сарацина потъмняха.

— Внимание, невернико, известен съм с това, че режа езиците на такива като теб и ги превръщам в безвредни отровни змии, които биват избивани.

Другият сарацин изглеждаше също толкова объркан от размяната на реплики, колкото и Роуина.

— Предизвиквам те да опиташ.

Сарацинът повдигна вежда.

— Ти ще ме предизвикваш? Ти, който вониш като плъх и притежаваш също толкова мозък?

Защо Страйдър не правеше нищо?

Роуина не загуби време, докато Страйдър приближаваше враговете им бавно. Изтича за вила към едно от отделенията.

Грабвайки я, тя се втурна обратно към тях.

— Страйдър! — каза по-ниският сарацин рязко, изумявайки Роуина.

Рицарят се завъртя и хвана вилата в ръката ѝ.

— Уоу, лейди — каза той, вземайки я от нея. — Последното, което искам, е да видя приятеля си, набоден от теб.

Очите на Роуина се разшириха.

— Приятел?

По-високият сарацин махна покривалото от главата си. Роуина се поколеба. Беше един от най-красивите мъже, които беше срещала. Разрошената му, смолисточерна коса се къдреше подобаващо около лицето и раменете му. С махнато покривало, очите му изглеждаха още по-зелени в контраст с леко светлокафявата му кожа и гъсти черни мигли.

— Назир — обясни Страйдър, използвайки името на мъжа, за когото беше говорил по-рано. — И нашият приятел, Зенобия.

По-ниският също разкри главата си, за да покаже на Роуина лицето на екзотично красива жена. Също като Назир, Зенобия носеше косата си къса до раменете, но не беше чак толкова тъмна. Вместо това беше наситено червеникавокафяво. Кожата ѝ беше леко мургава и имаше очи с цвят на топаз.

— Какво правите вие двамата тук? — попита Страйдър.

— Крием се от Абата — обясни Зенобия. — Мъжът все още е като наполовина ловджийско куче. Почти хвана Назир по-рано.

— Едва ли — рязко възрази мъжът, сякаш обиден от заключението ѝ. — Той изобщо не беше близо до мен и няма да му се разкрия поне до привечер. Нека да си гони опашката за малко.

Зенобия завъртя очи.

— Заловихме пратеник от Персия, който пътуваше към Англия с мисията на асасин.

— Опитвахме се да стигнем тук преди убиеца — добави Назир, — но изглежда закъсняхме.

— Чули сте за Сирил? — попита Страйдър.

Назир кимна.

— Помислих си, че ако направим присъствието си известно на определени хора — погледът му се спря на Роуина — тогава асасинът може да помисли, че сме изпратени като вестonosци и ще направи опит да се свърже с нас. Вместо това жена ти извика всички ви и помислих, че е по-добре да те уведомя, че сме тук, отколкото да губиш време да я пазиш от нас.

— Можеше да ме уведомите тази сутрин.

— Не остана на едно място цяла сутрин — отвърна Назир, с очевиден хумор в гласа си. — Намирам за особено забавни жените в градината.

Страйдър поклати глава.

— Радостен съм да знам, че някой се забавлява.

— Ако поискаш, мога отново да се престоря на твоя жена — предложи Зенобия.

Страйдър изсумтя.

— Последният път, когато пробвахме това, почти ми прерязаха гърлото.

Назир и Зенобия се засмяха.

По вратата започна внезапно да се блъска.

— Лорд Страйдър! — извикаха жените отвън, желаейки да влязат.

Назир въздъхна отегчено, после погледна към Страйдър.

— Сваляй дрехите си.

Рицарят започна да се съблича без въпроси.

— Извинете — порица ги Роуина, когато графът разголи златистокафявите си гърди пред нея.

А те бяха хубави. Такива, каквито наистина нямаше нужда да вижда повече, ако не искаше да има неприлични помисли за мъжа. И без това преследваше мислите ѝ прекалено често.

— Какво правиш?

— Назир ще излезе, яздейки облечен като мен — обясни той, — за да накара жените да ме оставят на мира, докато Зенобия ме осведомява за това, което са разбрали досега.

Лицето на Роуина пламна, когато и Назир започна да сваля дрехите си.

Усмивайки се, Зенобия я поведе към задната част на конюшната.

— Трябва да разберете, милейди. Те са живели няколко години в дупка, където скромността бързо се е превърнала в излишна.

— Но откъде знае какво е планирал Назир?

— Отново ви повтарям, живели са твърде дълго заедно, биейки се рамо до рамо, че дори сега мога да ви кажа какво си мисли всеки от тях. Много пъти не сме се нуждаели от думи помежду си, за да разбираме другия.

Доказвайки твърдението си, Зенобия я поведе към ограждението, където беше конят на Страйдър и го оседла, докато мъжете разменяха дрехите си. Това, че сарацинската дама знаеше кой кон е на Страйдър, говореше много за връзката ѝ с графа.

— Здравей, Голиат — поздрави Зенобия, потупвайки коня по врата. — Мина известно време, нали, стари приятелю?

Тя остави конят да я подуши, преди да го оседлае.

Назир се присъедини към тях, носейки дрехите на Страйдър.

— Изобщо не изглеждаш като него — каза Роуина.

Назир се усмихна.

— Те дори няма да забележат. Всичко, което ще видят, е черната коса и дрехите.

Веднага след като се качи на коня, Страйдър се скри зад купчина сено, докато тя и Зенобия отваряха вратата на конюшнията.

Назир пришпори коня напред, изстрелвайки се навън.

Пищейки, жените се разбягаха в различни посоки.

— Лорд Страйдър, върнете се! — извикаха няколко.

Осъзнавайки, че мъжът си е отишъл, групата се намуси и замърмори. Няколко хвърлиха диви погледи към нея, преди да изчезнат.

Роуина беше смаяна, че това беше проработило и докато всички не се магнаха, тя не осъзна, че Зенобия се беше втурнала обратно, за да се скрие, след като бяха отворили вратата.

— Най-накрая — въздъхна Страйдър. — Момент на спокойствие.

Роуина му се намръщи както беше облечен в черното облекло на сарацин. Изглеждаше толкова чужд и все пак красив в него.

— Имаш ли други дрехи? — попита той Зенобия.

Тя поклати глава.

— Нямаше време.

— Роуина, ще имаш ли нещо, което да й заемеш?

Тя кимна. Зенобия беше цяла глава и рамене по-висока от нея, но Елизабет — също. Съмняваше се, че приятелката ѝ ще има нещо против да вземе няколко рокли на Зенобия.

— Благодаря ти — каза Страйдър. — Ти ще вземеш дрехи за нея, докато ние си проправяме път обратно към палатката ми. Може ли да се срещнем там възможно най-бързо.

— Да.

Тя ги наблюдаваше, докато излизаха и се надяваше, че никой няма да ги види. Наистина щеше да е зле за Страйдър, ако някой го хванеше облечен така, когато все още половината кралски двор го подозираше за убийството на Сирил.

Но това, което ѝ хареса, беше начинът, по който той се движеше като безмълвен вятър. Бързо. Уверено. Изцяло мъж и все пак нещо повече.

Нещо, което я караше да изпитва нежност към него, каквато не искаше да чувства. Лорд Страйдър беше мъж, който бе лесно да обичаш. За нещастие, той никога нямаше да бъде мъж, когото лесно да опитомиш.

Водолея наблюдаваше от сенките как двамата сарацини излизат от конюшните.

Бяха дошли за него точно както бяха обещали.

Убий или ще бъдеш убит.

Това беше единствената клетва, която хората, които го бяха пленили му бяха отпразнили, когато му позволиха да излезе на свобода. Бяха му дали две години да приключи със задачата си. Ако всички мъже на ръката му бяха мъртви до това време, щяха да му позволят да живее.

Ако не, някой друг щеше да бъде изпратен да го убие.

Неговите две години бяха приключили преди месец и оттогава нямаше знак от хората, които го държаха в плен.

Водолея мислеше, че ще бъде в безопасност. Никой не знаеше, че някога е бил в Утремер. Никой не можеше да се приближи до него.

Очевидно беше сгрешил.

За разлика от останалите той знаеше, че сарацините не бяха убили Сирил. Но те щяха да убият него.

Нямаше място, на което да се скрие от такива дяволи. Щяха да го намерят.

Паника се надигна в сърцето му. Нямаше никого, на когото да се довери. Ако някой от Братството научеше за присъствието му, щяха да го убият също толкова бързо, колкото асасините.

А ако Хенри разбереше за мъжете, които беше убил...

Никой нямаше да го е грижа, че тези хора бяха заслужили съдбата си. Водолея беше убивал безмилостно. Това беше всичко, което го интересуваше светът. Собственото му падение от ръцете им щеше да бъде отхвърлено.

Още по-лошо, щеше да бъде изложен.

Не, отказваше да изстрада още унижение.

Личният му избор беше да разкрие сарацините, преди да го намерят или да приключи с убийствата, които му бяха възложени.

Оставаше само едно име на ръката му.

Само едно...

Уидоумейкър.

Страйдър проклинаше, докато влизаше в палатката си и се наведе под меч целещ се в главата му.

Завъртайки се, Страйдър хвана младия си нападател през кръста.

— Спри, Рейвън — изръмжа той, когато рицарят му се опита да го атакува отново. — Аз съм.

Младежът се поколеба.

— Страйдър?

Зенобия се засмя зад него.

— Малкият Рейвън? Ти ли си?

Той се намръщи.

— Зенобия?

Още веднъж тя отметна хаджията си и му се усмихна. Той се затича да я прегърне, докато Страйдър сменяше дрехите си.

— Хубаво е да те видя, калпазанино — нежно каза Зенобия. — Виждам, че Страйдър не те е убил все още за това, че го вбесяваш.

— Не, а ти... — Рейвън спусна погледа си по нея. Младежът винаги беше изпитвал нежност към жената войн. — Изглеждаш прекрасно, както винаги.

Тя се усмихна сърдечно.

— И така, защо вие двамата сте облечени по този начин? — попита Рейвън.

Зенобия обясни как тя и Назир бяха напуснали незабавно Светите земи, за да попречат на убиеца, докато Страйдър приключваше със смяната на дрехите.

Веднага след като той се присъедини към тях, тя го погледна закачливо.

— Вероятно трябва да се ожениш — каза Зенобия. — Поне тогава може да имаш миг спокойствие от обожаващата те тълпа.

Той се присмя, докато Рейвън изглеждаше ужасен.

— Не можем да оставим Страйдър да се ожени — заяви той отбранително. — Кой тогава ще ни води?

— Има много по-важни неща от прякото командване, калпазанино — нежно отвърна тя. — Крал може да напусне страна, без да изгуби авторитета си или без страната да се разпадне на части.

Страйдър изсумтя.

— И този, който напусна Рим, го изгуби.

Зенобия поклати глава към него.

— Ще ти напомня това, когато си стар и самотен и само мишките ти правят компания.

Рицарят отхвърли думите ѝ достатъчно лесно.

— Не те виждам да бързаш към олтара.

Погледът ѝ стана тъжен.

— Сърцето ми вече е заето, но онзи, който го притежава, мисли твърде много като теб.

Страйдър съчувстваше на приятелката си. Не знаеше, че вече се е влюбила.

— Назир?

Тя се засмя силно на предположението му.

— Не. Наистина щеше да бъде благословия, ако можех да бъда с онзи, когото обичам. Но уви, той има собствен път, който да следва, а аз нямам място там.

Бедната Зенобия. Дъщеря на тъмничаря им, тя се беше присъединила към редиците им само седмици преди бягството им. Нещо повече, беше техният ключ към успешното бягство. Беше се отказала от всичко, за да им помогне. Това беше нещо, което никой от тях нямаше да забрави.

— Кога изгуби сърцето си? — попита я той.

— Преди много време. — Очите ѝ бяха пълни със сдържано терзание. — Повярвай ми, Страйдър, няма по-голяма болка от тази да оставиш онези, които обичаш да си тръгнат от теб. Да знаеш, че те са някъде там сами, и винаги да се чудиш дали са здрави и щастливи.

Той се намръщи на думите ѝ. Не беше типично за Зенобия да бъде толкова открита с чувствата си.

— Защо ми казваш това?

— Защото прекалено много от нас оставят умовете да победят сърцата им.

Тя отиде до входа и вдигна покривалото, когато Роуина пристигна.

Намръщването на Страйдър се задълбочи. Зенобия беше надарена с ясновидство и имаше моменти, в които способностите ѝ бяха плашещи.

Тя взе роклята от Роуина и ѝ благодари за нея.

Страйдър и Рейвън излязоха отвън, докато тя се преобличаше.

— Ще ми помогнеш ли, милейди? — Зенобия попита Роуина, когато тя понечи да се присъедини към мъжете.

Роуина се поколеба, след което се съгласи. Не знаеше защо изпитва странна ревност към сарацинската жена, но беше така.

— Не съм заплаха за теб, катина — нежно каза Зенобия.

— Катина?

— Означава „малко скъпоценно нещо“. Израз, който хората ми често използват за приятели.

Роуина ѝ отправи усмивка на привързаност, докато ѝ помагаше да облече бледосинята рокля на Елизабет.

— Не гледам на теб като на заплаха.

— Да, но го правиш. Завиждаш на моето приятелство със Страйдър.

— Едва ли.

Зенобия я погледна със знаещ поглед.

— Шшш, катина, не можеш да скриеш тези мисли от мен. Страх те е от това, което изпитваш към него.

— Откъде знаеш за това?

— Чувствата ти са силни и говорят дори когато ти не го правиш.

Преди Роуина да успее да отговори, Зенобия пребледня.

— Фолсуит — ахна тя.

Роклята ѝ се развърза, изтича към входа на палатката и дръпна Страйдър вътре. Лицето ѝ беше паникьосано, очите нефокусирани, докато сграбчваше с ръце туниката му.

— Фолсуит е следващият, който ще умре — каза Зенобия. — Довечера или утре.

— Той не е тук — намръщи се Страйдър. — Трябваше да дойде, но не пристигна. Мъртъв ли е вече?

Зенобия наведе глава, сякаш слушаше нещо, което никой друг не можеше да чуе.

— Не. Жив е. Но има зло около него. Трябва да бъде намерен.

— Ще изпратя Рейвън и Уил до земите му.

— Това няма да го спаси — въздъхна тя, сякаш чу нещо друго. Стисна очи и потрепери, като че ли усещаше вътрешна болка. — Ръката на съдбата никога не може да бъде променена. Той ще умре, а ти...

Тя погледна нагоре към Страйдър, сякаш нещо я ужасяваше.

— Какво? — попита Страйдър. — Зенобия. Кажете ми какво видя.

— Не мога — прошепна тя. — Всичко е сенки и тъмнина. Не мога да ти кажа какво е.

— Рейвън — рязко извика той младия си рицар. — Вземи Уил. Искам двамата да отидете до Йорк, за да предупредите Фолсуит.

Младежът кимна и се затича, за да изпълни заповедта.

Рицарят тръгна да излиза от палатката.

— Това няма да го спаси, Страйдър — предупреди го Зенобия.

— Може би не, но трябва да опитам.

Той отново остави двете жени насаме.

Вече по-скоро изплашена от жената, Роуина остави неловкото мълчание да се настани между тях.

— Може ли да завържеш гърба? — попита Зенобия и се обърна.

Роуина тихо ѝ помогна.

— Не трябва да се страхуваш от мен — каза Зенобия, докато Роуина връзваше роклята ѝ.

— Не съм изплашена от теб... точно.

— Не знаеш какво да правиш с мен.

— Ти си по-скоро странна.

Зенобия се засмя.

— Но ти цениш чудатостите в другите.

— До известна степен.

Зенобия се обърна към нея с усмивка. Облечена в една от роклите на Елизабет, жената лесно можеше да мине за европейка, макар да имаше екзотичен вид.

— Знаете ли, милейди — започна тя, докато нагласяше ръкавите си, — моите хора вярват, че жените са дори по-силни от мъжете.

— Наистина? — попита Роуина, удивена от факта.

Винаги е била под грешното схващане, че към арабските жени се отнасят с по-малко уважение, отколкото към европейските им посестрими.

— Да. Най-силната жена от нашето племе бива избирана да поведе мъжете ни в битка. Наричат я Дарина. Майка ми беше Дарина и ако бях останала с моите хора, щях да поема мястото на нейния приемник.

— Защо ми казваш това?

— Защото има време за всичко. Моите хора, също като теб, вярват в мира. Но понякога единственият начин за спокойствие е да се пребориш за него.

Роуина поклати глава в отрицание.

— Единственият начин да се постигне мир е да се оставят настрана оръжията.

— А най-кървавите воители често се водят не с оръжия, а по-скоро с езици. Човек може да излекува външна рана хиляди пъти по-бързо, отколкото да изличи дори най-малката нанесена в сърцето му.

Роуина отстъпи назад, когато думите на Зенобия проникнаха в съзнанието ѝ.

— Вие сте войни, милейди — меко каза тя. — Можете да избирате различен трибунал за битките си, но въпреки това воювате. Също като мъжете, които мразите толкова силно, вие наранявате и нанасяте рани. Замисляли сте се защо се борите срещу войната по начина, по който го правите?

Преди да успее да ѝ отговори, Зенобия излезе от палатката и я остави безмълвно да размишлява над думите ѝ.

Няколко часа по-късно Роуина се разхождаше из двора на замъка. Огледа хората, които се въртяха наоколо и работеха. Слугите или я пренебрегваха, или кимаха учтиво. Тя познаваше само няколко от тях по лице. У дома, в Съсекс, познаваше всички по име.

Но благородниците бяха тези, които я наблюдаваха, докато думите на Зенобия я преследваха.

По очевидна причина, Роуина нарочно се обграждаше с менестрели, които се чувстваха по същия начин като нея. Тези, които боготворяха войната, биваха отпращани веднага след като достигнеха дома ѝ. През няколкото пъти в годината, когато пътуваше с чичо си, тя беше забелязала начина, по който хората ѝ се присмиваха, но обръщаше малко внимание на това.

Сега обърна внимание на всеки един от тях.

Те бяха хора също като нея. Наистина ли ги беше засегнала с думите си?

Прилоша ѝ от тази мисъл.

Искаше да говори с някого, на когото вярваше. Беше ходила до палатката на лорд Страйдър само за да я намери празна. Всичките ѝ дами я мислеха за глупава да се съмнява в себе си, но като нейни приятелки те бяха лоялни към нея.

Искаше да говори с някой друг.

Не, желаше да разговаря единствено със Страйдър.

Той щеше да бъде честен с нея. Но след като го нямаше, тя избра друг, на когото да се довери.

Тръгвайки към параклиса, реши, че свещеникът ще ѝ даде добър съвет. Въпреки че, докато отваряше вратата, тя беше смаяна от това, което намери.

Лорд Страйдър беше там, на колене пред олтара, молейки се. Изглеждаше толкова невероятно тъжен сякаш цялата тежест на света лежеше само върху неговите рамена.

С желанието да го утеши, тя се запъти към него само за да бъде спряна от Кит. Мълчаливо той поклати главата си за не и я придружи обратно навън.

— Исках да...

— Знам, Роуина — спокойно каза Кит, след като се озоваха отново в двора. — Но е по-добре Страйдър да бъде оставен сам, когато се моли така.

Осени я разбираше.

— Той се моли за майка ви.

— Не — отвърна Кит, гласът му беше плътен от чувства. — Той се моли за друг. Най-вече за едно малко момче.

— Момче? — попита тя. — Син?

Кит пое дълбок, накъсан дъх, сякаш чувстваше болката на Страйдър с всяко късче, също както я усещаше графът.

— Не, любима. Преди много време брат ми беше затворник на сарацините. Докато е бил там, той се е сприятелил с младо момче. Страйдър е обещавал на детето всяка нощ, докато момчето ридаело от безнадеждно отчаяние, че ще го върне у дома, в безопасност и здрав. Но в нощта, когато избягали, му казали, че момчето е умряло по-рано през този ден. Това е нещо, което го преследва оттогава. Той се

обвинява, че не е спасил момчето, както е обещал. Точно на този ден преди седем години, момчето е загинало, така че сега брат ми се моли за изгубената му душа и за всички останали, които очакват да бъдат освободени — Кит погледна назад към параклиса. — Той никога не е забравил онзи ден. Нито дори за миг.

— О, Кит — въздъхна тя, сърцето я болеше за Страйдър.

Лицето на брат му изглеждаше също толкова обтегнато като това на Страйдър.

— Така че не го притеснявай за нищо незначително, Роуина.

Тя кимна, гърлото ѝ беше прекалено стегнато, за да говори.

Остави Кит и се върна обратно там, където Страйдър се молеше. Светлината от свещите играеше по тъмната му коса, докато той стоеше неподвижно като статуя.

Когато се огледа, тя осъзна, че още двама от рицарите му се молят. Единствените, които липсваха, бяха Назир, Зенобия и Кристиан.

Без съмнение бяха навън и се опитваха да намерят убиеца на Сирил, преди да убие още някой, докато Рейвън и Уил пътуваха, за да предупредят Фолсуит.

Роуина се помоли всички те да успеят.

Страйдър бавно осъзна, че някой го наблюдава. Той отвори очи, за да види Роуина с края на периферното си зрение. Сърцето му беше натежало от единственото обещание в живота си, което беше направил и не бе спазил. Той се прекръсти и бавно се изправи на крака.

Докато приближаваше към Роуина, осъзна, че очите ѝ са пълни с непролети сълзи.

— Добре ли сте, милейди?

За негова пълна изненада, тя го придърпа в ръцете си и го прегърна здраво. Почувства сълзите ѝ да капят по врата му, докато го стискаше силно.

Страйдър нямаше да е по-зашеметен, ако го беше ударила. Наистина това почти го очакваше.

Но в момента се нуждаеше от тази топлина. Обвивайки собствените си ръце около нея, той я задържа и остави болката в него малко да намалее.

Ако живееше цяла вечност, никога нямаше да забрави момчето, чието лице никога не бе видял. Можеше да чуе единствено гласа на детето през стените на затвора им. Долавяше звука от риданията му,

докато хората, които ги бяха пленили, измъчваха и злоупотребяваха с момчето.

„Закълни ми се, Уидоумейкър. Закълни се, че няма да ме оставиш тук с тях.“

„Кълна се. Ще те измъкна оттук и ще те заведа някъде, където никой никога няма да те нарани отново.“

Той беше пропуснал да изпълни обещанието си с един ден. Един-единствен ден. Само ако бяха напуснали един ден по-рано, детето щеше да бъде живо.

Някой прочисти гърло.

Страйдър осъзна факта, че двамата с Роуина се бяха прегърнали по средата на църквата. Неохотно той се отдръпна от нея, за да види Вал, сочещ свещеника, който ги гледаше.

Хващайки я за ръка, Страйдър я изведе от параклиса обратно навън. Вал и Свен минаха покрай тях в посока към арената за тренировки, докато той се колебаеше до вратата на параклиса до Роуина.

Избърса студените сълзи от бузите ѝ, докато я наблюдаваше отблизо.

— Кое те разстрои толкова?

Тя подсмръкна деликатно.

— Нищо. Страхувам се, че не спях много миналата нощ.

Той повдигна вежда на това.

— Имам нещо в окото? — опита отново тя.

Сега рицарят се намръщи.

Роуина потри с ръка челото си, сякаш беше толкова обърквана, колкото и той.

— Забравете действията ми, милорд. Просто изглеждаше сякаш имаш нужда от утеха и аз почувствах странна нужда да ти я дам.

— Често ли правиш това с мъже, които току-що си срещнала?

Тя се засмя нервно.

— Не. Аз едва ли съм от типа, който прави така и все пак... Подозирам, че под доспехите си ти си добър човек.

— Имаш предвид, за брутален убиец?

Тя кимна.

— Никога наистина не сте убивали някой хладнокръвно, нали?

— Не, но съм чувствал нуждата един или два пъти в живота си.

— Както и аз — признанието ѝ го изненада. — Ако някога намеря мъжът, който уби баща ми, мисля, че мога да го убия с удоволствие.

Той взе ръката ѝ в своята и започна да изучава деликатните ѝ кости. Дланта ѝ беше мека, добре изваяна. Благородната ръка на дама.

— Не е лесно да убиеш някой, Роуина. Да гледаш към тях лице в лице, в онзи момент, в който и двамата осъзнавате, че си му нанесъл смъртоносен удар. Има нещо, което минава между вас. Баща ми веднъж ми каза, че част от душите им се промъкват в теб. Част, която ще те преследва през целия ти живот.

— И все пак си рицар.

— Защото видях голямото зло, което се случва на тази земя на онези, които не могат да се защитават. Кротките само наследяват гроба, докато силните продължават, докато някой по-силен от тях не ги спре.

Роуина никога не беше мислила за това по този начин.

— Заради това ли се биеш?

Очите му станаха тъмни, мрачни.

— Да. Бия се заради духа на момче, което плаче, защото е слабо. Призрак, който не мога да изгоня без значение колко много се опитвам.

Роуина се протегна и докосна белега отстрани на врата му, където баща му го беше порязал в последния си пристъп на лудост. Беше едва видим през дългата му коса.

Страйдър затвори очи, вкусвайки утехата от нежния ѝ допир. За разлика от другите жени, тя не искаше нищо от него. Тя само даваше.

И това значеше много повече за него, отколкото цял порой от думи.

Преди да успее да се спре, той наведе глава и плени устните ѝ със своите. Целувката беше кратка, но толкова нужна, че го изненада повече от съгласието ѝ с нея.

Той се дръпна назад, за да види как тя го гледа.

Усмивката ѝ го отслаби незабавно.

— Внимателно, милорд — каза спокойно тя, — или може да ви сбъркам с приятел.

Той отвърна на усмивката ѝ.

— Аз вече те смятам за такъв, Роуина.

Тя почувства странна тръпка да минава през нея при тези думи.

— Дори и след като не съм съгласна с теб?

— Повечето от приятелите ми не са. Наистина Кристиан и Назир са превърнали спора с мен във форма на изкуство.

Леката ѝ усмивка накара тялото му да гори от желание.

— Тогава аз също ще те считам за приятел. Дори и след като ме намираш за вбесяваща.

— Никога вбесяваща, милейди. Само луда.

Роуина се засмя на шегата му. Той взе ръката ѝ в своята и нежно я целуна по кокалчетата.

Тя го наблюдаваше как си взема довиждане с нея.

— Лорд Страйдър? — извика след него.

Той се обърна, за да погледне към нея и стойката му отне дъха ѝ.

— Ще се упражняваме ли довечера?

Той се намръщи.

— Ако настоявате за мъчението.

— Наистина настоявам.

Рицарят въздъхна тежко.

— Тогава избери инструмента добре. Ще те чакам до яслите веднага след вечеря. Ще се видим в залата.

Тя наклони глава към него.

— Тогава ще избера инструмента си за мъчение мъдро.

Той се обърна и я остави.

Роуина остана, а погледът ѝ не потрепна, докато той се отдалечаваше.

Лорд Страйдър беше мъж, който може да се домогне до сърцето на жена. Не беше учудващо, че останалите го преследваха...

Роуина се поколеба, когато осъзнаването я блъсна. Жените, които го преследваха, не знаеха нищо за мъжа... не повече отколкото мъжете, които преследваха ръката ѝ, знаеха за нея.

Лорд Страйдър имаше много малко приятели.

И тя беше една от тях.

Роуина поклати глава. Приятел на рицар. Кой би си помислил нещо такова, и все пак нямаше как да отрече това, което чувстваше към него.

Със сигурност вече не беше омраза или презрение.

Не, тя го уважаваше.

— Какви ги вършиш, Роуина? — попита се на глас. — Не искаш да имаш нищо общо с рицар. Търси си менестрел.

Да, това беше истина. Лорд Страйдър може й да беше привлекателен, но в края на деня той не беше типът мъж, който ще си остане у дома, докато тя строи училището си. Той имаше собствено призвание в живота.

Такова, което беше много по-благородно от нейното.

Обуздавайки капризното си сърце, тя се запъти към залата, където се надяваше да прогони Страйдър от мислите си.

Но въпреки всичко знаеше по-добре. Мъж като него никога нямаше да бъде прогонен. Особено от сърцето й, което наистина не можеше да отрече какво започваше да изпитва към него.

ГЛАВА 8

Беше късно привечер, когато започна вечерята, Роуина седна заедно с Кит на по-долната маса, докато кралят, кралицата и чичо ѝ се бяха разположили на високата маса заедно с лорд Хексъм и други надути благородници.

Истинските тържества за турнира бяха насрочени да започнат утре, придружени от меле и турнир.

Участниците носеха алени туники, избродирани с герба на господаря им. Дрюс седеше сред младежи, които продължаваха да се хвалят, че макар техните господари да не бяха способни да победят лорд Страйдър, момчетата със сигурност можеха да победят оръженосеца му.

Роуина се чувстваше зле заради момчето, с което се закачаха и се надяваше през утрешния ден Дрюс да ги разгроми всички.

Не че трябваше да има такива помисли. Въпреки това не ѝ харесваше да вижда страха и несигурността върху красивото лице на момчето.

— Къде е брат ти? — попита тя Кит.

Нито Страйдър, нито мъжете му или „приятелите“ му се бяха появили през цялата нощ.

Кит сви рамене.

— Не съм го виждал, откакто ви оставих двамата при параклиса.

Роуина се намръщи, чудейки се какво задържаше мъжа от вечерята, докато погледът ѝ се отнесе към присъствието на другите благородници. Със сигурност той щеше да бъде тук и все пак, докато вечерята напредваше, стана очевидно, че той няма намерение да се присъедини към нея.

Веднага след като вечерята приключи, масите бяха почистени и преместени, за да може да се танцува.

Елизабет и Джоан се присъединиха към тях в единия ъгъл, където зачакаха, но не за дълго. Бързо се магнаха, за да си намерят партньори за предстоящия танц.

Все още нямаше знак от Страйдър. Роуина потисна разочарованието си.

— Няма да дойде по това време — каза ѝ Кит, докато я водеше към мястото за танци. — Веднага след като чуе музиката той се оттегля за през нощта.

— Но ние трябваше да се видим за уроците.

Кит се намръщи на думите ѝ.

— Знам колко много искаш свободата да си избереш съпруг, когото можеш да понасяш, Роуина, но те умолявам да не го насилваш по този въпрос.

— Не го правя.

Той кимна в знак на съгласие, докато я водеше към центъра на залата за бърз танц.

Страйдър изскърца със зъби, когато чу музиката, идваща от голямата зала. Не беше имал намерение срещата му с Назир, Кристиан и Зенобия да продължи толкова дълго. Но беше обещал на Роуина, че може да се поупражняват.

Беше се надявал да стигне до залата, преди да започне веселбата. Колко мразеше да гледа танцуващи и да слуша музика.

Дори сега можеше да чуе как майка му се подиграва на баща му, когато отсъстваше. „Мъжът е тромав като рало. Не знам как може да е така некоординиран извън бойното поле, когато е толкова добър на него.“

Баща му никога не разбра за подигравките ѝ и макар че мразеше да танцува, практикуваше с надеждата да направи майката на Страйдър щастлива.

Единственото време, в което тя бе щастлива, беше, когато посещаваше бащата на Кит.

Отпъждайки спомените, той се насили да влезе в залата. Беше дал думата си и въпреки всичко нямаше да я наруши. Тълпата беше плътна от благородници, наобиколили танцуващите. Страйдър си проправи път през тях, търсейки хубавата блондинка, която го преследваше.

Той замръзна в момента, в който видя Роуина в ръцете на брат си. Нещо болезнено мина през него, толкова неочаквано, че отне дъха му.

Тя беше красива. Страните ѝ бяха зачервени от усилията ѝ.

Желание го разтърси, докато изгаряше от нужда. Танцът свърши. Тя и Кит останаха на подиума, докато групата се приготвяше за маскетел.

Всички присъстващи дами изтеглиха сламка, за да се определи първата, която да носи маската. Идеята на танца беше маскираната дама да бъде завъртяна и след това да бъде оставена да си намери партньор за танците за остатъка от нощта.

Те щяха да поведат следващият танц и на сутринта да царуват като „крал и кралица“ на турнира за оръженосци.

Избраната дама щеше да остане дама на турнира, докато рицарите продължаваха с турнира и победителят назовеше Дамата на всички сърца, която тогава щеше да раздава наградите на победителите и да бъде почетен гост на банкетата, провеждан в последната нощ от турнира. Лично Страйдър смяташе, че това е глупава игра, но дамите мислеха, че е чест.

Под надзора на една омъжена жена, сламките бързо бяха издърпани и сравнени. Едно по едно, лицата посърваха, когато жените осъзнаваха, че не са спечелили.

Докато едно лице не пребледня.

— Роуина де Витри е първата ни кралица — обяви жената.

Внезапното мълчание беше оглушително. Обикновено когато бъдеше избрана дама, се чуваха одобрителни викове. Но нямаше подобна възхвала за Роуина.

Черната маска с пера беше предадена напред и завързана за главата на Роуина, докато менестрелите започнаха да пеят. Жените завъртяха Роуина.

Обичаят повеляваше мъжете да я наобиколят така, че да могат да се сбутват с лакти за шанса да бъдат избрани.

Никой не помръдна.

Всъщност много от тях отстъпиха назад. Роуина се препъваше с протегнати напред ръце, докато мъжете започнаха да се побутват и мушкат един друг.

— Ти се бори с езика й — каза един мъж на друг.

— Мога да се оправя без опърничава жена. Дори земите й не си заслужават брътвежите й.

Гръмна смях, когато започнаха да я обиждат.

Роуина замръзна. Но за нейна чест, не заплака или избяга. Просто седеше там, в центъра на подигравките им с високо изправена глава.

Кит тръгна напред.

— Да, ти я вземи, Кристофър. Теб не може да те лиши от мъжество.

Зрението на Страйдър се замъгли. Смъртоносно.

Роуина искаше да умре от срам. Полагаше всички усилия да не разкъса маската и да избяга от залата. Но нямаше да им достави това удоволствие.

Най-лошото от всичко беше, че съчувстваше на горкия Кит, който се опитваше да ѝ помогне. Последното нещо, което заслужаваше, бе да му се подиграват заради доброто сърце.

Смехът на тълпата замря, когато почувства някой близо до нея. Очаквайки това да бъде Кит, тя беше напълно разтърсена, когато силни ръце я издърпаха близо до високо, силно тяло.

Менестрелите започнаха отново да свирят. Не се чуваше нито звук от никой в залата, докато непознатият ѝ герой я поведе да танцуват. Стъпките му бяха безупречни и насочващи.

— Страйдър? — прошепна тя, познавайки усещането за него и топлия му аромат.

— Да, милейди.

Сърцето ѝ се разби при звука от дълбокия му глас. И това успя да пропусне самотна сълза от окото ѝ. Беше благодарна за маската, която я попи.

— Благодаря ти — каза тихо тя.

Той спря танца, за да издърпа маската от нея. Тя потрепери от вида му, стоящ пред нея, гледащ я със страстен поглед, които я изгаряше.

— Винаги на вашите услуги.

Роуина се усмихна, когато той я придърпа обратно в ръцете си и продължиха танца.

Веднага след като приключи, той я поведе към вратата. Страйдър спря до група мъже. Подавайки ѝ маската, той се обърна към един от рицарите и заби юмрука си право в челюстта му.

— Брат ми е десет пъти повече мъж от теб, Хю — изръмжа той на рицаря повален на земята. — И следващият път, когато поставиш

това под въпрос, ще направя всичко възможно да напуснеш състезанието с нищо друго, освен кожата на гърба си.

Обръщайки се на пети, Страйдър хвана ръката ѝ и я изведе от залата.

Очите на Роуина бяха разширени от това, което той беше направил току-що.

— Знам — каза Страйдър с уморен тон. — Винаги съм варварин. Роуина му отправи усмивка.

— Не, не си. Искам само да го беше ударил по-силно.

Страйдър повдигна вежда от думите ѝ.

— Да не би да те накарах да си промениш мнението?

Тя сви рамене.

— Вероятно, но все пак ти беше онзи, който танцува с мен в зала, пълна с хора.

Той се намръщи на думите ѝ.

— Бъди благодарна, че носеше маската. По този начин не беше способна да станеш свидетел на ужаса от некадърността ми.

Тя го дръпна, за да спре.

— Защо дойде? Кит каза, че няма да се появиш, ако чуеш музиката.

— Обещах ти, Роуина.

— И затова дойде заради мен?

Той кимна.

Тя прехапа устна, докато гледаше към него. Върху лицето му имаше сенки, хвърлени от свещите наоколо, но все пак познаваше всеки белег на чертите му. Всеки косъм и трапчинка.

— Благодаря ти. Имам чувство, че преди този месец да приключи, ще ти дължа повече, отколкото ще мога някога да се отплатя.

— Не, милейди. Не ми дължите благодарност за това. Никога не съм бил от типа, който толерира жестокостта в какъвто ѝ да е вид. Няма нужда от нея. Животът е достатъчно труден.

— Да, така е.

Тя взе ръката му в своята и забеляза кръвта по кокалчетата му.

— Ранен си!

Той го отхвърли.

— Хю има твърда глава.

Тя се намръщи на лекомисления му тон.

— Ела, трябва да се погрижим за това.

Страйдър я поведе към палатката си, където държеше припасите си. Той издърпа малко ковчеже, което съдържаше превръзки и мехлем за нараняванията му.

Роуина го взе от ръцете му и го накара да седне на стола, така че да може да се погрижи за кървящата му ръка.

Той я наблюдаваше, докато тя издърпа легена му за миене, глинената стомна и мях с ейл.

— Все още съм объркан от реакцията ти на действията ми, когато знам колко много мразиш насилието.

Роуина спря. Истината беше, че и тя бе изненадана. Но поради някаква причина не можеше да намери нищо ужасно в поведението му тази нощ. Поне веднъж чувстваше, че е било заслужено.

— Ние сме приятели — каза тя, докато държеше дланта му между своите и изливаше вода върху нараненото място. — Не каза ли ти така?

— Да.

— Добре тогава, хората от Менд приемат недостатъците и различните си мнения. Тази вечер обаче нашите различия не са толкова големи, колкото бяха вчера.

Той се подсмихна на думите ѝ.

Роуина преглътна от усещането за ръката му в нейната. Пръстите му бяха жилести и тъмни в сравнение с нейните. Силни. Тя изсипа ейл върху тях, за да почисти раната. Страйдър изсъска.

— Не бъди бебе — смъмри го тя.

Той го прие добродушно.

Роуина се протегна към малко гърне с бял мехлем, който намаза върху раната.

— Защо мъжете се подиграват толкова с Кит? — попита тя. — Той не е единственият менестрел, който не се бие.

Страйдър погледна встрани от нея.

— Има хора, които мислят, че е повече жена, отколкото мъж.

Роуина се присмя на това, което той намекваше.

— Кит със сигурност не е типа мъж, който има наклонности да бъде с друг мъж.

— Съгласен съм, но той никога не е бил намиран в компанията на жена, ако разбираш какво имам предвид. Нито има навика да търси друга жена, освен теб. Но често се намира в компанията на мъже. Мен лично не ме е грижа какви са вкусовете му. Ние сме братя и никой дишащ мъж няма да го нарани, без да отговаря за това пред мен.

Без да мисли, Роуина се протегна и докосна лицето на Страйдър.

— Трябва да има повече братя като теб.

За нейна изненада, той обърна лице към ръката ѝ и леко я целуна по дланта.

Цялото тяло на Роуина пламна. Но това, което я притесни най-много, беше нежността, която изпитваше към него. Нежността, която видя в него. Той беше такова неочаквано съкровище.

Страйдър я наблюдаваше внимателно. Това, което искаше най-много от всичко, бе да я придърпа към себе си и да вкуси сладостта на устната ѝ. Но ако направеше това, се съмняваше, че ще е способен да я пусне, а последното нещо, от което и двамата се нуждаеха, бе романтична среща в палатката му. Без да споменава, че имаше лошото предчувствие, че да я вкуси само веднъж никога нямаше да го задоволи. По-скоро това само щеше да изостри апетитът му за още повече от нея.

Тя отстъпи назад и внимателно уви ръката му. Беше толкова странен момент. Имаше много жени, които биха предложили услугите си да се грижат за раните му, но никоя от тях не го караше да се чувства както го правеше Роуина.

— Благодаря ви, милейди — каза той, докато тя загръщаше краищата, след което върна нещата в кутията му.

— За мен беше удоволствие. — Докато връщаше кутията в сандъка, тя спря. — Не си донесох лютнята.

Погледът на Страйдър се насочи към големия сандък до леглото му. Там държеше личните си вещи и вътре, завита в калъфа си, беше лютнята, която не бе виждал от смъртта на майка си.

Беше замлъкнала същия ден.

— Аз имам една.

Думите се изплъзнаха, преди да успее да ги спре.

Лицето на Роуина показваше същата изненада, каквато той чувстваше. Не знаеше защо ѝ предложи най-ценната награда на майка си.

Страйдър стана бавно и тръгна към сандъка си. Вдигна капака и намери семейния меч, дрехите си и други неща, които докосваше почти всеки ден.

Но калъфът на дъното...

Беше също толкова чист, колкото в деня, в който го беше поставил там, където бе защитен от дрехите му.

Роуина пристъпи напред и загледа Страйдър отблизо. Имаше толкова тъга във въздуха около него, когато издърпа бляскав черен калъф от дъното на сандъка си.

Внезапно тя разбра.

— Била е на майка ти?

Той кимна.

— Мога да отида и да взема моята. Само...

— Не, Роуина. Всички ние трябва да се изправим срещу миналото си в даден момент. Ако съм принуден да призова духа ѝ, тогава нека не се измъкваме.

Тя се намръщи, без да е сигурна какво има предвид.

Той пое дълбоко дъх, докато отваряше калъфа, за да покаже една от най-изящно изработените лютни, които тя беше виждала някога.

— Красива е.

Страйдър кимна.

— Баща ми ѝ я подарил, когато му казал, че е бременна с мен. Изпратил да я вземат от Париж.

За нейна изненада, Страйдър ѝ я подаде. Роуина я задържа с уважение. Нямахше нито една драскотина или петно на повърхността ѝ. Беше очевидно, че майка му се е грижила много за нея.

— Защо я държиш при себе си?

— Това и пръстенът ѝ са единственото, което имам от нея. Тя може и да не е била добра съпруга, но беше чудесна майка. Красива дама, която вярваше в любовната поезия от двора на Елеонор, която казваше, че истинската любов никога не може да бъде намерена в брака.

Погледът му срещна нейния и студенината там я накара да потрепери.

— Не вярвам в това — отвърна честно Роуина. — Мисля, че любовта се намира, там, където най-малко я очакваме. Най-голямото желание на баща ми за мен, беше само да се омъжа за мъжа, когото

обичам. Често казваше, че никоя женитба не трябва да се прави по друга причина. Наистина Андре Свещеникът, който понякога пътува с Елеонор казва същото. Той вярва, че любовта трябва да бъде само в границите на брака.

— И твоите песни ли казват това?

— Да. Пиша за хора, които се изправят заедно срещу големи несправедливости, така че да може да изживеят живота си в благословия.

— Тогава попей ми, Роуина. Нека да чуя песен за щастлива двойка, която живее в оковите на клетвите си. Не искам никаква измама или предателство.

Страйдър говореше от сърце и това докосна нейното по начин, за който не беше мислила за възможен.

Кимайки, тя взе лютнята му, занесе я до стола до бюрото му и седна, за да я настрои.

Страйдър слушаше как връща лютнята на майка му към живот. Би си помислил, че досега струните ѝ са изгнили, но беше тест към уменията на Роуина и нежното ѝ докосване, че не се скъсаха, докато свиреше на тях.

Наистина тя извличаше нежни звуци. И тогава запя, гласът ѝ съдържаше цялата музика на рая. Дрюс беше прав. Със сигурност нямаше небесен хор, който можеше да надмине уменията ѝ.

Запя му за соколар и доячка, които били клетки и все пак намерили любов и се оженили.

Когато тя приключи, постояха в мълчание.

— Соколар — тихо отбеляза той, мислейки над приказката ѝ, докато седеше на стола срещу нея. — Значи не мислиш, че благородниците могат да се оженят по любов?

— Вярвам. Просто никога не съм ставала свидетел на това.

Мислите на Страйдър се насочиха към приятеля му Саймън от Рейвънсууд и жена му, Кена.

— Аз съм. Красиво е да видиш двама души, които са заедно, които по-скоро биха умрели, отколкото да живеят разделени.

Роуина въздъхна тъжно.

— Бих дала всичко, за да почувствам това.

Страйдър кимна и намери за странно, че го обсъждаха, след като никога не бе говорил на глас за подобни работи.

— И в какъв мъж би се влюбила, Роуина?

Тя дръпна лениво една струна, докато обмисляше въпроса.

— Такъв, който е нежен. Честен, разбира се. И трябва да ме кара да се смея.

Списъкът ѝ го изненада.

— Нямах ли физически изисквания?

— Не, наистина не. Това, което е вътре в мъжа, е важно за мен — тя погледна към него. — А ти? Какъв тип жена може да спечели сърцето на графа на Блекмор?

— Никакъв — отвърна той, гласът му беше плътен, докато отпиваше глътка ейл. — Сърцето ми е мъртво и напълно неспособно да бие за жена.

— Напълно?

— Да. Една жена само ще ме разсейва от задълженията ми, а аз винаги ще се страхувам да я оставя, за да не би главата ѝ да се обърне към друг в мое отсъствие.

Тя го погледна с повдигнати вежди.

— Жените не са по-неверни от мъжете, милорд. Нужни са двама, за да се извърши изневяра.

— Да, наистина е така.

Тя пристъпи напред и постави лютнята в скута му.

— Имате ли нужда да ви покажа струните?

Той поклати глава.

Роуина беше стресната в момента, в който той постави ръце на лютнята и започна да свири стара балада. Направи няколко грешки, но общо взето техниката и уменията му бяха впечатляващи.

Това беше мъж, който някога беше свирил често. Очевидно майка му го беше научила добре.

— Ти си забележителен.

— Заслугата е на майка ми. Тя често казваше, че единственият начин да се домогнеш до сърцето на жена, е с поезия и песен.

— Ти не си ли съгласен?

Той я погледна насмешливо.

— Все още не съм срещнал менестрел, който да е по-преследван от мен, Роуина. Не съм забелязал да се криеш в храстите с един от твоите скимтящи трубадури.

Тя се засмя напук на себе си.

— По-верни думи никога не са били изричани.

— Какво е това?

Страйдър вдигна поглед и видя Свен да влиза в палатката. Лицето на мъжа беше ужасено, когато видя Роуина и лютнята в ръцете на Страйдър.

— Не, не, не! — сопна се мъжът, втурвайки се напред, за да издърпа инструмента настрана. — Мисля, че водихме тази дискусия. Ти и Роуина се мразите, докато ние държим придворните й дами заети, за да не се правят на сватовници. И ето че ви обърнах гръб и намирам двама ви тук... сами. Не, не мога да позволя това.

Роуина размени объркан поглед със Страйдър.

— Казал си на мъжете си да занимават дамите ми?

— Не — бързо отвърна рицарят. — Те поеа дълга сами. Честно казано, нямам нищо общо с машинациите им. — Той погледна към рицаря си. — Наистина те полудяха.

— Не, не сме луди, Страйдър. Ние само следим за най-доброто за всички.

Свен подаде лютнята на Роуина и я подтикна към вратата.

— Това не е мое — каза тя, отскубна се от хватката му и тръгна към Страйдър.

Лицето на Свен беше ужасено.

— Вече се е внедрила. Поръчал си едно от тези за себе си?

— Успокой се — рязко нареди Страйдър. — Принадлежеше на майка ми.

— Ах — въздъхна Свен.

Той взе лютнята от Роуина и я подаде на Страйдър.

— В такъв случай върни я в скривалището, докато аз придружавам дамата обратно до замъка.

— А ако аз искам да остана? — попита Роуина.

Свен не се поколеба с отговора.

— Ще ви упоя.

Лицето на Роуина изразяваше ужас.

— Твоят мъж сериозен ли е?

— Най-вероятно — Страйдър подаде лютнята на Свен. — Прибери това, а аз ще я придружа до замъка.

— Това по-скоро противоречи на целта да ви държим разделени.

— Достатъчно глупости, Свен. Аз и Роуина сме само приятели.

— А адът е само благоуханен остров. Не, мисля...

— Прибери лютнята — каза твърдо Страйдър, прекъсвайки го.

— Ще се прибера бързо.

— Ако не го направиш, ще изпратя Вал след теб... с изваден меч. Страйдър поклати глава, докато подаваше ръката си на Роуина.

— Искам между двама ви да има един метър разстояние. Страйдър го пренебрегна.

— Може би трябва да го назнача като бавачка.

Роуина постави ръка в сгъвката на ръката му.

— Ммм, той може да се докаже като добра бавачка. Моята собствена не е толкова грижовна.

Чертите на Страйдър омекнаха.

— Не съм стара жена — извика Свен след тях, докато ги наблюдаваше от входа на палатката. — И много добре знам колко време отнема пътят до замъка и обратно. Ако не се върнеш, ще се уверя, че си довлечен обратно.

— Той винаги ли се държи толкова закрилнически? — попита Роуина, докато вървяха към замъка.

— Не. Всъщност винаги липсва, когато ме преследват жени.

— Тогава не ме харесва.

— Не теб лично. По-скоро не харесва мисълта за принудителната ни женитба. Живее в страх, че ще бъде ограден някъде.

Коментарите на Свен вече бяха заглушени. Неразбираеми.

— Бих си помислила, че всички мъже копнеят за дом — каза Роуина.

— Може би някои, но не и ние. Ние прекарахме три години, заключени далеч от тук. Сега за нас е трудно да сме затворени някъде. Заради това предпочитам палатката си, макар да мога лесно да поискам стаи в замъка. Също като Свен, не харесвам каменни стени около себе си.

Роуина я болеше за него и това, което сигурно беше изстрадал като затворник.

— Трябва да е било ужасно.

Страйдър замлъкна.

По лицето му можеше да каже, че за пореден път преживява миналото и искаше отново да го накара да се засмее. Помъчи се да се сети за нещо остроумно, което да каже, но не измисли нищо.

Така че направи нещо, което не беше вършила от години. Протегна се и започна да го гъделичка.

Страйдър подскочи, когато Роуина прокара ръка по ребрата му.

— Имаш ли гъдел? — попита тя.

Преди той да може да отговори, тя го нападна. Той се засмя напук на себе си.

— Да не си изгубила ума си? — попита той, бягайки далеч от нея.

— Най-вероятно. Но не мога да измисля друг начин да те развеселя.

Напълно омаян от нея, Страйдър само поклати глава, докато избягваше търсещата ѝ ръка.

— Често ли се протягаш, за да гъделичкаш хората?

— Честно? Не съм правила подобно нещо от момиче. Но също така не съм чувствала и нужда оттогава.

Той улови ръцете ѝ.

— В бъдеще ще оценя, ако пренебрегнеш тези нужди.

Тя отговори, като освободи ръцете си и започна да го гъделичка още повече.

Страйдър бързо ѝ отвърна със същото. Тя изписка и изтича далеч от него.

— Ей, не! — възрази той, преследвайки я. — Не може да започнете нещо и след това да избягате, милейди.

— Само истински негодник би гъделичкал дама! — каза тя между силния смях.

— А ти си ме наричала и по-зле от това.

— Не лично теб.

Тя се плъзна около светилника.

Страйдър я хвана, след което замръзна от мекота на тялото ѝ, допряло се до неговото. Смяхът ѝ погали кожата му.

Преди да успее да го осъзнае, той я целуваше.

Роуина изстена от вкуса му. Беше сякаш докосва мечта.

И докато го вкусваше, порочни образи изскочиха в ума ѝ. Видът му — гол в палатката му. Мисълта да лежи до него, докато му позволява да я докосва по начини, каквито не бе позволявала на никой мъж.

Да, щеше да бъде невероятен в леглото ѝ. Макар да беше девствена, знаеше инстинктивно, че ще се отнесе нежно с тялото ѝ и част от нея беше безнадеждно любопитна.

Страйдър се отдръпна от устните ѝ, преди да зарови лице във врата ѝ и да вдиша топлия аромат на кожата и парфюма ѝ.

— Роуина — въздъхна той. — Бъди благодарна, че не съм негодник.

— Защо?

— Защото ако бях, щеше да бъдеш моя тази нощ.

Тя потрепери от дълбочината на гласа му.

Той се отдръпна и погледна към нея.

— По-добре да те заведе обратно до другите, преди похотта ми да смаже здравия ми разум и да направя нещо, за което и двамата ще съжаляваме на сутринта.

Щеше ли тя да съжалява?

Роуина прехапа устни при тази тревожна мисъл. Всъщност не беше сигурна, че щеше да съжалява, ако легнеше с него.

Преди да успее да проговори, той взе ръката ѝ и я поведе към главната кула на замъка, където останалите благородници все още бяха уловени в борбата на празненството си.

Тя се огледа за придворните си дами, но не успя да намери нито тях, нито Кит.

Чичо ѝ обаче незабавно се приближи.

— Къде ходите двамата? — попита той.

— Учих лорд Страйдър да свири — отговори честно тя.

Чичо ѝ повдигна вежди при думите ѝ.

— Значи планираш да участваш в тази лудост? — попита той Страйдър.

Рицарят пое дълбоко дъх.

— Така изглежда.

— Тогава си по-смел, отколкото съм аз.

Минавайки с поглед между двамата, чичо ѝ се насочи обратно към тълпата.

Роуина се поколеба да изостави Страйдър. Не искаше той да си тръгва. И това я шокира най-много от всичко.

— Спете добре, милорд — каза тя.

Той кимна и отстъпи крачка назад, след което се върна до нея.

— Благодаря, че ме накара да се засмея, Роуина — отвърна той, преди да я целуне целомъдрено по бузата.

За момент тя помисли, че може действително да загуби съзнание от нежността на този жест.

— Всеки път, когато почувствате нужда от добро гъделичкане, милорд, изпратете да ме извикат.

Той отново се засмя и тя потисна желанието да постави върховете на пръстите си върху трапчинките му.

Наблизо имаше няколко жени, които я изгледаха убийствено, но Роуина не се интересуваше. Те може и да жадуваха за вниманието на Страйдър, обаче не знаеха нищо за мъжа.

Беше видяла страни от него, които беше сигурна, че е споделил с много малко хора.

И беше поласкана да бъде една от тях.

Той целуна ръката ѝ и после я остави там.

Тя не помръдна, докато той не се изгуби от погледа ѝ. Но не беше изчезнал от мислите ѝ. Там той остана за останалата част от нощта.

Страйдър вървеше към палатката си сравнително необезпокоявано. Имаше няколко жени, които трябваше да избегне.

Само ако Роуина го преследваше...

Той се усмихна на мисълта. Да, неговата малка хитруша можеше да бъде очарователна и забавна, след като изоставеше студеното си благоприличие.

И сприхави коментари.

Кой можеше да предположи, че може да е толкова сърдечна и пленителна?

Когато достигна палатката си, той намери Свен да седи вътре с Назир и Зенобия.

— Някакъв късмет? — попита той двамата сарацини.

Те поклатиха главите си.

— Ако асасинът е тук, той не иска да осъществи контакт — спокойно отвърна Назир.

— Като стана на въпрос, ти имаш ли някакви усещания? — Страйдър се обърна към Зенобия.

— Нищо засега. Искане ми се да можех да насочвам дарбата си по-добре, но за нещастие не мога.

— Нещо от Кристиан тогава?

— Отново нищо.

— Трябва да се върна в залата — каза Зенобия, ставайки на крака. — Мъжете често говорят по-лесно, когато пият и жена им се усмихва. Може би някой от тях ще изтърве нещо.

— Ще те придружа — заяви Свен и също стана.

Назир не помръдна и не проговори, докато не останаха насаме.

— Какво имаш наум? — попита Страйдър.

— Мисля си, че нашият асасин не е един от моите хора, а по-скоро един от вашите.

Страйдър се намръщи на думите му.

— Как така?

Назир протегна ръце, за да ги покаже на Страйдър.

— Не се вписвам сред вашия вид.

Рицарят се намръщи на това, докато гледаше приятеля си, облечен като европейски благородник.

— Смесваш се по-добре, отколкото си мислиш. Кожата ти не е по-тъмна от моята.

— Може би, но има други неща, които правя и са вкоренени в мен, за разлика от твоите хора. Мисля, че нашият убиец е един от вашите, който е обучаван от моите и след това е пуснат подир теб.

Страйдър обмисли предположението. Беше срещал Син МакАлистър повече от веднъж. Както беше посочил Назир, Син беше обучен от сарацините да убива европейци.

— Има смисъл. И така, как ще го намерим?

— Ти.

— Аз?

— Ако той е тръгнал след членове на Братството, кой е по-добре да нападне, ако не мъжа, който ни предвожда?

— Аз не съм предводителят.

— Всички ние ти се подчинявахме в лагера и ти много добре го знаеш. Ако те са тръгнали след нас, очевидно е, че ти си в списъка на мъжете, които трябва да бъдат убити.

Назир се изправи на крака.

— Ще те оставям и се надявам достатъчно скоро той да се появи пред теб.

— Искаш ме мъртъв, а?

Лицето на Назир стана убийствено сериозно.

— Не, приятелю. Никога това. Пожелавам ти скоростта на кобра.

Страйдър наведе глава, докато Назир напускаше. Останал сам, той сграбчи бокал с ейл и го занесе до леглото си, където се приготви за сън.

Беше рано за него, но ако Назир беше прав, щеше да е най-добре да даде на асасина достатъчно време, за да направи хода си.

Докато махаше дрехите си, мислите му се върнаха към Роуина, и той се усмихна, спомняйки си лицето ѝ, когато го беше видяла гол.

Толкова обичаше да я дразни.

Докато лягаше, той осъзна колко точно му се искаше да не я беше оставил в залата. Колко силно желаше да бъде тук в леглото му с него.

Щеше ли да бъде също толкова игрива и между чаршафите му?

Да, без съмнение. И докато позволяваше на мислите му да скитат, почти можеше да се закълне, че чува смеха ѝ във вятъра.

Завъртайки се, Страйдър се загледа в стената и си представи лицето ѝ.

Беше срамота, че избра този момент да се обърне. Ако не го беше направил, може би щеше да види сянката, която се понесе покрай дясната страна на палатката му...

ГЛАВА 9

Роуина се събуди от звука на врявата навън под прозореца ѝ. Преди да успее да седне в леглото си, за да провери какво става, вратата ѝ се отвори рязко от Джоан и Елизабет, които забързаха през стаята, за да отворят кепенците и да погледнат надолу.

Облечени единствено в долни ризи, никоя от тях не си беше направила труда дори да се срещне. Двете стояха надигнати на голите си пръсти, за да надничат навън.

— Роуина — каза Елизабет над рамото си, — ела бързо и погледни. Арестували са лорд Страйдър!

Роуина стана незабавно.

— Какво?

Напускайки топлината на леглото си, тя се присъедини към тях до прозореца, за да види хаоса, където повече от шестдесет човека се бяха събрали във вътрешния двор. Те викаха и крещяха всякакъв вид обиди и обвинения.

По средата им стоеше Страйдър заобиколен от кралската стража, която се бореше да го преведе безопасно през ненаситната тълпа, която настояваше за кръвта му. Лицето на графа издаваше всяка капка от гнева му.

С бумтящо сърце Роуина се отдалечи от прозореца, издърпа рокля от сандъка си, облече я и изтича навън.

Смътно чу Джоан, която я викаше да се върне, но не ѝ обърна внимание. Трябваше да разбере какво точно се беше случило и защо всички искаха главата на Страйдър.

Борейки се да завърже връзките на роклята отзад, тя си проправи път през тълпата, докато не излезе навън на площадката заедно с няколко души.

Хенри и Елеонор стояха настрани от тълпата с мрачни изражения.

— Не съм го извършил, сир — изръмжа Страйдър, докато кралската стража се опитваше да го вкара в замъка. — Знаете, че не

сЪМ.

По лицето на Хенри, Роуина можеше да види, че кралят му вярва.

— Върви тихо, Страйдър. Така е най-добре за всички.

Страйдър се забори дори още по-силно. Нужни бяха десет мъже, за да го завлекат нагоре по стълбите.

Графът се бореше с тях, докато не я видя.

Роуина потрепери. Погледите им се срещнаха и точно там тя видя най-шокиращото нещо от всичко.

Паниката на Страйдър.

И ако не знаеше по-добре, можеше да се закълне, че вижда блясък от страх в тези небесносини очи.

Един от стражите избута Страйдър през вратата.

Сърцето на Роуина препускаше, докато си проправяше път към Елеонор, която все още беше край Хенри.

— Ваше Величество? Какво се е случило?

Кралицата изглеждаше болна.

— Още един благородник е бил убит снощи. Роджър от Девъншир.

Роуина се прекръсти, чувствайки съжаление към мъжа, когото познаваше само по име. Той беше най-малкият син на барон и според слуховете бил доста добра партия.

— Но, Ваше Величество, не може наистина да вярва, че лорд Страйдър...

— Има доказателство, Роуина — каза Елеонор с остър и рязък тон. — Част от туниката на лорд Страйдър беше намерена в безжизнената ръка на Роджър, сякаш са се били. — Кралицата подаде на Роуина туника, на която беше скъсана яката. — Това беше взето от палатката на Страйдър тази сутрин, след като още един рицар казал, че е видял графа да напуска шатрата на Роджър миналата нощ.

Роуина се вторачи в пурпурната дреха и това, което символизираше.

Не. Не можеше да повярва, че Страйдър би направил нещо такова. Можеше ли?

Но защо Роджър? В крайна сметка разбираше причината за убийството на Сирил. Той беше почти животно и беше обидил Кит. Но Роджър...

Доколкото знаеше, никой никога не се беше оплаквал от мъжа. Защо Страйдър ще го иска мъртъв, още повече да го убие сам?

Нямаше никакъв смисъл.

Елеонор се огледа наоколо, докато мъжете заобикаляха краля и настояваха за живота на Страйдър заради деянието.

— Затвори си устата, скъпа — каза шепнешком Елеонор, вдигна ръка и затвори устата на Роуина. — Между нас да си остане, вярвам, че е невинен. Лорд Страйдър е прекалено интелигентен мъж, за да остави нещо толкова изобличаващо след себе си. Това вони на предателство, а мъжете, Бог да благослови душите им, са твърде обсебени от кръвожадност, за да видят истината.

— Но кой би искал да обвини графа за това?

Елеонор въздъхна.

— Графът има много врагове. Очевидно един е намерил най-ефикасния начин да се справи с него — тя погледна назад към съпруга си и се загледа внимателно. — Ще говоря с Хенри, когато сме насаме и ще видя какво може да се направи. Но засега съм съгласна с него. Ако Страйдър е заключен, тогава онзи, който желае смъртта му, няма да може да стигне до него. Той не може да внимава за нападение през цялото време, а повярвай ми, някой ще го нападне в гръб. С малко късмет нашият убиец ще нападне отново.

— А ако не го направи?

— Тогава нека се надяваме, че лорд Страйдър ще преживее процеса.

Роуина отстъпи назад, когато я обхвана ужас. Страйдър беше благородник, но Хенри можеше да избере който си иска съд за графа. Такъв, който можеше да го стави осакатен или още по-зле, мъртъв. Не, не можеше да позволи това да се случи.

Страйдър беше невинен. Знаеше го.

Кралицата се върна при краля, докато Роуина се опитваше да открие смисъл в това. Видя Кит да стои отстрани на тълпата заедно с мъжете на Страйдър. Всеки един от тях изглеждаше сякаш е способен да убие самия дявол, за да освободи Страйдър.

Оставяйки кралицата, Роуина се отправи към тях.

— Аз казвам да разбием стената, за да стигнем до него — изръмжа Свен.

Вал поклати глава.

— По-добре да се молим асасинът да убие още някой, и то скоро. Зенобия заби лакът в ребрата на гиганта.

— Какво ужасно нещо си пожелаваш.

Ужасно или не, беше истина.

— Самата кралица каза, че ако никой друг не умре, те най-вероятно ще съдят лорд Страйдър — каза Роуина, когато се присъедини към тях.

— Тогава гласувам да убием Кит като жертвоприношение, за да докажем невинността на Страйдър — предложи Свен.

Зенобия изстена високо.

— Какво? — попита Свен невинно. — Той е най-малко полезен от всички ни.

— Мога да оспоря това — отвърна Кит с много обиден тон. — Изобщо не съм безпомощен. Аз казвам на теб да ти прережем гърлото като жертвоприношение.

— Престанете! — намеси се Назир, прекъсвайки всички. — По-късно ще търсим виновника, но за начало забравяме, че точно сега Страйдър е заключен в каменна килия.

Роуина наблюдаваше как едно по едно лицата им пребледнява от осъзнаването на факта.

Години наред са били заключени в такова място и измъчвани.

— Аз ще отида при него — каза без колебание Роуина.

— Той се нуждае от мъжете си — оспори остро Свен.

Тя го погледна насмешливо.

— Те няма да позволят някой от мъжете му да го види — напомни тя на рицаря. Погледна към Назир и Зенобия. — Нито е много вероятно да му позволят непознати посетители. Аз мога да убедя кралицата да принуди стражата да ме пуснат да го видя.

— Тя има право — каза Назир. — Изглежда, кралицата я обича много.

Роуина забеляза незабавното уважение върху лицето на Зенобия.

— Да — съгласи се Кристиан, — тя може да остане с него, докато ние продължим да търсим убиеца.

Роуина ги остави и се отправи обратно към Елеонор, която изглеждаше сякаш е готова сама да удари една в друга няколко глави.

— Ваше Величество? — повика я тя, привличайки вниманието на кралицата към себе си. — Може ли да посетя лорд Страйдър, докато

е задържан?

Елеонор наведе глава, докато обмисляше мотивите на Роуина.

— Защо искаш да направиш нещо такова?

— Притеснена съм за рицаря и се съмнявам, че стражата ще вземе под внимание грижата за него.

Знаеща усмивка изви устните на кралицата. Изглеждаше много доволна от предаността на Роуина към приятеля ѝ.

— Да, дете. Ела, да видим как се справя той.

Роуина последва кралицата, когато Елеонор се отправи по пътя към и през замъка. Те се отправиха към тясното спираловидно стълбище, което водеше надолу към тъмницата, дълбоко към основите. Беше тъмно и мрачно. Стените не бяха боядисани и отразяваха светлината от факлите и свещите, които хвърляха зли, изопачени сенки върху тях. Сенки, които я караха да потрепери.

Сякаш водеше към пъкъла на дявола. Не беше учудващо, че Страйдър се беше борил толкова срещу това да бъде задържан.

— Той е виновен — казваше мъж, когато пътят им ги отведе към по-долното ниво. Гласът му звучеше злоещо в тишината. — Според мен тълпата ще го обеси преди Хенри да...

Друг рицар направи оскърбителен, отекващ звук в знак на несъгласие.

— Хенри никога няма да позволи един от фаворитите му да се залюлее на бесилото. Ще намери начин да го освободи. Помни ми думите.

— Не и ако братът на Сирил постигне своето — проговори отново първият страж. — Чух, че ще плати сто монети на мъжа, който промуши кинжал между ребрата на графа.

Роуина беше ужасена от почти веселата им размяна на реплики.

— Какво става тук? — попита рязко Елеонор, когато влязоха в малката стая, където беше събрана стражата.

Мъжете варираха от среден до голям ръст и напомняха на Роуина издигащите се гаргойли, които беше виждала на френските катедрали по време на посещенията си в Париж преди три години.

— Ваше Величество! — всички се изправиха рязко заедно, след което се поклониха пред Елеонор.

— Простете ни, Ваша милост — каза онзи, който, изглежда, ръководеше останалите. — Нямахме лоши намерения.

Елеонор присви по царски очи към тях. Беше очевидно, че кралицата ни най-малко не е заблудена от раболепието им. Тя се обърна към Роуина и я посочи с кралско махване на ръката си.

— Лейди Роуина иска да поговори с лорд Страйдър. Отворете вратата и я пуснете.

Капитанът проговори силно.

— Той не трябва...

— Да не сте глух? — попита Елеонор със студен, надменен поглед, който предизвикваше мъжа да каже още една дума.

Стражът затвори уста и поклати глава. Той се забърза да изпълни желанията на кралицата.

Роуина пое облекчено дъх.

— Искате ли нещо? — попита Елеонор, когато Роуина тръгна след стража.

Тя спря, докато обмисляше Страйдър и в какво състояние е най-вероятно да го държат там. Никога преди не беше влизала в килия, но съдейки по това, което беше видяла досега, сигурно бе далеч от приятно.

— Бих искала някой да донесе лютнята ми, Ваше Величество. Също така одеяла и възглавници, за да предоставя повече удобства на Негова светлост.

— Ще се погрижа за това.

Роуина направи реверанс и предаде признателността си, преди да последва стража, който я поведе към солидна врата в края на къс коридор.

Той отключи вратата, отвори я бързо и я изблъска вътре.

Роуина подскочи, когато вратата се затръшна зад нея. Стаята наистина беше малка и тясна. Вероятно не беше повече от два и половина квадратни метра. Имаше старо, разнебитено легло в единия ъгъл с парцаливо одеяло и единствената светлина идваше от прозореца, разположен високо над пода, който пропускаше минимална слънчева светлина. Без съмнение Страйдър щеше да бъде изцяло на тъмно с настъпването на нощта. На стените нямаше място за факли, нито някакъв знак за свещ или свещник.

Килията наистина беше мрачна и не беше подходящо място за мъж като Страйдър от Блекмор.

Лордът стоеше в далечния ъгъл, а очите му бяха като обладани от духове. Той все още беше сурово красив, но за пръв път, след като го беше срещнала, около него се носеше уязвимост. Напомняше ѝ повече на изгубено момче, отколкото на свиреп рицар, какъвто знаеше, че е.

— Страйдър? — тихо го повика тя.

Не изглеждаше да я е забелязал.

— Страйдър! — извика по-силно, докато го доближаваше.

Започваше да се притеснява за здравия му разум.

— Трябва да се махнеш от тук, Роуина — отвърна той с нисък глас, погледът му искреше от объркани чувства.

— Защо?

Той се отдръпна от нея, така че гърбът му бе всичко, което виждаше от него.

— Не искам да ме виждаш такъв.

— Какъв? — попита тя с гримаса, опитвайки се да разбере защо ще иска да е сам, когато беше ясно, че не иска уединение. — Уплашен?

Дъхът му се накъса.

— Бих предпочел да ме обесят, отколкото да ме заключат тук.

Сърцето ѝ се сви от думите му и нежност се разнесе в нея. Горкият Страйдър. За него това беше най-лошият му кошмар. Тя скъси разстоянието между тях, но се въздържа да го докосне, както копнееше. Не беше сигурна дали докосването ѝ щеше да му помогне, или да му причини още повече мъка.

— Всичко ще бъде наред, Страйдър. Аз съм тук с теб.

Той прокара длан по лицето си, сякаш се бореше с образи в ума си. Като че ли преживяваше ад — толкова невъобразим, че всеки момент щеше да умре от това. Толкова много ѝ се искаше да го утеши, че я болеше от неспособността ѝ да направи нещата по-добри за него.

— Не можеш да бъдеш тук заради мен — изръмжа ѝ той.

Завъртя се и я изтика към затворената врата.

— Не разбираш ли? Имам нужда да напуснеш.

— Защо?

— Защото! — извика Страйдър, после снижи гласа си и заговори между стиснати зъби. — Защото бях отговорен за Саймън и Рейвън. Аз трябваше да ги защитавам. Вместо това позволих на един идиот да ни раздели и след това аз позволих всички те да бъдат пленени. Аз бях глупав и арогантен и... Трябва да се махнеш. Моля те.

Роуина обхвана лицето му в длани и се опита да го накара да разбере нещо, което тя самата не разбираше наистина. Самата тя не знаеше защо е тук, освен факта, че да го остави сам, я нараняваше. Не можеше да понесе мисълта за това.

— Няма да те оставя сам в това ужасно място. Всичко ще бъде наред. Ще видиш.

Страйдър искаше да повярва в това. Имаше нужда от това, но точно в момента, миналото се въртеше из ума му с ужасна яснота. Можеше да подуши вонята на разрушение и ад. Да чуе писъците на приятелите си, молбите им, че предпочитат да умрат, отколкото да страдат още един ден.

Това беше повече, отколкото можеше да понесе.

— Не се намираш в Утремер — въздъхна Роуина, протегна се и го докосна по ръката. — Ти си тук с мен, в Англия.

Той се фокусира върху нежното ѝ лице, върху светлозелените ѝ очи, които му показваха състрадание и топлина. Не омраза. Не, нямаше омраза или презрение. Само състрадание.

Лицето и емоциите ѝ му помогнаха да се откъсне далеч от ужасите на миналото си. Очите ѝ, косата ѝ, докосването ѝ...

Тя беше настоящето. Не беше част от миналото му.

Съсредоточи се върху това и се хвана здраво за него.

Роуина пое дълбоко дъх и осъзна, че е достигнала до Страйдър. Очите му вече не бяха стъклени. Бяха остри и фокусирани и вперени в нея с желание, което накара тялото ѝ да гори. Накара я да потрепери и незабавно да почувства нужда. Бог обичаше този мъж, но имаше нещо в него, което беше безспорно неустойимо за сетивата на една жена.

Опитвайки се да разсее и двама им, тя го пусна и каза:

— Кажи ми какво се случи тази сутрин. Защо те обвиняват в убийство?

Той пое дълбоко дъх, сякаш за да почерпи сила и да се пребори с внезапния гняв, който тя видя да проблясва в очите му.

— Не знам. В един момент бях заспал, а в следващия — Хенри беше там със стражите си. Те заявиха, че съм бил видян отново в средата на нощта да напускам палатката на Роджър. Опитах се да споря, но един от хората на краля видя туниката ми върху стола и каза на Хенри, че прилича на парчето, което са намерили в ръката на Роджър.

— Кой би искал да те обвини в такова престъпление?

Той сви рамене.

— Не знам. Дори не мога да си представя, защо някой би направил нещо такова.

Лицето му се втвърди и се превърна в образа на рицаря, който бе зърнала онази вечер, когато Сирил беше обидил Кит. Това беше Страйдър от легендата. Онзи, който караше пораснали мъже да бягат от ужас пред гнева му.

— Но чиято й да е отговорността, е по-добре да даде последната си изповед. Веднъж да се махна оттук, кълна се, че ще убия онзи, който го е направил.

Тя не можеше да го вини. Не заслужаваше да е заключен в това отвратително място.

— Мъжете ти действат по този въпрос. Те ще намерят асасина.

— Не — каза той, гласът му беше надебелял от съмнение. — Той е прекалено умен за това. Който е стигнал до нещо като това, да се промъкне в палатката ми и да разкъса туниката за едно уличаващо парче плат, няма да бъде толкова глупав. Няма да атакува, докато съм заключен тук.

— Но защо е набелязал теб, а не някой друг?

— Тръгнал е след Братството. Сигурен съм в това. Какъв по-добър начин да ни го върне от това, да ме обвинят за убийството на братята ми?

Тя се намръщи на думите му.

— Роджър е бил един от вас?

— Да. Не беше активен участник. Не общуваше с останалите и в затвора и след като излязохме от там. Не мога да си представя защо някой би го наранил.

Очевидно убиецът им не беше толкова открит с деянията си. Изглежда, един член на Братството беше също толкова добър, колкото друг.

— Но как е взел туниката ти без ти или някой от хората ти да го видите?

— Всеки може да реши да влезе в палатката ми.

— Без да бъде забелязан? — настоя тя.

Той й се намръщи.

— Какво имаш предвид?

— Възможно ли е асасинът да е един от мъжете, на които се доверяваш?

Страйдър млъкна, докато мисълта кръжеше из ума му. Бързо я пренебрегна, преценявайки всеки един от обкръжението си.

— Не. Моите мъже никога не биха направили подобно нещо.

— Откъде знаеш?

— Назир и Зенобия казаха, че са намерили вестносец, който е знаел за други убийства. Очевидно асасинът действа от известно време. Има групове в Руан, Ница, Хамбург, Фландрия...

— Турнирни градове?

Страйдър се поколеба.

— Да. Не бях помислил за тази връзка.

Сега се чувстваше като глупак, че не е осъзнал това веднага след като Назир му беше казал за убийствата.

— Убитите сред участниците ли са били?

— Не знам. Не попитах, но Назир ще знае.

Мислите на Страйдър се въртяха, докато си спомняше теориите на Назир кой иска всички им мъртви и кого биха пратили сарацините, за да ги убият.

— Назир може и да е прав. Убиецът може да е европейски рицар, изпратен от тях.

Роуина кимна в знак на съгласие.

— Някой, на когото останалите вярват. Някой, който може да влезе в палатките им като приятел.

Това беше наистина отрезвяваща мисъл, че някой може да е навън, дори в този момент, и да се придвижва из тълпата. Един от тях и все пак някой склонен на убийство в името на враговете им...

Вратата се отвори, за да се покаже стражът, който държеше меча си изваден, сякаш очакваше Страйдър да го атакува.

Изумен, графът беше шокиран от това, което видя после. Няколко прислужника влязоха, носейки разнообразие от неща за удобство. Одеяла, възглавници, нови чаршафи, дрехи за преобличане, кошница с храна, стомни с вода и ейл, малко тоалетни принадлежности и дори полирана лютня.

Те оставиха нещата долу, близо до леглото.

Роуина им благодари, преди да ги оставят отново сами.

— Какво е всичко това? — недоверчиво попита той, докато отиваше да провери нещата.

Тя пристъпи след него, присъствието ѝ наелектризираше и затопляше.

— Не исках невинен мъж да страда и Елеонор се съгласи.

Отиде до кошовете и измъкна чисти одеяла и възглавници, след което ги постави на леглото.

Страйдър беше поразен от вниманието ѝ. Никой никога не беше правил нещо за негово добро. Мъжете му рядко мислеха за комфорта му, а Кит... той се оплакваше като стара мрънкаща жена, ако го помолеше дори да си повдигне веждата.

Беше залят от добротата ѝ.

— Не трябваше да правиш всичко това.

Тя се изправи от положението, в което оправяше леглото му.

— Какво се предполагаше, че трябва да сторя? Да те оставя тук да страдаш ненужно, когато и двамата сме наясно, че не си убил Роджър или Сирил?

Той не знаеше кое го изненада повече, убеждението ѝ или присъствието.

— Защо си сигурна, че съм невинен? Ти едва ме познаваш.

Тя взе ръката му в своите. Страйдър преглътна от мекото усещане за плътта ѝ върху неговата, от огъня, който изпрати през тялото му, право към слабините му.

— Прав сте, милорд. Не ви познавам достатъчно добре, за да го твърдя със сигурност. Но вярвам на инстинктите си и те ми казват, че не сте чудовището, за което ви мислят онези хора отвън. Ако беше, никога нямаше да съм тук — тя го погледна прочувствено. — Вярвам в теб и в твоите мъже. Така че ето ме тук.

— Аз не съм подходящ за теб, за да си тук с мен.

Хватката ѝ върху ръката му се стегна, изпращайки друга вълна на желание през него, докато той си представяше какво би било усещането за тази ръка, плъзгаща се по гърба му, придържащ го близо до тяло, което само искаше да вкуси.

— Знам — каза тя тихо.

— Дворът ще бъде скандализиран — предупреди я той, нуждаейки се думите да бъдат изречени както за негово, така и за нейно добро.

Тя сви рамене равнодушно, докато пускаше ръката му и се върна към оправянето на леглото му.

— Те ме презират така или иначе. Остави ги да клюкарстват, след като се налага. Ако съм късметлийка, ще ме дамгосат за такава блудница, че никой мъж не ще ме има.

Страйдър преглътна остро при думите ѝ, докато гняв унищожаваше желанието му. Той я издърпа далеч от леглото си, за да я погледне в лицето.

— Никога не се шегувай с това.

Роуина прехапа несигурно устни. Гневът в тона му я изненада. Докато говореше с него, беше лесно да забрави, че е свиреп рицар, способен да убива.

— Съжалявам, Страйдър, само се опитвах да разведря настроението ти.

Чертите му се отпуснаха заедно с хватката му върху ръката ѝ.

— Ти направи това в момента, в който пристъпи през онази врата.

Роуина му се усмихна, а думите му накараха сърцето ѝ да забие силно.

Следващото нещо, което осъзна, бе, че той я придърпа близо до себе си и я целуна шумно по устните. Тя се отпусна върху него, когато в тялото ѝ избухна желание.

Неговата сила. Неговата мощ. Беше нещо, което никога не бе познавала. Ако упадъкът имаше вкус, то той щеше да бъде като устните на Страйдър. Никой мъж не трябваше да е толкова изкушаващ. Не беше учудващо, че жените го преследваха така.

Той използва времето си, за да изследва устните ѝ, да вкухва сетивата ѝ с езика си, докато тя го държеше в ръцете си.

А в задната част на ума си се чудеше, какво ли щеше да бъде да познае библейски този мъж, който я целуваше толкова нежно...

Водолея издърпа кинжала си от сърцето на вестносеца и избърса острието в туниката на мъжа. Беше хубаво, че бе видял пратеника да се спотайва в сенките близо до замъка. Всеки друг щеше да го помисли за прислужник, но той познаваше сарацинския шпионин, когато го видеше. Имаха отличителна походка, която никога не можеха да скрият.

И така, тук имаше друг асасин. Проклятие. Сарацините го бяха предупредили, че ще го държат под око, че никога няма да се освободи от тях, докато не изпълни договора си. Но след всичкото това време беше подмамил себе си с фалшиво чувство на сигурност.

Още по-глупав беше да мисли дори за минута, че е свободен от договора. Че някога ще се освободи от миналото си.

Те бяха тук. Бе съмнение имаха намерение да го убият.

Много добре. Не можеше да бяга завинаги.

И когато беше притисната към стената, лисицата винаги атакуваше. Беше време да покаже на господарите си какво точно беше научил в ръцете им.

Внимателно той обви тялото на сарацина в одеяло и го върза здраво. Нямахше да е добре, ако някой намери друго мъртво тяло, докато Страйдър беше заключен. Особено толкова на сарацин. Щеше да предизвика прекалено много въпроси и подозрения.

Водолея внимателно скри тялото в палатката си, правейки всичко възможно никой да не го види. Постави го под леглото си и се увери, че никой няма да го забележи, ако влезе в жилището му. Не че някой щеше да го направи.

Кралският двор го отбягваше като чумав просяк. Кое то беше добре, превръщаше убиването в лесно изпълнение.

Щеше да се отърве от тялото след падането на нощта. След всичко заличаването на подобни доказателства беше едно от многото неща, които бе научил доста добре в ръцете на сарацините.

Твърде лошо бе, че не бяха осъзнали какво ще се случи, когато освободяха лисицата обратно в дивия свят. Нямахше да позволи да бъде извикан или накаран да мълчи. Никога.

Извади пергамента от чантата на мъртвия мъж, седна и отново го прочете.

Беше адресирано до друг асасин тук, по средата на тържествата по повод турнира с нареждане да убие Водолея и някой, наречен Чакала. Така да бъде. Начинът да бъде убита усойницата, бе да се отреже главата ѝ.

Всичко, което знаеше, бе, че писмото е адресирано до Скорпиона. Според съобщението той беше някой от тях, изпратен да убива също както Водолея.

Твърде лошо, че пратеникът се беше нанизал на кинжала на Водолея, преди да успее да даде описание на Чакала или Скорпиона.

Нямаше значение. Щеше да намери Скорпиона и да го убие.

Въздъхвайки, Водолея скри чантата на вестносеца заедно с тялото, постави фалшива усмивка на лицето си и излезе навън, за да се присъедини към останалата част от двора на Хенри, за да намери Скорпиона.

— Сигурна ли си, че това училище ще те направи щастлива? — попита Страйдър, докато Роуина лежеше сгушена до него.

Това беше най-щастливото усещане, което Роуина бе познавала някога.

Той беше удобен и топъл. Повече от приятел, усещаше го сигурен и успокояващ — неща, които не трябваше да изпитва, докато е в компанията на рицар. И все пак той я даряваше с такова чувство на въодушевление, че тя не искаше нищо повече от това да го целуне отново и отново, и отново, докато и двамата не изгубят дъха си.

Спри да мислиш за устните му...

Така че тя наведе поглед към мускулестото му бедро и отговори на въпроса му.

— Да. По-добре от това да бъда роб на мъж, който ще гледа на мен само като на кобила за разплод на децата му.

— Наистина — съгласи се той, а думите му бяха леко слети. — Щеше да ми е омразно да бъда кобила за разплод на мъж.

Роуина се засмя на нелепия образ. Тя наклони глава назад, за да го погледне.

— Пиян ли сте, милорд?

— Да — призна той с усмивка, докато галеше бузата ѝ с мазолестата си ръка, — но само малко.

Тя му изцъка и издърпа бокала му далеч.

Страйдър се присмя на жеста ѝ.

— Защо се безпокоиш, Роуина? Няма къде да отида и няма нищо по-добро, което да правя, от това да се напия до ступор.

По някаква причина това я ядоса. Със сигурност тя не беше онази, която желае бутилка или изпитва желание да се бие, но нещо в пораженческите му думи я ядоса.

— Това ли правиш, когато си победен?

Очите му искряха като син огън. Дори страните му се оцветиха от топлината на гнева му.

— Никога не съм бил побеждаван. Нито ще бъда — настойчиво каза той. После се успокои едва-едва. — Само изчакам да дойде времето.

— За какво?

— За момента, в който ще съм извън килията и ще съм способен да причиня щети на онзи, който ме вкара тук. Ще издърпам вътрешностите му през носа му и ще танцувам около червата му.

Роуина присви очи от ужасния образ. Сви се от самата мисъл.

— Моля те, Страйдър. Моля се да се шегуваш и да говориш от желание, а не заради истински опит.

Той премигна срещу нея.

— Не, никога не съм танцувал върху нечии черва. Но бих се радвал да го направя поне веднъж — вдигна бокала си, преди да продължи: — Нетърпимо ме безпокои всяка неправда, която видя. Не мога да понеса мисълта, че там навън има убиец, който чака да нападне следващата си жертва.

Той отпи още една глътка.

— Заради това ли Братството е толкова важно за теб?

— Да — той въздъхна и остави бокала настрана. — Всеки човек, който спася, е още една победа срещу злото, което пирува в този свят и няма да спре, докато всеки пленник не бъде свободен.

Нейният рицар си беше поставил доста голяма цел.

— Така че никога няма да спреш? Никога няма да познаеш брак или семейство?

— Брак — той изплю думата, сякаш беше отрова върху езика му. — Това е безбожен съюз между двама и с каква цел? Да направи и двамата нещастни.

Роуина се сви от неприязънта му. В действителност самата тя често изричаше подобни неща, но дълбоко в себе си не ги мислеше. Не, бракът можеше и трябваше да бъде прекрасен съюз.

— Не вярвам, че трябва да бъде по този начин — каза тя, признавайки му истинските си мисли. — Представи си брак, в който мъжът и жената се уважават един друг. Където те са партньори и съюзници.

Той изсумтя.

— Ти си трезва и говориш повече глупости, отколкото аз, когато съм пиан.

Страйдър отметна косата от врата си, където ужасен белег се извиваше по гърба му. Сигурно е било много болезнено, когато го е получил.

— Виждаш ли това?

— Да — каза тя, проследявайки изпъкналата, избеляла кожа с върха на пръста си.

Тя наблюдаваше, докато студени тръпки се спуснаха по врата на Страйдър, но те изобщо не притъпиха яростта в очите му.

— Баща ми ми даде това, когато се опитах да го спра да не убие майка ми. Обърна се към мен и каза, че не съм му син.

Гласът на Страйдър беше празен, докато ѝ разказваше, сякаш за някой друг и все пак, докато тя гледеше в очите му, съзря мъката, която прикриваше. Скръбта.

— Още мога да видя омразата на лицето му, докато ме обявяваше за нечестно, безполезно копеле.

Кристалният му поглед се спря върху нейния и я изгори със силната си искреност.

— Знаеш ли, аз съм. Кит не ми е наполовина брат. Ние сме пълни братя.

Неговото признание я зашемети.

— Той знае ли?

Страйдър поклати глава.

— Заклех се на майка ми, че никога няма да изрека дума за това на никой. И не съм, досега. Точно заради това земите и титлата на Блекмор не означават нищо за мен. Те не са наистина мои.

Роуина остана смълчана, когато осъзна, че току-що Страйдър ѝ беше поверил тайна, която можеше да го съсипе. Ако тя споменеше и дума за статута му на копеле, той щеше да изгуби титлата и земите си.

Не че щеше да го направи. Как щеше да предаде този мъж, когато той току-що беше разголил душата си пред нея?

Тя се протегна и постави длан върху наболата му страна.

— Ти имаш правото на титла повече от който ѝ да е мъж, когото познавам — каза искрено Роуина. — Ти си единственият рицар, който е мил. Честен.

Той изсумтя на това.

— Може би имаш нужда да излизаш по-често.

Тя се усмихна, когато той използва думите ѝ срещу нея.

— Излизам достатъчно често, за да знам истината.

Той наведе глава и я целуна нежно по устните. Вкусът на Страйдър и виното връхлетяха в главата ѝ и я замаяха. Целувката му беше страстна, изискваща.

Бездиханна, Роуина не протестира, когато той положи гърба ѝ на пода. Съществуването ѝ гореше от интимния контакт на тялото му, долепено към нейното, докато тежестта му я притискаше надолу, хващайки я в капан.

Това беше най-удивителното нещо, което беше изпитвала. Мускулестото му, твърдо тяло лежеше изцяло върху нея. Гърдите му до бюста ѝ, краката му до нейните.

Дълбоко заровения в нея огън се разгоря, оставяйки я сгорещена и копнееща.

Страйдър ближеше и закачаше устата ѝ, искаше да вкуси повече от нея. Не, нуждаеше се да вкуси повече от нея.

Вкусът и ароматът ѝ бяха всичко, за което можеше да мисли. И усещането за нея под него беше повече, отколкото смъртен мъж можеше да понесе.

Той трябваше да я има...

Страйдър се отдръпна от нея с дълбок стон, роден от голяма болка и усилие.

— Трябва да си тръгнеш сега, Роуина.

Тя се намръщи с невинен и открит поглед.

— Защо?

— Защото те искам прекалено силно, за да бъда джентълмен, а и пих прекалено много. Ако не напуснеш сега, ще те взема и ще ти покажа физическата страна, за която пишеш във всички онези песни.

Роуина преглътна от дълбокия му, дрезгав глас. От обещанието, което ѝ даваше и от избора.

Можеше да види нуждата в очите му, докато я наблюдаваше отблизо. Да види голото желание за нея.

Върви.

Не го направи. Всъщност винаги се беше чудила какво ли щеше да е усещането да приеме мъж в тялото си. Елизабет и Джоан отдавна

бяха изгубили девствеността си. Късно вечер, след като всички си бяха легнали, те често ѝ бяха разказвали какви са мъжете.

Роуина винаги е била прекалено изплашена за себе си и за положението си, за да опита това, което правеха те.

Но за пръв път, след като Джоан се беше върнала от първата си уговорена среща цялата с порозовели страни и пълна с подробности, Роуина почувства смелостта ѝ да се надига.

Искаше да опознае този мъж. Нямаше никакъв смисъл. Беше прекарала целия си живот, опитвайки се да убеди мъжете да оставят мечовете си и все пак беше на път да даде най-ценното си притежание на рицар.

Но той не беше кой да е рицар.

Той беше Страйдър от Блекмор.

— Ще ме нараниш ли? — попита тя, припомняйки си как Бриджит бе плакала в нощта, през която беше за пръв път с мъж.

Макар да беше менестрел, той не бе никак нежен с приятелката ѝ.

Страйдър беше обиден от въпроса ѝ.

— Как бих могъл да те нараня някога?

Поемайки дълбоко дъх за кураж, тя обхвана лицето му с ръце и се насили да говори от сърце.

— Тогава съм твоя, милорд.

Страйдър не можеше да диша, докато думите ѝ поразяваха замъглените му сетива. Със сигурност тя нямаше наистина да го остави...

— Не разбираш ли какво ти казвам?

— Девствениците не са глупави, милорд — отвърна тя и зарови пръсти в копринената му черна коса, изпращайки тръпки надолу по цялото му тяло. — Аз съм напълно пораснала жена и съвършено разбирам какво искаш от мен. И аз желая да ти го дам.

Тогава той се върна на устните ѝ и остави цялата сила на желанието му да препусне през него. От толкова дълго време беше затворен към света, неспособен да се обърне към ласките на жена.

Колко иронично, че сега със сетива, притъпени от вино, умът му беше странно бистър и напълно осъзнаващ.

Изпитваше чувства към нея толкова дълбоко в себе си, че тялото буквално го болеше. Не знаеше какво има в нея, но тя докосваше нещо

в него — някаква чужда част, за която никога не беше подозирал.

Точно сега се нуждаеше от физическа връзка с нея.

Имаше нужда да я усети увита около себе си, докато се изгубва сред мекотата на женското ѝ тяло.

Роуина беше нервна и дори малко изплашена, когато Страйдър достигна разхлабения корсет на роклята ѝ. Този момент беше необратим. Веднъж, след като го допуснеше в тялото си, нямаше да има връщане назад.

Завинаги щеше да се промени.

Щеше да знае неща за света и най-вече за мъжа в ръцете си, каквито не беше подозирала преди.

Но вече знаеше за Страйдър истини, за които никой друг не подозираше.

Тя изстена, когато той плъзна устни по врата ѝ и подразни кожата ѝ с езика си, а после и със зъби. Макар приятелките ѝ да описваха физическия акт, те никога не бяха споменавали поразителното вцепеняване, което чувстваше сега. Начина, по който тялото ѝ пламтеше от докосването му. Неопределения страх, който я оставаше бездиханна и слаба дори когато желанието и любопитството я превземаха.

Страйдър се отдръпна от нея и издърпа туниката си над главата.

Роуина се протегна и прокара ръце по изваяните му рамене. Те бяха твърди и изпълнени със сила. А начинът, по който се огъваха, когато се движеше...

Беше повече, отколкото можеше да понесе.

Той се разположи между разтворените ѝ бедра. Платът на роклята ѝ беше обхванал краката ѝ, докато той разхлабваше долната ѝ риза.

— Страхуваш ли се от мен, Роуина? — попита той.

Дъхът му гъделичкаше кожата на бузата ѝ.

— Не ме е страх от теб, Страйдър.

От себе си се боеше. И от тези опияняващи чувства, които я караха да му се предлага.

Той ѝ се усмихна с тези трапчинки, преди да отдръпне настрани горната част на роклята ѝ и да оголи дясната ѝ гърда. Топлина опари страните ѝ, когато той наведе глава и пое стегнатото ѝ връхче в устата си.

Тя изскимтя от желание, придърпа главата му към себе си и го задържа, докато той я вкушваше. Чувстваше всяко докосване на езика му дълбоко в тялото си, през целия път до корема си, който се присвиваше с всяко захапване.

Страйдър изстена от вкуса на Роуина. Ръцете ѝ бяха дълбоко заровени в косата му. Каdifето на роклята ѝ галеше кожата му, но не беше изобщо толкова меко, колкото бледата ѝ, нежна кожа.

Внезапно той намрази роклята, която я пазеше от него. Целувайки зърното ѝ, той се отдръпна назад достатъчно, за да издърпа плата надолу по тялото ѝ.

Дъхът му секна при вида на горната гола половина на тялото.

Тя беше изплашена, Страйдър знаеше това. Можеше да го усети и все пак тя не каза нищо, докато той свличаше роклята ѝ все по-надолу, докато най-накрая можеше да види онази част от нея, която желаше най-силно.

Роуина беше унижена да лежи гола пред него. Беше се облякла толкова бързо, че дори не беше помислила да сложи чорапи или обувки.

Беше напълно гола пред него: физически и емоционално.

Той я издърпа да седне и я целуна леко по устните.

— Красива си — прошепна той. — Определено си заслужава да се пропилят няколко сладникави думи.

Тя беше поразена срещу него.

— Трябва ли да съм поласкана от това?

Но дяволитото му очарователно изражение ѝ каза, че не беше искал да я обиди. Просто се закачаше с нея.

Роуина наблюдаваше тихо, докато Страйдър се доразсъбличаше. Имаше нещо странно в това да лежи гола с него в килията му. Но поне нямаше прозорци към двора. Единственият беше разположен високо в стената, далеч над главите им. Никой не можеше да ги види.

А ѝ те говореха достатъчно тихо, че никой да не може и да ги чуе.

— Някога докосвала ли си мъж, Роуина?

Тя поклати глава.

Той взе ръката ѝ в своята и целуна отворената ѝ длан, след което бавно я придвижи до ерекцията си. Тя прехапа устни в очакване, преди той да постави ръката ѝ върху себе си.

Той затвори очи и изсъска от удоволствие, докато тя нежно изследваше твърдата му мъжественост. Беше толкова странно нежно и все пак твърдо като скала. Не можеше да си представи какво щеше да бъде да го поеме в себе си.

Но скоро щеше да разбере.

Плъзна ръката си надолу по кадифената му дължина, докато можеше да го обхване.

Страйдър наведе глава, за да дразни гърдите ѝ, докато тя изследваше онази част от него, която беше толкова невероятно различна от нея.

Той застана на колене и обхвана лицето ѝ в ръце.

— Нямах идея колко много искам да те взема, Роуина. Колко отчаяно искам да те яздя.

— Да ме яздиш?

— По скандални начини.

Очите му бяха нежни, когато целуна ъгъла на устните ѝ. После се придвижи надолу. Този път едва докосна с език гърдите ѝ, преди да се спусне към корема ѝ.

Избута я назад върху ръцете ѝ, докато прокарваше устни надолу и все по-надолу.

— Страйдър?

Той не ѝ отговори, докато с лакът раздалечи краката ѝ, след което зарови устни в нея.

Роуина падна назад от невероятното чувство да го усеща там. Можеше да се закълне, че вижда звезди, докато езикът му ѝ правеше невероятни неща.

Страйдър не бързаше, докато дразнеше и измъчваше тялото ѝ. Беше мечтал да предяви претенции върху нея от първия момент, в който се бяха срещнали и тя се беше хвърлила в ръцете му. Сега, след като я имаше, искаше да ѝ отдели достатъчно време. Да изследва всеки сантиметър от тялото ѝ, докато и двамата не бъдат задоволени и изтощени.

И когато Роуина свърши заради него, той се усмихна, но все пак не спря. Отказа да го направи. Искаше тя да опознае цялостното усещане от първия си оргазъм.

Ръмжейки, той погледна нагоре, за да види удоволствието върху лицето ѝ, докато тя се извиваше и стенеше.

Беше красива гледка.

Страйдър изчака, докато последният трепет я напусна и тя се замоли за милост. Прокарвайки пътя си нагоре с целувки, той беше повече от готов да ѝ разкрие остатъка от женствеността ѝ.

Раздели нежно краката ѝ и положи тялото си внимателно там, така че да причини възможно най-малко болка с бедрото си.

Роуина се стегна, когато почувства върха на мъжествеността му срещу себе си.

Страйдър взе ръката ѝ в своята и я хвана здраво, миг преди да се плъзне в тялото ѝ.

Тя изплака в момента, в който той я изпълни. Чуждата пълнота беше шокираща и все пак странно приятна.

Значи това беше плътското желание, помисли си тя, когато той се задържа неподвижен, докато тялото ѝ се нагоди към размера му.

Това беше усещането да е притежавана от един мъж.

Тя се беше чудила много пъти, но никоя мечта не можеше да се сравни с чувството да му се отдаде. Да, имаше болка, но особената близост, която изпитваше към Страйдър, бе много повече.

Той задържа дъха си, докато се бореше с нуждата вътре в себе си, да я язди силно и бързо. Животинската част от него не искаше да бъде нежен, но той нямаше да я нарани.

Тя му беше дала това, което нито една дама не беше направила. Нарочно отбягваше девственици от страх от хомота на брака.

Роуина не искаше да го хване за съпруг. Нито желаше да го обяви за трофей. Тя споделяше себе си с него. Предлагаше му утеха и топлина.

Никога не беше чувствал нещо такова.

Тя беше нещо специално за него по начин, по който никоя друга жена не е била. Съмняваше се, че някоя друга жена може да означава нещо повече за него, отколкото тя точно сега.

Роуина почти изплака от изумителните си емоции, когато Страйдър нежно целуна ръката, която беше обхванал със своята, докато погледът му изобщо не се откъсваше от нейния. Бавно и леко той започна да се движи между краката ѝ.

Тя обви тялото си около него, сякаш усещаше съдържаната му сила. Беше невероятен. Можеше да повали мъж с един удар и все пак ето го тук, с нея дори по-нежен от благороден менестрел.

Фактът, че знаеше на какво е способен, правеше нежността му още по-затрогваща.

Чуваше задъханото му дишане, докато надигаше бедрата си, за да го поеме по-дълбоко.

Страйдър се опита да я изчака, но това не беше възможно. Прекалено скоро той почувства удоволствието му да се надига, докато вече не можеше да го задържи. Ръмжейки дълбоко в гърлото си, той зарови лице във врата ѝ и вдиша сладкия ѝ аромат, преди да се освободи в нея.

Роуина лежеше неподвижно, докато той я държеше. Сърцето му биеше срещу гърдите ѝ, а накъсаният му дъх милваше ухото ѝ.

— Благодаря ти, ma petite^[1] — прошепна той.

Роуина го стисна здраво.

— Удоволствието беше мое, милорд.

Страйдър я целуна, докато се отдръпваше. Тя беше удивителна. Бяха му казвали, че девствениците най-често плачели по време на първия им път, и все пак нямаше сълзи в очите на Роуина.

Вместо това тя гледаше към него като жена. Заситена. Доволна и приветлива.

И точно тогава той знаеше, че трябва да направи правилното нещо за нея. Без значение от неговите убеждения по въпроса.

Без значение от здравия му разум.

Честта му го задължаваше.

Поемайки дълбоко дъх, той се насили да произнесе думите, които се беше заклел пред себе си, че никога няма да изрече.

— Ще се омъжиш ли за мен, Роуина?

Тя погледна към него, премигна два пъти и избухна в смях.

---

[1] малката ми (фр. ез.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Роуина беше съвсем убедена, че Страйдър се шегува. Със сигурност той не очакваше наистина тя да се омъжи за него сега. Що за лудост би било това.

Но обиденият поглед на лицето му ѝ подсказа, че въпросът му е бил искрен.

Внезапно тя се почувства много виновна за това, че се изсмя на предложението му. Не беше жена, която би наранила умишлено чувствата на някой, най-малкото тези на Страйдър.

— Ти си сериозен? — попита тя, докато се протягаше за долната си риза и я нахлузваше през главата.

Някои неща беше по-добре да ги вършиш облечен и да спориш с мъж за нежелано предложение за брак бе едно от тях. Нагласи чаршафа около себе си и седна на пода, наблюдавайки го, докато предложението му ехтеше в ушите ѝ. Ако беше с ума си, щеше да го приеме.

Но със сърцето си знаеше, че нито един от двамата не би бил щастлив някога. Не и ако просто се оженеха заради случилото се. Тя желаше нещо повече от тялото на Страйдър. Искаше сърцето му.

Той не се помръдна, за да се облече. Вместо това лежеше в цялото си голо великолепие, напълно открит и съблазнителен.

— Разбира се, че съм.

— Но защо? — попита Роуина, докато събираше дългата си до кръста коса и я издърпа над едното си рамо, за да я опази от повече оплитане. Краищата ѝ се събраха в скута. — Защо би се съгласил да се ожениш... за мен?

Той изглеждаше също толкова объркан от въпроса ѝ, колкото тя от неговия.

— Аз ти отнех девствеността.

— Аз ти я дадох, Страйдър. Това не изисква предложение за женитба. Наистина имам много приятелки, които се срещат достатъчно често с любовниците си, за да съм наясно.

— Но ти си дама.

— Както и те, а ти си лорд. Какво общо има това с всичко?

Той седна с непреклонен израз на лицето си.

— Какво, ако си бременна с детето ми?

— А ако не съм? Ще бъдеш ли доволен след девет месеца, ако не се роди дете и ти се почувстваш впримчен заради действията ми?

Намръщването му се задълбочи, както и неумолимостта в тона му.

— Роуина, бъди разумна.

— Ти бъди разумен — отвърна тя, избутвайки назад къдрица от косата му от лицето му. — Сигурна съм, че не съм първата жена, с която си бил. В действителност знам, че не съм и все пак се съмнявам, че някога си предлагал на другите.

— Те бяха различни.

— Безспорно съм щастлива да чуя това — призна Роуина, когато непознатата вълна на удоволствие мина през нея.

Беше приятно да знае, че той не се беше чифтосал с нея, без да влага никакви емоции. Може би дори изпитваше някакви истински чувства към нея. Мисълта я стопли много повече, отколкото би трябвало.

— Но това не променя нищо. Не искам да се омъжвам.

Тя му отправи твърд, многозначителен поглед.

— А също така и ти.

— Но...

Роуина постави длан върху устата му, за да спре думите му.

— Отговори ми честно, Страйдър. Наистина ли дълбоко в себе си искаш да се ожениш за мен, или ме попита само защото мислиш, че това е правилното нещо, което трябва да се направи?

Той погледна настрани и тя получи отговора си, макар да й причини малко болка.

— Така си и мислех — каза му, позволявайки на ръката си да се отдръпне от мекотата на устните му, чиито вкус си спомняше прекалено добре.

Ако някога бракът ѝ се понравеше, не можеше да си представи да е с някой по-красив или нежен от Страйдър от Блекмор.

Вкусът и усещането за него щяха да я преследват винаги.

Но това не беше причина да се впусне необмислено в доживотно обвързване, което можеше да развали дълбоките чувства, които споделяха. Някога Елеонор беше обичала Хенри, а виж ги сега. И двамата бяха нещастни в брака си.

Роуина желаше повече от това в живота си. Последното нещо, което искаше, бе да започне да мрази мъжа, на който беше принудена от законите на природата и човека, да се подчинява. Безумно като идеята, тя искаше мъж, когото да обича през целия си живот. Такъв, който щеше да я уважава и който щеше да обръща внимание на желанията ѝ, когато вземаше решения, засягащи нея, децата ѝ или живота им заедно.

— Няма да си щастлив да се ожениш за мен, Страйдър — каза нежно тя. — Не повече, отколкото аз ще съм щастлива да се омъжа за теб. Това, което споделихме днес, беше невероятно, чудесно... и аз ти благодаря, че ми беше първият и бе толкова внимателен с тялото ми. Но това не трябва да кара никой от нас да прави нещо, за което и двамата ще съжаляваме някой ден. Аз искам да бъда трубадур, а ти си на мисия да спасиш света. Какъв брак бихме имали?

Лежейки по гръб, докато я наблюдаваше, Страйдър взе ръката ѝ в своята и я задържа в центъра на гърдите си, където чувстваше бавните и непоколебими удари на сърцето му. Хватката му беше здрава и стабилна, ръката ѝ — бледа върху по-тъмната му кожа. Твърдото му, мускулесто тяло беше опънато от мъжествената му сила и мощ. Дори гол, той притежаваше сила, с която да се съобразяваш. Нещо, което намираще за почти невъзможно да устои.

Но трябваше, за доброто и на двама им.

— А ако носиш детето ми?

— Ще се справим с това, когато му дойде времето. Редица жени са оцелели след раждането на извънбрачни деца, а когато една дама има моето обществено положение, скандалът далеч не е толкова сломяващ. Засега нека не се впускаме необмислено в нещастieto.

Страйдър беше удивен от нея, докато наблюдаваше честния ѝ и открит поглед. Никога в живота си не беше срещал някой с подобен на нейния кураж и убеждения. Той задържа ръката ѝ в своята и се протегна с другата, за да улови къдрица от косата ѝ, която се беше разположила в скута ѝ.

— Ти си наистина забележителна.

Светлите ѝ зелени очи го дразнеха с веселието си.

— Казваш това само защото си пиан.

— Не, мисля, че сега съм по-скоро трезвен.

Усмивката ѝ го заслепяваше.

Никога в живота си не беше вярвал, че ще срещне жена, която да го съблазни да се ожени. И все пак в момента се чувстваше толкова изкушен.

Какво ли би било да има толкова силна жена до себе си? Някоя, която нямаше да се подчинява покорно, а такава, която ще задава въпроси и ще говори каквото си иска без страх от последствията?

За разлика от останалите от пола ѝ, Роуина не се прехласваше от вида му. Докато други жени се вмъкнаха голи в леглото му само за да се похвалят по-късно, че са били с него, той знаеше, че тя никога няма да каже на никого какво бяха споделили.

А това беше споделяне. Различно от всичко, което беше изпитвал преди.

Почувства как тялото му отново се оживява от спомена за това как я усещаше под себе си.

Очите на Роуина се уголемиха, когато самата тя забеляза това.

— Често ли прави това?

Той поклати глава и я придърпа близо до себе си.

— Само когато мисля за теб.

Роуина изстена, когато Страйдър плени устните ѝ. Той освободи ръката ѝ, за да може да зарови дланта си в косата ѝ. Тя почувства пръстите му да обхващат скалпа ѝ, докато я придържаше здраво към себе си.

О, това беше рай. Вдъхна свежия му, мъжествен аромат, позволявайки топлината на тялото му да се просмуче във всяка част от нейното. Можеше само да се разтопи върху него.

Плъзгайки длан по стройното му твърдо тяло, тя се наслади на грубата мъжка плът. Обожаваше усещането от късите косъмчета, които бяха разпръснати по всяка негова част, особено плътните косми, които приютяваха мъжествеността му.

Той изръмжа и задълбочи целувката им, когато тя прокара пръсти през най-интимната му част, докато не го обхвана в ръка. Мъжествеността му се втвърди още повече, докато го изследваше от основата до върха.

Страйдър изсъска, докато се отдръпваше от нея.

— О, как ме изкушаваш, Роуина.

Покри дланта ѝ със своята и ѝ показа как да го гали, преди да издърпа ръката ѝ.

— По-добре спри да го правиш.

— Защо?

— Защото, ако не го сториш, ще правя отново любов с теб, а за теб е прекалено рано да ме поемеш в себе си толкова скоро. Ще те разрани още повече.

Тя не се чувстваше разранена, но както беше казал той, тя знаеше много малко за физическата страна на любовта.

— Спал ли си с много девственици? — попита тя, преди да изгуби куража си. — Изглежда, знаеш много за нас.

— Не, любов моя. Само с теб. Но съм чувал други мъже да говорят достатъчно, за да знам.

Тя се усмихна на признанието му. Макар че не можеше да си представи защо това я зарадва.

— Коя беше първата ти любовница?

Той изглеждаше малко стреснат от въпроса ѝ.

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Ти знаеш кой е моят.

Той се засмя странно на това, докато се протягаше за дрехите си и започна да се облича.

— Беше дама от Франция, където бях изпратен за отглеждане. Онази зима тя пристигна в двора с баща си.

— Беше ли опитна?

— Да. Тя и дамите ѝ дойдоха до арената, за да наблюдават обучението на рицарите. Каза, че ме е видяла да помагам на моя лорд и била запленена от мен.

Роуина не можеше да вини жената за това и ѝ се искаше да бе познавала Страйдър тогава. Бил ли е той също толкова красив като младеж както беше сега?

— По-голяма ли беше от теб?

— С четири години.

— А на колко години беше ти?

— Тъкмо бях навършил петнадесет.

Роуина беше зашеметена от думите му.

— Бил си прекалено млад за нея.

— Тя не мислеше така.

Роуина завъртя очи от арогантното самохвалство в тези думи, толкова верни на мъжката същност.

— Скоро виждал ли си я?

— Не. Разболя се и умря, докато бях в Светите земи.

Роуина почувства тъга за съдбата на жената.

— Съжалявам.

— Както и аз. Изглеждаше твърде мила дама, за да умре толкова млада.

Нещо в гласа му сви сърцето ѝ.

— Щеше ли да се ожениш за нея?

— Не, ако трябва да съм честен, едва я познавах. Бяхме заедно веднъж и никога повече не я видях. Случайно разбрах какво я е сполетяло.

Страйдър стана и ѝ помогна да се облече, докато Роуина разсъждаваше върху това, което беше направила с него и всичко, което беше научила.

Със сигурност не беше бременна. Нейните дами винаги тичаха след мъжете и никоя от тях не беше забременявала досега.

Дори и да беше така, вероятността да носи бебето на Страйдър, не беше толкова противна, колкото трябваше да бъде.

Всъщност част от нея почти се надяваше на това. Какво ли би било да расте дете в тялото ѝ? Да наблюдава как Страйдър играе ролята на баща за сина или дъщеря им?

Тя беше сигурна, че щеше да бъде добър баща точно какъвто беше и нейният.

Но с тази мисъл дойде горчивото напомняне за това, какво се беше случило с баща ѝ. Страйдър имаше дори повече врагове, които вероятно биха се насладили на идеята да забият нож между ребрата му, щом им обърнеше гръб. Думите на стража проехтяха в ушите ѝ.

Инстинктивно тя се дръпна от Страйдър.

— Роуина?

— Прости ми — каза тя, прогонвайки тези мисли от ума си.

— Какво има?

— Нищо.

Той повдигна брадичката ѝ, докато тя погледна в очите му.

— Кажи ми.

— Просто си спомних смъртта на баща ми. Враг беше платил на един от неговите мъже да го прободете в гръб.

Страйдър се намръщи.

— Баща ми беше близък приятел на Хенри — тихо каза тя. — Както добре знаеш, има благородници, които не харесват никой, който е по-близък до краля, отколкото са те и са повече от склонни да платят щедро, за да се отърват от конкуренцията.

Той огледа заобикалящите ги каменни стени, сякаш враговете бяха там с тях сега. Всъщност беше по-вероятно един от тях да беше онзи, който бе уредил да обвинят Страйдър в убийството от предишната нощ.

— Да. Злото изобилства.

— Страх ме е, че един ден подобно нещо ще се случи и на теб.

Мислите на Страйдър се насочиха към последния път, когато беше в Англия със Саймън. Беше истина, че някой се бе опитал да го убие.

Точно колко асасини имаше там? Досега не беше мислил много за опитите за покушение върху него. Както Роуина беше посочила, изобилстваше от ревниви придворни. Никога не беше считал, че опитите за отнемане на живота му са свързани с позицията в Братството.

Но сега, след като премисли, покушенията бяха започнали три години след освобождението му. Разбира се, толкова време му беше отнело, за да стане кралски шампион...

Съвпадение?

Или беше отнело толкова време на сарацините да обучат и изпратят асасините си?

Тази мисъл го смрази, но не искаше да мисли за това сега.

Роуина беше с него. Нежният ѝ, деликатен аромат. Топлото ѝ докосване. Тя беше всичко, за което искаше да мисли.

Седна долу на сламеника и облегна гръб на стената. Протягайки ръка към нея, той я дръпна в скута си, в секундата, в която тя я пое.

Роуина положи глава на гърдите му, докато се прегръщаха в килията. Той я държеше тихо, оставяйки аромата и мекотата ѝ да го залее. Прокара ръка през косата ѝ, докато тя не погледна към него с доверчивите си зелени очи.

Това беше толкова спокоен момент. Един от малкото в живота му. Кой би си помислил, че жена, известна с омразата си към рицарите, ще е причината за това.

Беше почти смехотворно.

— Надявам се, че ще получиш свободата си, Роуина — въздъхна той тихо.

— Аз се надявам, че няма да те обесят.

Той се засмя половинчато на това.

— Не се безпокой. Мъжете ми никога няма да го позволят.

— Какво могат да направят те?

— Положили сме клетва да пазим гърбовете си един на друг. Ако всичко друго се провали, те ще ме измъкнат оттук.

Погледът ѝ стана замечтан при мисълта за бягството му.

— Къде ще отидете?

— Нямам идея. Обратно на Континента. Ще живеем като циганите, забогатявайки по турнирите като свободни рицари.

Тя въздъхна замислено.

— Ах, истинска свобода. Ще ми хареса да я опозная някой ден.

— Тогава ела с нас.

Роуина погледна към него. Сърцето и надеждите ѝ изпълваха погледа ѝ.

— Изкушавате ме дори за още по-голямо безумие, Страйдър, лорд Блекмор. Но не мога да напусна дома си, без значение колко ми се иска. Чичо ми ще бъде съкрушен, ако изчезна. Той още не се е възстановил от последното ми приключение, а аз отидох само за да остана с братовчедка ми Камила в Нормандия — тя поклати глава. — Дори да имам смелостта да напусна пак, какво ще правиш с някой като мен?

Той ѝ отправи дяволита, очарователна усмивка.

— Мога да се сетя за много неща, които бих желал да правя с теб.

Лицето ѝ стана яркочервено.

— Бях сериозна.

— Като и аз.

Тя остана потънала в мисли за няколко секунди, а той наблюдаваше как по лицето ѝ се разля безпокойство.

— Ще бъде лесно да напусна, нали? Само да взема лютнята си и да опаковам няколко принадлежности и след това да тръгна. Но не е. Чичо ми няма наследници, а аз съм сигурна, че Хенри ще конфискува земите ни и ще ги даде на друг благородник.

— Да, ще го направи.

Тя въздъхна.

— Така че за мен няма наистина изход, нали? Ще трябва евентуално да се омъжа.

— Може би има. Можем да дадем на Хенри това, което иска. Брак между двама ни, който ще ни освободи.

Тя му отправи раздражен поглед.

— Отново предлагаш невъзможното.

— Да, но ще е напълно логично. Ти ще си свободна да се отдадеш на музиката си и поне няколко от моите почитателки ще се откажат от домогванията си заради брака ми. В крайна сметка, защо да ме преследват, за да станат графиня Блекмор, когато вече си имам една, благополучно владееща земите ми?

— Това ли наистина желаеш? Булка, която да остане сама, докато ти пътуваш из света?

— И двамата трябва да се оженим за някого, Роуина. Съдбата изглежда също толкова неизбежна за мен, както и за теб.

Роуина обмисли думите му за кратко. Това щеше да накара чичо ѝ да я остави на мира и щеше да ѝ позволи да построи училището си.

— Но какво ще кажеш за любовта? — тихо попита тя.

— Какво за нея?

— Не искаш ли да се влюбиш? Да почувстваш възторга от стрелата на Купидон, пронизваща сърцето ти с надежда и обещание? Да изгаряш от желание всеки път, когато мислиш за жена си, която чака твоето завръщане.

Страйдър издаде знак на отвращение.

— Сега говориш глупости. Любов като тази не съществува. Любовта е само титла, дадена на отговорностите, за да ги направят по-лесни за понасяне.

Тя се намръщи на думите му. Той наистина ли мислеше така?

— Това ли е всичко, което Кит означава за теб? Твоето Братство?

Страйдър погледна настрани от нея.

— Ценя ги всички, да, но в крайна сметка ще ценя и моята клетва към теб също толкова дълбоко.

— Не, Страйдър — каза тя, протегна се нагоре и обхвана брадичката му с ръка. Насили го да погледне към нея. — Не говоря за това да цениш обет. Не по този начин. Имам предвид бурна страст, каквато може да донесе любовта. Искам от съпруга си същата искрена преданост, каквато те принуждава да събориш на земята всеки мъж, който поставя под въпрос мъжествеността на Кит. Искам повече от вяроност от съпруга си. Искам сърцето му. Искам да гори за мен в мое отсъствие, също както аз за него. Искам сърцето ми да се свива от болка при мисълта да съм без него.

Той се присмя на това.

— Има достатъчно болка в живота, защо ще искаш още?

— Защото истинската любов не е болка. Тя е красива. Прави всички ни по-добри хора. Кара ни да се стремим към усъвършенстване и да станем повече от това, което сме.

— Ха! Ако любовта е толкова велика, защо тогава никога не си я почувствала? Защо аз не съм я почувствал? Няма любов като тази, която описваш. Това е измислица на мъже, които само търсят начин да накарат съпругите на други мъже да предадат господарите си заради тях.

Може би някои мъже си играеха със сърцата на жените. Но не всички. Тя вярваше, че съществува.

— Баща ти е обичал майка ти напук на всички причини. Ти самият го каза.

— Баща ми беше глупак. Такъв, който уби себе си и нея. Ако това е любов, тогава можеш да я имаш. Нямам желание да забия мечата си в теб, още повече в себе си.

— А какво ще кажеш за приятеля ти — Саймън от Рейвънсууд? Той не намери ли любов?

Страйдър се поколеба, преди да проговори.

— Те се младоженци. Прекалено рано е, за да се види дали любовта им е истинска, или само увлечение.

Роуина изскърца със зъби от чувство на безсилие. Побутна го леко по рамото.

— Страйдър от Блекмор, любовта съществува и аз няма да се омъжа за нищо по-малко от това.

— А ако кралят нареди друго?

Тя се спря при това. Хенри можеше да бъде много своенравен на моменти и като нищо би могъл да се отрече от клетвата си към нея. Беше привилегия на краля да осъществява бракове, които облагодетелстваха короната.

Щеше да умре, ако Хенри я насилеше да се омъжи за някой като Сирил.

— Омъжи се за мен, Роуина — настоя Страйдър. — Не мога да ти предложа велика любов, но мога да се уверя, че Хенри няма да те обвърже с друг, който няма да изпитва уважение или да те почита.

О, това беше изкушаващо. Но макар да обожаваше Страйдър, те бяха толкова различни. Той мразеше нещата, за които тя милееше, а тя мразеше противоречивата природа, заради която той живееше.

— А какво ще стане с моите песни, които презираш толкова много? — попита го тя. — Ще ги търпиш ли?

— Неохотно, но да.

Роуина поклати глава на това.

— Поне си честен.

— В края на краищата честността е всичко, което мога да ти предложа, Роуина. Не мога да ти дам това, което не чувствам, но мога да ти предложа вярност и уважение.

Роуина въздъхна, докато седеше и обмисляше думите му. Да бъде омъжена за Страйдър, щеше да реши много проблеми. Той можеше да я защитава и както тази сутрин бе показал, беше мил и внимателен любовник. Такъв, който може и да не караше сърцето ѝ да гори, но тялото ѝ — да. Дори сега докосването му изгаряше паметта ѝ.

— А ако един ден намеря великата любов, която търся? — тихо попита тя. — Или ти всъщност. Тогава какво?

Той присви устни погнусено.

— Ти си като дете, питащо за дъгата.

Думите разпалиха гнева ѝ.

— Така ли? Няма нищо детинско в желанието да бъдеш обичан.

Страйдър искаше да я удуши заради неспособността ѝ да види причината. Женитбата им беше единственото практически нещо, което можеха да направят. Бяха достатъчно съвместими, а той се съмняваше, че някога ще намери жена, която да го привлича по-силно. Щеше да

бъде чудесна и забележителна булка, ако се откажеше от настоящата си лудост, която я караше да търси невъзможното.

Роуина постави длан на бузата му.

— Оценявам това, което ми предлагаш, Страйдър. Наистина. Но аз искам мечта и няма да се задоволя с нищо по-малко от това.

— А ако Хенри те насили?

Очите ѝ потъмняха и станаха тъжни.

— Ще бъда нещастна през остатъка от живота си. Но дотогава ще отстоявам убежденията си, и ще вярвам, че някъде има нещо по-добро за мен от повърхностния брак, който споделяха родителите ми.

Той потисна нетърпението си и отново ѝ се възхити за това, че не се влияеше толкова лесно от аргументите на другите. Ако уважаваше нещо в живота, това беше някой, който стои зад убежденията си и ги отстоява.

— Тогава се надявам да откриеш тази велика любов, която търсиш и че ще се случи, преди да е станало прекалено късно.

Вратата се отвори, за да се покаже главния секретар, който стоеше и ги наблюдаваше.

— Елате, милейди — строго нареди той. — Неприлично е да останете тук без придружител.

Роуина се вцепени в прегръдката му.

— Но кралицата...

— Заповедите ми са от самия крал. Трябва да си вървите.

Роуина прехапа устни при мисълта да остави Страйдър сам в килията. Спомни си паниката на лицето му, когато беше влязла първоначално.

— Вървете, милейди — каза Страйдър, побутвайки я към главния секретар.

— Не мога да те оставя тук.

Погледът му омекна, докато проследяваше линията на челюстта ѝ с грубите си пръсти.

— Аз съм голям мъж. Ще съм добре сам. Повярвай ми, преживял съм кошмар години наред. Тази малка килия е нищо.

Дори и така тя видя несигурността в кристално сините му очи.

— Ще се върна веднага след като говоря с Хенри.

Страйдър взе ръката ѝ в своята и положи най-нежната целувка върху дланта ѝ.

— Благодаря ти, Роуина. За утехата.

Тя наклони глава към него и неохотно издърпа ръката си. Той стисна за последно дланта ѝ, преди да я пусне.

— Ще се върна, Страйдър.

Той кимна, когато главният секретар взе ръката ѝ и я изведе извън килията му.

Сърцето му заседна в гърлото, щом вратата се затръшна, затваряйки го в малкото пространство сам. Само утехата от аромата на Роуина върху кожата му запазваше разсъдъка му цял.

Образът на лицето ѝ му даваше силата и смелостта, от които се нуждаеше, за да понесе ужаса от четирите стени, които го заграждаха: силата, от която се нуждаеше, за да се бори с демоните на миналото, които се опитваха да го разкъсат.

Страйдър погледна към прозореца, разположен високо над главата му. Мъжете му щяха да намерят асасина. Имаше вяра в тях.

Точно както имаше доверие в Роуина. Тя щеше да се върне. А дотогава щеше да се съсредоточи върху нея, и нямаше да позволи миналото да го победи.

— Какво имате предвид, че не мога да го видя отново, Ваше Величество? — попита Роуина.

Цялото ѝ тяло се тресеше от гнева ѝ към отказа на крал Хенри на молбата ѝ да остане със Страйдър.

В противоречие с обичайния си навик тя беше отделила цял час, за да се облече подходящо, преди да поиска аудиенция с краля. Хенри никога не изглеждаше благосклонен към хора, които не му оказваха уважение и тя беше отделила голямо внимание на появата си.

Без да се споменава, че беше изгубила още четири часа да чака отвън пред покоите му в малка стая заедно с други благородници, искащи да говорят с него.

През цялото това време Страйдър чакаше сам в килията си. Това беше достатъчно, за да пожелае да смаже краля от бой заради жестокостта му.

— Казахме ти, лейди Роуина, неприлично е за теб да посещаваш мъж, докато е заключен в тъмницата заради подозрение в убийство.

— Но той е невинен! — протестира тя, опитвайки се да смекчи част от яростта в гласа си.

Очите на Хенри потъмняха предупредително.

— Ние не знаем това. Сега има двама свидетели, които са го видели да напуска местата и на двете убийства, без да споменаваме доказателството за туниката му в ръката на мъртвеца.

Роуина погледна към Елеонор, но кралицата отказа да срещне погледа ѝ.

Как можеше да причиняват това на Страйдър? Не разбираха ли степента на жестокостта си?

— Но, Ваше Величество, лорд Страйдър ще умре в тази килия сам. Не може да го затворите.

— Той няма да умре, Роуина — възрази Хенри, сякаш тя беше идиотско дете, което не знаеше нищо за света. — Може да имаш вяра в това. Сега, ако ни извиниш, имаме други по-належащи дела.

Роуина искаше да спори, но не посмя. Никой не спореше с краля. Поне не за дълго.

Въздъхвайки, тя събра полите си и се запъти извън приемните помещения на краля без истинска посока наум.

Какво щеше да прави сега?

Беше дала думата си и я болеше много, че не може да я спази. Дори нещо повече, болеше я, че никой не е със Страйдър там. Никой, който да му даде утеха и да го разсейва.

Проклет да е кралят и заслепението му!

Докато минаваше през залите на замъка, всички клюкарстваха за арестуването на Страйдър. Неговата вина.

— Той е син на баща си...

Думите бяха повтаряни отново и отново от повече хора, отколкото можеше да преброи. Само тя знаеше истината. Той не беше син на баща си. Но знанието само щеше да му навреди повече.

Търсейки спокойствие от глупавите им теории и жестокост, тя се отправи към единственото място, където знаеше, че няма да чуе подобни думи.

Палатката на Страйдър.

Най-малкото там щеше да бъде сама или с други, които знаеха истината за нещата. Нямахте да има никой, който обвинява графа в убийство. Вместо това те щяха да се опитат да го оневинят.

Роуина забеляза, че няколко от рицарите завъртяха глава, когато тя мина през зоната с палатките им. Няколко от тях гледаха открито към нея особено когато осъзнаха накъде се е запътила.

Без съмнение си мислеха, че е скроила номер на Страйдър с убийствата. Беше обвинявана и в по-лоши неща. Не че наистина я беше грижа какво мислеха за особата ѝ. Само свободата на Страйдър имаше значение за нея.

Достигайки палатката му, тя тихо прекрачи вътре. Кит вече беше там, седеше мълчаливо пред писалището на Страйдър, ръцете му бяха здраво стиснати в скута. Изглеждаше толкова невероятно уморен и тъжен. Кичур от черната му коса падаше отпред сякаш я беше дърпал силно от чувство на безсилие. Дрехите му бяха смачкани, което беше рядкост за него. Обикновено се стараяше туниката и връхната му дреха да са внимателно подбрани.

— Кит?

Той подскочи при niskия ѝ тон и се обърна в стола, за да застане с лице към нея.

— Роуина — въздъхна той. — Не те чух да влизаш.

— Добре ли си?

Той кимна, след това поклати глава.

— Притеснявам се за брат ми.

— Аз също — тя прекоси разстоянието между тях и застана близо до него. Постави ръка на рамото му, мъчейки се да му даде утеха. — Трябва да призная, че съм по-скоро изненадана да те открия тук.

— Това е единственото място, където мога да намеря спокойствие. Кълна се, че ако чуя още един човек да злослови за брат ми...

Тя кимна разбиращо.

— Дойдох поради същата причина.

Кит стана и ѝ предложи стола си. Тя се усмихна на жеста, докато заемаше освободеното място. Той винаги се държеше като джентълмен.

— Къде са другите? — попита тя.

— Търсят убиеца.

Той прокара пръсти през косата си, сякаш осъзнаваше, че някак я е разбъркал.

— Имат ли някаква идея?

— Не. Знам, че няма да намерят асасина. Тук си имаме работа със зла сила. Мога да го почувствам.

— Звучиш като Зенобия.

— Някой каза ли името ми?

И двамата погледнаха към входа, за да видят как Зенобия влиза. Кит бързо изказа извиненията си и напусна.

Зенобия се намръщи на бързото му излизане.

— Защо всеки път тича, когато съм наблизко?

Роуина сви рамене.

— Кит е по-скоро срамежлив с повечето хора.

— Хм... — Зенобия се намръщи, докато вървеше, за да седне на стола от другия край на писалището срещу Роуина.

— И така, как върви търсенето?

Зенобия въздъхна уморено.

— Също като Назир, винаги е обезсърчаващо. Никой не знае нищо, с изключение на това, че някой, носещ наметало като това на Страйдър, е напуснал палатката. Отново.

Зенобия стана и отвори едно от чекмеджетата на писалището на Страйдър.

— Къде е бележката, която си намерила в тентата на Сирил?

— Онази на арабски?

Зенобия продължи да отваря чекмеджетата.

— Да. Беше у Страйдър миналата нощ, когато бяхме тук и обсъждахме смъртта на Сирил.

Двете жени претърсиха писалището, но не намериха нищо.

— Може би един от мъжете я е взел? — попита Роуина с надежда.

Зенобия се намръщи още повече.

— Може би. Но не мога да си представя защо. Аз самата видях Страйдър да я пъха в писалището точно преди да излезем.

Лошо чувство обхвана Роуина, когато си спомни скъсаната туника на Страйдър.

— Мислиш ли, че убиецът може да я е взел?

Очите на Зенобия отразяваха ужаса, който Роуина чувстваше.

— Кой е този човек? — попита тя. — Който има смелост да влиза и излиза от палатката на Страйдър?

— Не знам, но по-добре да го намерим скоро. Иначе някой друг ще плати най-ужасната цена за нашата некомпетентност.

Водолея спря, след като препрочете бележката, която беше откраднал от палатката на Страйдър.

— Такъв глупак съм — въздъхна той, докато изучаваше текста.

Почеркът беше плавен и елегантен.

От женска ръка.

През всичкото това време беше предполагал, че Чакала или Скорпиона, както него, ще са мъже. Трябваше да се досети. Точно както трябваше да разпознае лицето ѝ по-рано.

Макар че, ако трябваше да бъде честен, хората, които го бяха пленили, не ги бяха събирали често заедно. Само на определени пирове и празненства, където трябваше да изпълняват номера за благо на другите...

Стомахът му отново се присви, когато гневът го сграбчи отново. Някак си щеше да се отплати на похитителите заради жестокостта им.

Той прекоси двора мълчаливо и влезе в замъка с една-единствена посока в ума. Надяваше се единствено, че другият асасин ще е сам, за да може да се изправи срещу нея.

Когато достигна вратата на покоите ѝ, тя излезе от там с три от приятелките си. Водолея отстъпи бързо назад в сенките, преди да го видят.

Проклятие. Не смееше да я приближи точно сега. Не и когато приятелките ѝ можеха да ги чуят.

Убий или умри...

Рано или късно щеше да се окаже сама. Тогава двамата щяха да проведат хубав, дълъг разговор.

Натъжени и напълно изгубили вяра, Роуина и Зенобия си запроправяха път в залата, която беше пълна с благородници, които все още не можеха да намерят друга тема за разговор от това, кога Страйдър ще си плати за животите, които беше отнел.

Защо не можеха да намерят онзи, който бе отговорен?

Но търсеха игла в купа сено. Заради турнира в Хексъм имаше близо две хиляди души.

Две хиляди.

Всеки можеше да е убиецът. Ковач, рицар, менестрел...

Роуина спря по средата на крачката, когато я осени нова мисъл.

— Зенобия, когато пристигнахте, ти ми каза, че хората ти тренират жени за битка. Не е ли така?

— Да.

Умът ѝ се замая от нова теория.

— Възможно ли е нашият убиец да е жена, а не мъж?

Тъжен поглед се появи на лицето на Зенобия. Без да продума, тя се обърна обратно и излезе от замъка.

Роуина забърза след нея.

— Зенобия?

Тя не спря. Вместо това запази гневния си, бърз ход.

— Ние сме такива глупаци! — рязко каза тя. — Защо никой от нас не помисли за това преди?

— Тогава съм права?

— Да, Роуина, най-вероятно си права. В действителност това има перфектен смисъл. Кой по-лесно може да влезе в палатката на рицар и да пререже гърлото му? Жена лесно може да излъже мъж. Ще е последният човек, за когото да заподозре, че е там, да го убие.

Част от Роуина искаше да извика триумфално, а останалата се чувстваше ужасно. Бяха изгубили скъпоценно време да търсят грешния човек.

Без да споменаваме, че се разтрепери от мисълта, че една от придворните дами има нещо общо с такава ужасна дейност.

Зенобия не спря, докато не намериха мъжете на арената. Назир, облечен като един от мъжете на Страйдър, стоеше с Кристиан и Свен. Назир и Свен изглеждаха сякаш са се упражнявали с мечове преди Кристиан да се присъедини към тях.

— Търсим жена — каза Зенобия, прекъсвайки разговора им.

Кристиан се намръщи.

— Какво? — попита Свен с втрещено изражение.

Назир каза нещо, което прозвуча като проклятие на арабски.

— Роуина направи връзката — каза Зенобия.

Ченето на Свен отново увисна, преди да се надсмее на хрумването им.

— Нашият убиец е жена?

— Кой по-лесно би могъл да ни убие в съня ни? — спокойно попита Кристиан.

— Бележката — добави Назир. — Помните ли какво пишеше? „Не всички се завърнахме“. Сирил беше един от мъжете, които слязоха

долу в специалното крило на затвора. Помните ли какво каза онази нощ?

— Че никой не е оцелял — отвърна Кристиан с тежък глас. — Мъжете казаха, че или са мъртви или липсват.

— Какво специално крило? — попита Роуина.

Свен беше онзи, който отговори и думите му я ужасиха.

— Онова, в което сарацините държаха курвите си.

— Те не бяха курви — сопна се Кристиан, лицето му внезапно почервения от гняв. — Това бяха жени, които са били пленени и няколко малки момчета.

Чувствайки се зле от новините, Роуина покри уста с длан. Сълзи изпълниха очите ѝ.

— Не са били освободени?

Мъжете изглеждаха още по-зле, отколкото се чувстваше тя.

— Иска ми се аз самият да бях убил Сирил — изръмжа Кристиан.

Назир присви устни.

— Защо нито един от нас не отиде и отново не провери онова, което ни казаха?

— Защото всички бяхме уплашени да не ни хванат онази нощ — напомни им Зенобия. — Най-големият от вас беше само на двадесет години. Вие самите бяхте едва момчета.

— Все пак — каза Кристиан, а гласът му беше натезжал от вина и болка — един от нас трябваше да провери, когато се върнаха сами.

— Ние им вярвахме — тихо добави Свен. — Защо биха ни излъгали, че са ги освободили? Освен това брояхме всяка секунда и всички бяхме ужасени.

— Каквото и да правим — възкликна Назир, — не трябва никога да позволяваме Страйдър да научи.

Роуина се намръщи.

— Защо?

Те я погледнаха и тя си спомни обещанието, което Страйдър беше дал на младежа в съседната до своята килия.

— За бога, младежът е бил един от тях в онова крило? — попита тя със стегнато гърло.

Те кимнаха.

Назир пое дълбоко дъх и въздъхна.

— Той никога няма да си прости.

— Не — съгласи се Кристиан, когато Вал се приближи през двора до групичката им.

Той застана до тях.

— Имаме проблем.

Свен завъртя очи.

— Точно от това се нуждаем. Някой друг, който иска да добави нещо към настоящите ни неприятности?

— Какво? — попита Назир Вал, пренебрегвайки Свен.

— Страйдър ще бъде подложен на изпитание с борба.

— И защо това да е лошо? — Свен попита Вал. — Няма мъж в християнския свят, който да е по-добър от него. Ще бъде освободен веднага.

Въпреки това, съдейки по израза върху лицето на Вал, Роуина можеше да каже, че новината не е добра. В изпитание с борба шампионът на краля представлява короната, но след като Страйдър беше единственият в момента шампион на Хенри, това водеше до един прост въпрос.

— С кого ще трябва да се бие? Ще изпратят някого за Син МакАлистър или Дрейвън от Рейвънсууд?

— Това беше първата мисъл на Хенри — каза Вал, лицето му беше много сериозно. — Докато братът на Сирил не посочи, че Саймън от Рейвънсууд е един от най-близките приятели на Страйдър. Дрейвън няма да има желание да убие Страйдър повече, отколкото би убил Саймън.

— А Син е един от най-добрите приятели на Хенри — каза Кристиан. — Хенри никога няма да поеме риска да го изгуби заради Страйдър.

Сега беше ред на Роуина да се намръщи.

— Тогава кой ще се бие с него?

— О, спрете за малко и помислете — каза Вал на групата. — Кой е единственият мъж тук в тази тълпа, заради когото Страйдър по-скоро би се хвърлил на лъвовете, отколкото да убие?

— Един от нас? — попита Свен.

Вал поклати глава.

— Кит? — опита Свен отново.

— Деймиън Сейнт Сиър — каза Кристиан, тонът му беше нисък и смъртоносен.

Роуина пое остро дъх при споменаване на името. Деймиън Сейнт Сиър беше по-малкият брат на кралицата на Франция и мъж с изключително богатство, сила и слава. Тя знаеше, че той е тук, но след като се държеше настрана, тя, както повечето от придворните, все още не го бяха видели.

— Кой е той? — попита Назир. — Той не е един от нас.

Кристиан прокара гневно ръка през русата си коса.

— Не, но трябваше да е.

— Как така?

Кристиан се облегна на каменната врата, сякаш се нуждаеше да почувства нещо солидно зад гърба си.

— Една нощ, преди няколко години, не много дълго след като бяхме избягали, Страйдър и аз бяхме в Хамбург на турнир, когато Деймиън се появи с група от мъжете си. Никога не съм виждал Страйдър толкова блед. Две нощи по-късно, когато Страйдър беше изпил прекалено много чаши, разбрах защо. Страйдър и Деймиън някога са били близки приятели. Приемни братя всъщност. Деймиън бил със Страйдър, Саймън и Рейвън, когато били заловени в Утремер.

— Тогава защо не беше в лагера с нас? — попита Свен.

— Защото не послушал Страйдър. Вместо да прави това, което му казал и да скрие самоличността си, Деймиън казал на сарацините кой е. Те го отвели и Страйдър никога не го видял отново. Не и до онази нощ в Хамбург.

— Да скрие каква самоличност? — попита Назир.

— Той е праправнук на Уилям Завоевателя — отговори Роуина. — Сестра му, Аликс, е кралица на Франция, а племенникът му Анри е граф на Блоа, Шампейн и Троя. Без да споменаваме малкия факт, че Анри също така е женен за дъщерята на Елеонор от Аквитания и крал Луи от Франция.

Зенобия се намръщи.

— Мисля, че съм по-скоро обърквана. Това започва да звучи сякаш той е син на собствения си брат.

Назир поклати глава при коментара на Зенобия.

— Има ли някое кралско семейство, с което този мъж да не е свързан.

— Моето — каза Кристиан.

— Сигурен ли си? — попита Зенобия. — Знаеш, че Елеонор и Луи са били на кръстоносен поход и твоят баща е бил французин.

Кристиан наклони глава, сякаш обмисляше нещата отново.

— И все пак...

Назир вдигна ръка, за да ги прекъсне.

— Нека се върнем обратно към проблема, милейди и Абате. Защо Страйдър няма да се бие с този мъж?

Кристиан беше онзи, който отговори.

— Защото Деймиън носи два белега от сарацини на лицето си. По един през всяка от скулите му.

Зенобия пребледня.

Назир прокле.

— Какви белези? — попита Роуина. — Никой никога не е виждал лицето на Деймиън. Той винаги е с роба, когато е пред хора.

— Аз съм ги виждал — каза Свен. — Само веднъж, когато той загуби шлема си по средата на една тренировка. Те са някакъв вид надпис на арабски, но не успях да ги прочета.

— Те са белези на роб — тихо обясни Зенобия.

— Да — съгласи се Кристиан. — Деймиън мрази Страйдър с изгаряща страст. Той вини него за факта, че са били пленени.

— Страйдър е оставил да ги пленят — каза Вал с плътен глас. — Точно заради това никога няма да се бие с Деймиън. Той се обвинява за онова, което се е случило на мъжа.

— Не, не е било вина на Страйдър — опроверга го Кристиан. — Говори с Рейвън или Саймън, които са били там. Деймиън е бил причината да ги пленят. Страйдър е поел вината и я носи оттогава насам. Според Саймън, проблемът на Деймиън е и винаги е бил, че е излишен принц и жадува за свое собствено парче власт. Веднъж, когато били в Светите земи, той възнегодувал срещу властта на Страйдър и един ден, в опит да се докаже, той ги повел срещу отряда на сарацините, които ги пленили. Страйдър повел останалите, за да спасят Деймиън и всички свършили пленени или мъртви.

Тишината се настани между тях, докато всеки обмисляше последиците от това Страйдър да се изправи срещу мъж, към когото изпитваше съжаление и вина.

— Кога трябва да се бият? — Назир попита Вал.

— На следващия ден, на зазоряване.

Тежестта на това изявление падна тежко между тях.

Роуина стоеше тихо, докато обмисляше какво трябва да направят. Също като неговите мъже, тя не се съмняваше, че Страйдър ще откаже да нарани Деймиън.

Докато те стояха по средата на деня в тих размисъл, Кит се присъедини към групата им, лицето му беше мрачно.

— От вида ви ще приема, че сте чули за изпитанието?

Назир и Кристиан кимнаха.

— Някакви идеи какво трябва да направим? — попита Свен.

— Да убием Деймиън — каза Назир.

Кристиан се присмя.

— Не можем да направим това.

— Със сигурност можеш — каза Свен. — Ти не си свързан с него и никой от Франция или Англия никога не е бил способен да победи страната ти.

Кристиан беше слисан.

— Никога не бих могъл да убия хладнокръвно човек.

— Назир? — попита Свен. — Ти си нашият пясъчен демон. Защо ти не тръгнеш след него?

Назир завъртя очи.

— Аз ще го убия — предложи Вал. — Мога да го предизвикам тази нощ, докато вечеряме.

Свен поклати глава.

— Не, не можеш. Виждал съм мъжа да тренира. Добър си, Вал, но той е по-добър.

— Тогава го убийте в залата.

Те всички погледнаха Кит с повдигнати вежди, който беше проговорил със смъртоносен тон.

— Може да минете зад него, да се престорите, че се спъвате и тогава да го прободете отзад право в сърцето. По времето, когато всички осъзнаят, че е смъртоносно ранен, може да сте във в залата и обратно в палатката си.

Назир и Зенобия си размениха озадачени погледи.

— Откъде знаеш за това?

— Аз съм менестрел. Това е често срещан начин да се справиш с враговете.

— Аз не знаех за това — отбеляза Роуина.

Кит сви рамене.

— Ти не пътуваш с менестрели, които пишат за война. — Очите му придобиха странен блясък. — Представи си какво е да прободеш някой, който не го очаква. Погледът на ужас и уважение в техните очи, докато гледат към теб, знаейки че все пак не си чак толкова слаб и безполезен. Усещането за последната им глътка дъх върху бузата ти, преди да паднат в краката ти.

Лошо усещане мина през Роуина.

— Кит?

Той я погледна простодушно.

— Да?

— Има ли нещо, което искаш да ни кажеш?

Той премигна невинно.

— Не, защо да има? Само повтарям това, което съм чувал другите да говорят.

Все пак продължаваше да има неудобна неловкост между тях, докато всеки преценяваше Кит отново.

Можеше ли Кит...?

Не, реши Роуина. Не беше присъщо за него да отнема живот.

Тя беше сигурна в това. И дори да беше, никога нямаше да позволи Страйдър да плати за престъплението. Обичаше прекалено много брат си за това.

Това беше глупава мисъл. Сега умът ѝ се хващаше за всяка сламка. Освен това тя напълно вярваше, че асасинът е жена. Имаше повече смисъл от това да е Кит. Рицарите изпитваха дори по-малко уважение към него, отколкото към Роуина. Никой от тях нямаше да го приветства в палатката си, а Кит никога не би набедил брат си.

Свен въздъхна.

— Добре, ако не можем да убием Деймиън...

— Нека да говоря с него — каза Роуина, прекъсвайки Свен.

— Колко добре го познаваш? — попита Кристиан.

— Не много добре, но сме представяни няколко пъти преди.

— Защо ще те послуша? — попита Зенобия.

Обезсърчена, Роуина погледна всеки един от тях.

— Готова съм да чуя всяка една идея, която всеки един има и която не включва убийство. Някой може ли да измисли нещо по-добро?

— Аз гласувам за предложението на Кит — каза Вал с груб тон.
Свен побутна с лакът много по-едрия рицар.

— Много добре тогава, Роуина, ти си нашата единствена надежда. Ако не успееш да разубедиш Деймиън от това, да вземе участие в процеса утре, тогава Страйдър ще умре.

Пълното бреме на това изявление легна тежко на раменете ѝ.

Всичко сега зависеше от нея.

Като кимна, тя напусна групата и се отправи към замъка, но докато вървеше, осъзна нещо.

Това беше тежестта на отговорността, с която Страйдър беше живял от младостта си. Той беше предводител на Братството. Техните животи са били в ръцете му и до някаква степен все още беше така.

Това беше ужасяващо бреме, което той носеше с грация.

И в този момент тя осъзна нещо още по-плашещо: тя обичаше Страйдър от Блекмор.

Рицар. Негодник. Герой.

И щеше да направи всичко, за да го види на свобода извън затвора му.

ГЛАВА 11

Да се види с Деймиън Сейнт Сиър се оказа много по-сложно от това да се срещне с краля.

Покоите му бяха точно до тези на краля и кралицата. Всъщност той беше пътувал от Хексъм до тук в тяхната царствена компания и почти изцяло се беше усамотил от пристигането им.

За разлика от останалите благородници, той никога не ядеше в голямата зала нито пък дръзваше да тренира навън с останалите рицари. Неговото време на арената беше запазено за съмване или по зазоряване само с най-прославените от наставниците и в тези периоди не беше позволено на никой друг рицар да се доближава близо до арената.

Това я накара да се чуди как Свен изобщо беше зърнал страните на мъжа особено след като принцът носеше позлатена маска върху горната част на лицето си. Никога не беше виждан без цялото наметало, дори в средата на лятото, с вдигната качулка, за да покрие маската.

Не че тя знаеше как изглежда тази маска. Само беше чувала другите придворни да клюкарстват за нея. Много твърдяха, че е бил изгорен като младеж и се опитваше да скрие тези белези. Други казваха, че е обезобразен по рождение и че никой никога не беше зървал истинското му лице или коса.

Но ако Свен беше прав за надписите...

— Той ще ви приеме, милейди.

Роуина изпусна облекчено дъх, когато прислужникът му отстъпи назад и отвори врата, за да я пропусне в частните покои на принца.

Нервна и несигурна, тя влезе бавно в стаята. Беше богато украсена с бургундскочервени завеси по стените, махагонови столове, покрити с плюшени тъмносини възглавници. Имаше затворена врата от дясната ѝ страна, която без съмнение водеше от тази стая към спалнята.

Деймиън стоеше с гръб към нея и гледаше през ъгловия прозорец. Беше висок мъж. Такъв със заплашителен размер.

— Роуина де Витри — той произнесе името ѝ с глас, който беше копринен и спокоен. Дълбок и изтънчен. — Какво води прочутата Дама на любовта в скромното присъствие на мъж като мен?

Тя преглътна и си пожела да знаеше повече за благородника пред нея. Но всъщност едва се носеха няколко клюки за него, и това говореше много за огромното влияние на семейството му.

И за силата на Деймиън.

— Идвам да ви поискам услуга, милорд.

Тогава той се обърна към нея. Роуина не можеше да види нищо от лицето или формата му. Плътното му наметало напълно го скриваше от нея. Дори ръцете му бяха покрити с тъмносиви ръкавици.

Имаше нещо толкова внушително в присъствието му, че я побиха тръпки.

— И каква е тази услуга, която ще искате от мен, милейди?

— Ще се биете със Страйдър от Блекмор...

Той изсъска с толкова омраза, че я накара да подскочи и успя да прекъсне думите ѝ незабавно.

— Простете ми, Роуина. Може ли да ви наричам Роуина?

Сърцето ѝ биеше бясно, тя кимна.

Той се придвижи и застана точно пред нея, така че се извисяваше над крехката ѝ фигура. Тя имаше чувството, че той го направи само за да я сплаши и това беше проработило по-добре, отколкото ѝ се нравеше.

Деймиън повдигна облечената си в ръкавица ръка към брадичката ѝ и повдигна главата ѝ така, че тя едва виждаше очертанията, скрити зад гънките на наметалото му.

— Толкова си красива — въздъхна той. — Мога да видя защо те е взел.

— Извинете ме?

— Никога не се извинявай, Роуина. Унизително е.

Тя се опита да се дръпне, но той сграбчи ръката ѝ и я задържа близо до себе си.

Засмя се мрачно на опитите ѝ да се освободи.

— Няма да си помогнеш, като се бориш с мен, Роуина. Знам всичко за теб и онова копеле. Какво правехте двамата тази сутрин,

докато се чувствахте в безопасност в килията му. Кой мислите, че накара Хенри да ви раздели дори след като Елеонор спореше за това?

Тя замръзна при думите му.

— Не знам какво имате предвид.

Хватката му се стегна.

— Разбира се, че знаеш. Без съмнение мечтаеш да го почувстваш в себе си отново дори докато ме гледаш.

Тя се помъчи да се освободи от тираничната му хватка. Как смееше да я държи така!

И все пак той беше на една крачка от два могъщи трона. Никой нямаше да постави под въпрос нищо, което този мъж направеше.

— Шшш — спокойно каза той. Докосването му от твърдо стана успокояващо. — Извини ме за обноските ми. Обикновено не нападам жени, обещавам ти. Просто гневът ми към твоя граф не знае граници. Самото споменаване на името му...

Той я освободи толкова внезапно, че тя в действителност се запрепъва назад от него.

Тъга поглъщаше мъжа. Той сякаш се смалчаваше пред очите ѝ.

— Не искай милост или пощада там, където този мъж е засегнат, Роуина. Прекарал съм прекалено много часове от живота си, искайки смъртта му.

— Защо? Какво ви е направил изобщо?

Той не отговори. Вместо това проговори със смъртоносно спокойствие, от което я побиха тръпки.

— Вашата тайна е в безопасност с мен, милейди. Няма да кажа на никого това, което знам за вас двамата. Но ще поискам малка награда за мълчанието си.

Тя се подготви за още жестокост.

— И каква е тя?

Той изчака няколко минути, преди да проговори, и когато го направи, тонът му беше толкова нисък, че тя едва го чу.

— Ако все още вярвате в Бог, тогава кажете една молитва за мен. Той отдавна престана да обръща внимание на молбите ми.

Роуина нямаше как да е по-зашеметена.

— Стража — извика силно Деймиън.

Вратата отвън се отвори незабавно.

— Отведете дамата в безопасност до чичо ѝ.

— Но, милорд...

— Не, Роуина — студено каза той. — Утре самият Бог ще реши съдбата на мъжа. Аз само се надявам, че ще съм инструментът, който най-накрая ще отърве земята от неговата зараза.

Роуина почти не спа. Прекара цялата нощ, въртейки се в леглото, докато думите на Деймиън и омразата му се въртяха из ума ѝ.

Знаеше ли Страйдър с кого щеше да се бие? Беше ли му казал някой злонамерено?

Какво щеше да направи? Но тя знаеше. Никога нямаше да убие мъж, заради чието нараняване се обвиняваше.

Роуина се събуди точно преди да изгрее слънцето, заедно с придворните си дами. Те също бяха прекарвали неспокойна нощ и също като останалата част от двора искаха да станат свидетели на изпитанието на лорд Страйдър.

Роуина забърза към арената, но докато дамите ѝ заемаха места на трибуните, които бяха издигнати заради турнира, тя се промъкна зад палатката на Страйдър, където беше отведен графът, за да сложи бронята си.

Имаше повече от дузина стражи около палатката и когато тя приближи, капитанът я спря.

— Той няма право на посетители.

— Моля ви — примоли му се настойчиво тя. — Искам да му кажа само една дума.

— Имай сърце, Босуел — каза друг страж. — Мъжът може да умре тази сутрин.

Капитанът се замисли.

— Пусни я за момент — подтикна го друг. — Той има само няколко минути, преди да започнат. Остави го да напусне този свят със спомена за лицето на хубава девойка.

Лицето на капитана стана сурово, когато я погледна.

— Само момент, така че по-добре да побързате.

Роуина го целуна целомъдрено по брадясалата страна, преди да се втурне в палатката.

Тя спря рязко.

Страйдър стоеше с гръб към нея, докато Кит затагаше връзките на ризницата му. Никога не беше виждала двама мъже, които да изглеждат по-мрачни.

— Все още съм на мнение, че трябваше да приемеш предложението за бягство на Кристиан.

— Няма да бягам, Кит, знаеш това. Мога да се справя с всеки френски шампион.

Кит погледна покрай Страйдър и я видя. Той спря, после освободи брат си.

Рицарят се обърна и погледите им веднага се впиха един в друг, а тя почувства студ да минава през нея.

Кит застана между тях. Той не знае, че е Деймиън. Произнесе безмълвно тези думи към нея.

Роуина се прекръсти и се замоли бронята на Деймиън да го прикрива така, че Страйдър никога да не научи срещу кого се е изправил.

— Ще изчакам навън — каза Кит и ги остави насаме.

Роуина беше поразена да види, че Страйдър изглежда забележително във форма и бдителен толкова рано. Преди да успее да се спре, тя се хвърли в прегръдката му и го притисна здраво.

Страйдър затвори очи и вдъхна сладкия аромат от косата ѝ. За пръв път в живота си мразеше ризницата, която му пречеше да почувства меките извивки, които бяха притиснати към него.

През цялата дълга нощ всичко, което беше правил, бе да мечтае за нея. Да мечтае за вкуса на устните ѝ, да почувства ръцете ѝ върху плътта си.

Сега не изгуби време и наведе глава, за да плени тази уста, която преследваше сънищата му. Изръмжа, когато усети вкуса ѝ и почувства ръката ѝ да стиска косата му.

Той прокара ръце надолу по гърба ѝ, дланите му я обхванаха и я притиснаха още по-близо до него. Искеше да бъде в нея толкова силно, че правеше всичко възможно да не разкъса бронята от тялото си и да я вземе.

Но нямаше достатъчно време за това.

— Най-сладка Роуина — промърмори той срещу устните ѝ. — Благодаря ти, че дойде.

Роуина почувства сълзи да се събират в очите ѝ при думите му.

— Мислеше си, че няма да дойда?

— Не мислех, че ще ти позволят.

Тя му се подсмихна.

— Откога следвам заповедите на другите?

Той се засмя на това и я стисна толкова здраво, че тя извика.

— Извинявай?

Роуина кимна, след което издърпа една от панделките от косата си.

— Какво правиш? — попита той, когато тя я уви около бицепса му.

— Нещо за спомен за вас, милорд. Което да ви донесе късмет.

Той беше смирен от дара ѝ.

— Ти, която нямаш никакво уважение към войната, ми предлагаш нещо такова?

Тя погледна нагоре, а погледът ѝ беше изпепеляващ и искрен.

— Да, Страйдър. Ще видя справедливостта да възтържествува тази сутрин и ти ще бъдеш свободен, така ще ми осигуриш моето право да си избира съпруг.

Той изсумтя на това.

— А аз си мислех, че имаш по-благородни причини за действията си.

Тя се протегна и постави длан на страната му.

— Само те дразня. Не искам нищо да ти се случи днес. Ако се случи така, че умреш, страхувам се, че ще съм много ядосана.

— Не толкова, колкото ще бъда аз — пошегува се той на свой ред. — Освен това продължавам да казвам на всички, че не ме е страх. Нямам равен на бойното поле.

Някой прочисти гърло.

Роуина погледна през рамо и видя капитана да стои на входа.

— Време е.

Страйдър наведе глава. Тръгна напред, но преди да направи крачка, Роуина го дръпна обратно към себе си.

Целуна го бързо по устните.

— Пожелавам ти силата на Херкулес.

Той повдигна ръката ѝ до устните си и положи нежна целувка върху дланта ѝ.

— Ще се видим ей сега.

Роуина кимна, докато капитанът мина по-напред, за да го поведе към арената.

Тя последва мъжете, след това зае собственото си място сред дамите си на трибуната.

— Ето те — каза Елизабет, когато седна до нея. — Започнахме да се притесняваме, че нещо ти се е случило.

Страйдър влезе на арената, която беше заобиколена от стрелци, в случай че решеше да избяга. Не че той щеше да го направи, но това беше обичайно предвид обстоятелствата.

Два меча бяха държани от официални лица в центъра на арената. Всичко, което чакаше, бе приближаването на френския шампион, за да го предизвика.

Почти се засмя на мисълта.

Но в момента, в който видя противника си на полето, смехът му замря. Всъщност цялото му тяло се вкочани при вида на френския кралски жакет върху златната броня. И макар че лицето на мъжа беше покрито от най-хубавия му шлем, той го позна веднага.

Това беше Деймиън Сейнт Сиър.

Страйдър изруга.

— Това чувство е напълно споделено — изръмжа Деймиън, когато спря пред него.

Страйдър отново прокле съдбата. Как можеше Хенри да му причини това?

— Не прави това, Деймиън. Преди бяхме приятели, ти и аз.

— А сега сме врагове. Странно е как се обръща съдбата, нали?

Деймиън се протегна за меча си.

— Не те смятам за враг.

Деймиън подхвърли другия меч на Страйдър.

— Тогава си глупак и напълно заслужаваш да умреш.

В момента, в който Страйдър хвана меча си, Деймиън нанесе удар към него. Страйдър едва имаше време да го отблъсне и да се отдръпне от него.

— Не ме карай да те наранявам, Деймиън. Нямам желание да виждам още повече болка, нанесена върху теб.

Деймиън изрева, докато атакуваше с яростта и силата на десет мъже.

Страйдър всъщност трябваше да положи усилие, за да предпази рицаря от нараняване... истинска рядкост. Деймиън не беше научил

много през годините, откакто бяха приятели. В онези дни, момчето беше със свободен дух и обичаше шегите.

Най-малкото дете на родителите си, Деймиън беше обичан безумно и от двамата, също както и от по-голямата си сестра — Аликс.

И макар че едва година ги разделяше по възраст, Страйдър винаги бе мислел за Деймиън като за малък брат, който има нужда от защита.

Но мъжът пред него изобщо не беше като момчето, което познаваше. Този Деймиън беше гневен и огорчен. Гневът му искреше като лед в зеленикавозлатистите очи, които гледаха към Страйдър от процепите на шлема на Деймиън.

Страйдър нямаше представа какво бяха причинили сарацините на приятеля му, но беше очевидно, че не го бяха държали с удоволствие заради откуп, както му беше казал, че ще направят.

Деймиън ритна към крака на Страйдър, след което замахна към главата му.

Блекмор едва избегна убийствения удар.

Деймиън пусна меч си, сграбчи го за туниката и го метна към ниската преграда, която разделяше тяхната зона от тази на зрителите.

Страйдър пусна собствения си меч, когато се забориха с ръце. Това не беше битката, която Хенри беше замислил. За Деймиън това беше лично.

И това накара сърцето на Страйдър да се свие. Много пъти се беше опитвал да говори със стария си приятел през последните няколко години само за да получи отказ от мъжете на Деймиън.

— Никога не съм имал намерение да бъдеш наранен — каза Страйдър.

Деймиън изръмжа ниско и дълбоко като страдащо животно, преди да забие юмрука си в рамото му.

Страйдър пое удара, без да трепне.

— Да не си посмял да бъдеш лицемерен с мен, копеле такова. Обещавам ти, че няма да напусна това поле, преди да се окъпя в кръвта ти.

— Това ли искаш? — попита Страйдър, докато избягваше друг удар. — Това ли е, което ще те накара да оставиш миналото настрана? — той свали шлема си от главата и погледна към приятеля си. — Аз все още те смятам за мой брат, Деймиън.

Деймиън го зашлеви през лицето.

Страйдър го погледна, докато вкусваше кръвта на устните си. Облизвайки металния вкус, той се изправи.

— Бий се с мен, проклет да си.

Страйдър поклати глава.

— Не искам да се бия с теб.

Деймиън вдигна глава като чу това, после се обърна, за да вземе отново меча си. Когато отново се изправи срещу Страйдър, студенината в погледа му го накара да потрепери.

— Много добре тогава — отвърна той. — Но преди да те убия и да отидеш в свитъците на писарите като доказан убиец, позволи ми да ти кажа нещо.

— Какво?

— Знам за момчето, към което си нарушил обещанието си Утремер. Водолея.

Страйдър замръзна при тази новина.

— Откъде знаеш това име? — Отвратително чувство мина през него. — Ти?

Деймиън се засмя на въпроса му.

— Де да бях такъв късметлия. Не, не бях аз, но знам много за него. Можех да чуя виковете му в нощите, когато го измъчваха, след като ти и Братството ти го заряхахте. Чувах проклятията му и молбите му да умре.

Страйдър не можеше да диша, когато болката го превзе.

— Той беше мъртъв, когато се магнах.

— Не — каза Деймиън с нотка на злобна радост с гласа си, — не беше. Оживя. Всъщност все още е жив и мрази теб и всички от Братството, които го оставихте, за да страда. Той те мрази дори повече, отколкото аз. Всеки път, когато го биеха, той те проклинаше и се закле, че ще те види мъртъв.

— Лъжеш ме.

Деймиън поклати глава и Страйдър имаше ясното чувство, че бившият му приятел изпитва голямо удоволствие от болката, която му причиняваше.

— Ако се съмняваш в мен, попитай брат си за истината.

Страйдър се намръщи.

— Кит? Какво общо има той с това?

— Кит е Водолея, глупако.

Страйдър беше толкова зашеметен от новината, че едва видя пробождането, което го рани. Той се мръдна настрани, но не достатъчно бързо, че да попречи на острието да разреже ребрата му.

Крецейки от гняв, той се отдалечи от Деймиън и хвана меча си.

Роуина стана на крака, когато видя Страйдър ранен. Тълпата около нея едновременно пое въздух. Никой никога не беше ранявал преди графа. Никой. За разлика от останалите тя знаеше защо Страйдър не се бие с цялата си сила, но когато той хвана меча си и се обърна към Деймиън, тя осъзна, че нещо се е променило.

Вече нямаше съчувствие върху лицето на Страйдър. Само ярост, толкова силна, че дори от разстояние успя да я изплаши.

Страйдър нападна Деймиън като обладан от дух.

Деймиън отвърна, но беше безполезно. С една бърза атака, Страйдър наруши равновесието на противника си и събори Деймиън по гръб в праха.

Роуина пое остро дъх, когато Страйдър се приготви да убие принца.

Тогава, точно когато беше сигурна, че острието ще пробие сърцето на принца, Страйдър го отклони и го заби в земята.

Сложи крак върху гърдите на Деймиън и го прикова за земята.

— Сир? — гласът на Страйдър изкънтя в ранната сутрешна мъгла. — Победих шампиона ви. Нямам желание да убивам мъж, за да докажа невинността си. Никога не съм отнемал живот хладнокръвно и нямам желание да започвам сега.

Хенри кимна в знак на съгласие.

— Наистина, лорд Страйдър. Вие доказахте вашата милост. Нека никой друг не поставя под въпрос вашата вина в убийствата. Освободете братовчед ни и ни позволете да видим, че ще се погрижат за него.

Нямаше нужда. В момента, в който Страйдър махна крака си, Деймиън стана на крака и нападна графа.

Хенри заповяда на хората си да ги разтърват.

— Това не е приключило — изръмжа Деймиън, докато хората на Хенри го издърпваха настрани.

Страйдър пое накъсано дъх, докато Роуина бързаше към него. Сърцето ѝ препускаше, тя искаше да се хвърли в прегръдката му и да

го целува навсякъде по лицето му, докато и двамата не паднат на земята. Само знанието, че цяла тълпа от благородници ги наблюдава, я спря.

— Трябва да се погрижат за вас, милорд.

Собствените му мъже и Кит бързо се присъединиха към тях.

— Благодаря на Бог, че дойде на себе си — каза Кристиан, докато прегръщаше набързо Страйдър и го потупваше по гърба. — Боях се, че ще му позволиш да те убие.

Страйдър имаше странен израз върху лицето си, когато се обърна към Кит. Потърси погледа му, сякаш срещаше непознат.

— Нещо не е наред ли? — попита Кит.

— Аз... — Страйдър поклати глава, сякаш за да я проясни. — Имам нужда да бъда отведен обратно в палатката ми.

Всички те наобиколиха Страйдър, защитиха го от шокираната тълпа и го поведоха към покоите му. Но макар всички да бяха облекчени и щастливи, Страйдър изглеждаше далеч от доволен заради победата си.

Роуина и Зенобия си размениха загрижени погледи, докато мъжете поздравяваха Страйдър и се бутаха един друг като игриви деца, които са спечелили победа.

Двете жени изчакаха отвън, докато Кристиан и останалите мъже помогнаха да свалят бронята от Страйдър.

Веднага след като Страйдър се освободи от бронята, грабна чисто парче лен и го задържа към себе си, за да спре потока кръв, докато Кристиан му подаваше бокал с ейл. Приятелите му му задаваха въпроси, но ако трябваше да бъде честен, не чу нито един от тях.

Всичко, което можеше да чуе, бяха обвиненията на Деймиън.

Да чува звука от гласа на Водолея през стените, докато момчето плачеше някой да му помогне.

Тогава видя лицето на Деймиън в деня, в който се бяха сбили.

Кой си мислиш, че си ти, че да ни предвождаш? Аз съм син на крале и съм роден за това.

След смъртта на техния повелител и рицарите му, бяха останали шест от тях, да намерят пътя си от Утремер до Франция. Рейвън, най-младият, беше на тринадесет, но за щастие, беше достатъчно висок, за да мине за по-голямо момче. Останалите бяха две или три години по-големи от Рейвън.

До онзи ден Страйдър искаше да даде юздите на командването на Деймиън, когато го изиска. Но самият той беше твърде млад и суетен, и отказа.

Така че Деймиън ги напусна заедно с още двама, за да търсят собствения си път обратно. Като глупак, Страйдър го беше последвал с Рейвън и Саймън, влачещи се след него, за да ги върнат обратно.

И всички бяха завършили пленени.

Защото беше глупак.

Сега видя онзи ден ясно. Слънцето блестеше над дюните, докато се биеха и бяха пленени. Окървавени и пребити, те бяха накарани да паднат на колене в горещия пясък. Сарацините бяха вързали ръцете им зад гърбовете.

Очите на Деймиън бяха пълни с омраза, докато гледаше Страйдър.

— Не казвай на никого кой си — каза Блекмор през стиснати зъби. — Ако научат за родословието ти, ще те накарат да страдаш за това.

— Ти ревнуваш — изсъска приятелят му. — Аз струвам повече, отколкото десетима като теб.

И така, Деймиън беше оповестил всичките си титли пред присъстващите.

Водачът на сарацините се беше засмял високо, докато говореше на мъжете си на език, който никой от тях не знаеше по онова време. Деймиън беше отведен и хвърлен върху гърба на кон. Той и водачът яздеха, докато останалите трябваше да вървят през пустинята до лагера, където бяха вързани с другите пленени.

Господ и Деймиън само знаеха какво са направили сарацините, за да го накарат да си плати за високомерието. В Европа позицията на Деймиън му гарантираше само най-добрите помещения и грижи. В ръцете на номадска раса, заклела се да унищожи чуждата армия върху земите си, такова знание обикновено гарантираше смърт чрез набучване на кол.

Погледът в очите на Деймиън, когато се бяха били днес, беше казал на Страйдър, че принцът би желал много повече да срещне тази съдба, отколкото онази, която му беше дадена.

— Объркан ли си? — попита Кристиан, когато Страйдър взе чашата от ръцете му и изпи съдържанието ѝ на един дъх.

— Чуваш ли ме?

Страйдър поклати глава, за да я проясни от миналото, когато осъзна, че приятелите му му задават множество въпроси.

— Аз съм...

Той не завърши мисълта си. Не можеше. Не и докато се съмняваше за всичко относно себе си и семейството си.

Кит никога не говореше за миналото. Никога. След нощта, в която Страйдър го беше намерил в Кентърбъри, брат му отказваше да говори за годините, в които бяха разделени.

Но все пак Кит никога не говореше много за нищо лично. Имайки се предвид болката от собственото му минало, Страйдър никога не го беше притискал по този въпрос.

— Деймиън излъга.

— За какво?

Страйдър не беше осъзнал, че е проговорил на глас, докато Назир не му зададе въпроса.

— Нищо — каза той, отправяйки се към леглото си.

Докато лягаше на него, Роуина и Зенобия се присъединиха към тях.

Роуина се втурна към него и избута ръката му от превръзката, за да може да види раната.

Страйдър затвори очи и прие утехата от усещането на ръцете ѝ върху студената си плът. Прие утехата от загрижеността, която видя в зелените ѝ очи.

Тя беше прекрасна в притеснението си за него.

Несъзнателно той се протегна и прокара ръка през дългата ѝ руса коса, оставяйки я да се увие колко пръстите му. Това незабавно облекчи страховете вътре в него. Ужасът, че може би е оставил собствения си обичен брат в земята на враговете им.

— Имам нужда от купа с вино и конец — каза тя на Назир. — Раната трябва да се зашие.

Тогава тя погледна към Страйдър и нещо вътре в него се разби на парчета. Никога никоя жена не бе имала такъв израз на лицето си, когато беше гледала към него. Незабавно се възбуди. Цялото му тяло разгоря от нуждата да вкуси устните ѝ дори когато раните му го боляха.

— Мисля, че е объркан от онзи удар по главата — каза Свен зад тях. — Погледнете го.

— Да — съгласи се Вал. — Умът му не е такъв, какъвто трябва да е. Вероятно трябва да му набием обратно малко разум.

Страйдър не го беше грижа какво мислеха мъжете му. Умът му не беше объркан. Беше ясен. Идеално ясен.

За пръв път в живота си, той разбра малко от онова, което баща му беше изпитвал към майка му. Разбра желанието просто да седне и да наблюдава жена да върши най-простите неща, докато той жадува за нея.

Но това не променяше нищо.

Деймиън. Водолея. Кит. Неговите мъже. Те бяха това, заради което живееше. Те му напомняха всекидневно защо никога няма да може да се обвърже за земите си. Докато имаше дете, което да страда, той трябваше да направи онова, което може, за да види това дете у дома.

Никога нямаше да почива. Никога.

Без значение колко много сърцето му жадуваше за друго.

Той откъсна погледа си от Роуина и намери Кит да стои зад хората му. Сурова гримаса беше сбърчила челото на брат му.

През цялото време, когато беше в затвора, Водолея отказваше да говори за семейството си. Не беше казал нищо лично. Нито дори как е бил пленен.

Всичко, което детето искаше, беше да се прибере у дома.

Можеше ли това момче наистина да бъде Кит?

Брат му беше бездомен, когато Страйдър го беше намерил. Техният полубрат, Майкъл, не беше казал нищо, освен това, че Кит се е завърнал и след това го беше изхвърлил. По онова време Блекмор беше прекалено ядосан, за да попита откъде се е завърнал Кит.

Сега му се искаше да го беше направил.

Нямаше белези върху ръцете на брат му. Не и такива, които бяха жигосани върху ръцете на хората от Братството.

Не. Кит не можеше да бъде Водолея. Брат му го обичаше. В това не се съмняваше изобщо. Деймиън беше предрекъл, че Водолея го мрази и момчето имаше пълно право на това.

Но върху лицето на Кит нямаше омраза, докато брат му го наблюдаваше. Само притеснение се забелязваше в сините му очи.

Деймиън беше посадил това семе само за да го нарани. Да го отслаби. Дори като дете, приятелят му винаги знаеше как да нарани най-добре с езика си.

Изговарянето на нещо не го правеше истина.

— Страйдър?

Той върна погледа си върху Роуина, която го наблюдаваше съсредоточено.

— Добре ли си?

— Да — отвърна той, усмихна й се леко, докато отпускате ръката си да падне далеч от косата й. — Не очаквах да срещна Деймиън в този двубой.

Вал побутна Свен.

— Казах ти, че трябва да го предупредим.

— Не, не го каза! — рязко му отговори Свен.

— Благодаря за това, че следите за интересите ми — каза Страйдър на хората си. — Но в бъдеще, ще оценя леко предупреждение по такива въпроси.

Всички изглеждаха виновни.

— Но нямаше никаква вреда. Нека не мислим повече за това.

Свен и Вал кимнаха и напуснаха палатката, докато Роуина се зае да шие раната му.

Мръщейки се заради болката, Страйдър наблюдаваше деликатните й шевове. Тя направи всичко възможно, да не го нарани повече, отколкото беше необходимо.

— За дама, която мрази войната, си много добра в това.

— Мъжете биват ранявани и по други причини — спокойно каза тя. — Това е дарба, за която майка ми казваше, че всички жени трябва да притежават.

Зенобия плесна с ръце, а после ги потри една в друга.

— Мисля, че Роуина е способна да се погрижи за Страйдър. Какво ще кажете останалите да излезем и да потърсим нашия убиец?

Кит и Назир кимнаха. Кристиан се заинати.

— Мисля, че е лоша идея да ги оставим насаме.

Назир изсумтя на това, след което грабна ръката на Кристиан и го замъкна към входа.

— Страйдър е напълно пораснал мъж, Абате. Последното нещо, от което се нуждае, е да го зяпаме.

— Но...

— Ела — нареди Назир и го издърпа от палатката.

Зенобия им отправи знаещ поглед.

— Почивай си, Страйдър. Ще направя всичко възможно, да съм сигурна, че няма да ви притесняват.

Тя затвори и подсигури предната част на палатката.

— Да не ни притесняват от какво? — попита Роуина, докато приключваше със зашиването.

— От това — отвърна Страйдър, придърпа я близо, така че най-накрая да успее да вкуси сладостта на устните ѝ.

ГЛАВА 12

Роуина изстена от силата на целувката на Страйдър. А само като си помисли, че се беше страхувала за него в този ден. Но имаше прекалено много мощ в тази целувка, за да е сериозно ранен.

Не, нейният рицар беше добре.

Той я придърпа в леглото си върху гърдите си, за да я обхване нежно с ръце.

Тя прекъсна целувката им незабавно.

— Внимателно, милорд, ще се нараните.

— Не ме интересува — въздъхна той и придърпа устните ѝ обратно към своите, за да може да опустоши сетивата ѝ.

Сърцето ѝ подскочи при думите му и при усещането за езика му, извиващ се срещу нейния. Топлият му, мъжествен аромат изпълни главата ѝ, докато прокарваше ръце върху твърдите му като стомана бицепси, които се стегнаха и я притеглиха със силата си.

Какво имаше в този мъж, което я караше да се чувства така? Какво я караше да трепери, оставяйки я гореща и копнееща. Дори желаета да бъде близо до него, когато дълбоко в сърцето си знаеше, че той представлява най-голямата опасност за всичко, което искаше в живота.

Тя прокара длан по мускулите на гърдите му, усещайки начина, по който плътта му се извиваше и огъваше под дланта ѝ.

Страйдър взе ръката ѝ в своята и я плъзна надолу по тялото си, докато тя не докосна твърдия му член.

— Мечтаех си за теб през цялата нощ, Роуина — той дишаше накъсано в ухото ѝ. — За теб, докосваща ме отново.

Тя изстена при звука на гласа му и чувството да го усеща в ръката си. Прокара пръсти до върха му, където той вече беше влажен. Тръпка мина през него, която тя усети с цялото си тяло.

Намираше трудно за вярване, че този мъж, който можеше да убива, може да бъде толкова нежен с нея. Че може да я държи по този начин и да кара цялото ѝ тяло да гори за него.

И все пак той го правеше. Оставяше я безпомощна и отнемаше дъха ѝ. И в същото време я караше да се чувства сякаш лети.

— Толкова се радвам, че не беше убит.

— Наистина?

Тя кимна, докато гледаше в тези толкова пленителни сини очи.

— Никога не съм знаела, че мога да се моля толкова силно един рицар да удари друг.

Той отвори уста да каже нещо.

— Или който и да е друг мъж — допълни тя, преди той да каже и дума.

Страйдър гризна устата ѝ със зъбите си, докато прокарваше ръце надолу по гърба ѝ до бедрата ѝ. Роуина не протестира, когато той повдигна полите ѝ нагоре, докато оголи дупето ѝ за търсещите си ръце. Тя изстена дълбоко в гърлото си, когато ръцете му намериха онази част от нея, която пулсираше за него.

Страйдър стисна зъби при усещането за сладката ѝ влага, която покриваше пръстите му. Не трябваше дори да помисля да я обладава. Особено сега, когато мисията му беше толкова ясна.

Но не можеше да ѝ устои. Имаше нужда да бъде в нея точно сега, по начин, който не разбираше. Трябваше да я има и щеше да убие всеки, който се опиташе да ги прекъсне.

Пренебрегвайки болката от раната си, той я дръпна в скута си и се плъзна дълбоко в очакващата ѝ топлина. Затвори очи и просто се наслаждаваше на усещането за нея.

Можеше да остане в тази жена завинаги. Имаше някакво чуждо, вътрешно спокойствие, което изпитваше всеки път, когато тя беше около него. Сякаш не можеше да намери недостатък в света.

Недостатък в себе си.

Това беше спокойствие, което никога не си беше представял, че може да съществува.

Роуина ахна от пълнотата на Страйдър вътре в тялото си. Чувствата, които изпитваше към него, я ужасяваха. Това, което правеха, беше лудост, след като и двамата искаха да са свободни.

И въпреки всичко, беше безпомощна срещу ненаситното желание на тялото си за него. Сърцето ѝ жадуваше да бъде близо до него. Да утеши този мъж, чийто очи бяха измъчени, също като буреносно море, завинаги лишено от слънчева светлина.

Той я насочваше с ръце, показвайки ѝ как да прави любов с него, докато е отгоре. Разкошната ѝ синя рокля се стелеше около тях, влачейки се по земята.

Тя наблюдаваше лицето му отблизо и се чудеше дали собствените ѝ черти отразяват удоволствието, което той ѝ даряваше. Дишането му беше учестено, той прехапа устната си и изръмжа, докато ръцете му я призоваваха да се движи по-бързо.

— Точно така, любов моя — прошепна той, когато тя намери ритъма, който удовлетвори и двамата.

Страйдър обхвана лицето ѝ в длани и ѝ позволи да се движи и заради двамата. Това беше всичко, което му пречеше да не разкъса роклята ѝ, докато тялото ѝ не се разголи пред него, така че да може да я докосва навсякъде. Да засити копнежа, който изпитваше, да гледа сочните ѝ извивки, докато ги вкусува. Обаче последното нещо, което искаше да ѝ причини, бе да я засрамва повече от необходимото, ако някой ги прекъснеше. Той вярваше, че Зенобия може да им осигури уединение.

Но просто в случай че...

Роуина изви лицето си в ръцете му и го целуна от вътрешната страна на китката. Сърцето му се забърза от този жест.

Тя беше изумителна. Истинска, неочаквана наслада.

Той почувства как тялото ѝ се стегна около члена му, докато забързва тласъците си. Усмивка играеше в ъгълчето на устата му, когато тя свърши заради него.

Това беше най-красивото нещо, което някога беше виждал. Виковете ѝ на наслада изпълниха ушите му и го стоплиха изцяло.

Придърпвайки я надолу към устните си, той погълна стонове ѝ преди някой друг да ги чуе и повдигна бедрата си, забивайки се още по-дълбоко в тялото ѝ.

Можеше да почувства сърцето ѝ да блъска срещу гърдите му, докато я прегръщаше и се тласкаше още по-бързо, докато не намери собственото си освобождение, а тя го целуваше дълбоко и изцяло.

Стенейки от удоволствие, той вкуси усещането за влажната ѝ топлина, а тялото му беше напълно изцедено и задоволено. Нямаше нищо подобно на тази земя като неговата нимфа.

Никой изобщо не можеше да се съревновава с нея. Нито пък можеше да му даде по-блажен момент.

Роуина се подпря на лакът, така че да може да погледне надолу към Страйдър. Тя проследи с целувки ръба на челюстта му с набола брада и просто вдиша топлия му мъжествен аромат.

— Нараних ли те? — попита тя, разтревожена за раните и натъртванията, които се виждаха по цялото му тяло.

— Не, лейди. Иска се нещо повече от леката ти тежест, за да ме нарани.

Роуина легна върху гърдите му, с буза до сърцето му, което биеше силно и я успокояваше, докато той си играеше с косата ѝ. Страйдър повдигна собствената си ръка, за да проследи линията на носа ѝ.

— Толкова си мека.

Тя положи целувка върху сърцето му, след което се надигна, така че да може да го погледне.

— Ти не си.

Той ѝ се усмихна, очите му бяха горещи и изгарящи.

— Каж ми защо не мога да ти устоя, Роуина. Ти пишеш за любов и желание. Защо те желая, след като разумът ми повтаря, че не трябва?

— Ако знаех отговора на това, тогава щях да разбирам защо съм тук, след като не трябва. — Прехапвайки устни, тя се отдръпна от него. — Какво правим, Страйдър?

— Мисля, че се влюбваме.

Мълчанието увисна между тях, докато тези думи ехтяха в настъпилата тишина.

Роуина знаеше, че е истина. Чувстваше го с всяка част от себе си и я караше да иска да избяга от ужас.

Челюстта му се стегна, докато пръстите му галеха бузата ѝ.

— А аз не мога да си позволя да ви обичам, милейди. Не мога.

— Знам. И аз не искам да обичам мъж, който никога няма да остане на едно място. Такъв, който никога няма да бъде доволен да остави настрана мечата си в името на мира и да живее спокойно до мен.

Той въздъхна при думите ѝ.

— Не. Никога няма оставя мечата. Не и докато деца като Деймиън са някъде там навън и биват наранявани. И не само сарацините са тези, които ги измъчват. Освобождаваме също толкова деца, които са държани от нашите хора, колкото наши деца, държани от тях. Не

виждам края на тази война и докато е така, нямам друг избор, освен да направя всичко, което мога, за да помогна на онези, които страдат.

— Не можеш да спасиш света, Страйдър.

— Ако спася един човек, тогава ще спася техния свят. Домовете не се строят от една — единствена плочка, а по-скоро от стотици камъни. Ако се строши един камък, тогава цялата къща е изложена на опасност, дори да не е разрушена. Може и да не ги спася всички, но трябва да избавя толкова много от тях, колкото мога.

И това беше нещото, което най-много обичаше в него.

— Искам да спечелиш войната, която водиш.

Страйдър целуна устните ѝ, след което излезе от нея. Той се мръдна настрана, така че тя да легне до него върху тясното легло. Прегърна я нежно, докато ги покриваше с одеялото.

— И аз искам ти да спечелиш твоите, Роуина. Искан ми се желанието за мир да е толкова просто, както пееш в песните си.

Роуина погледна надолу към мястото, където бяха раните му, червени и подути. Болеше я заради него. Точно както я болеше за нея.

— Тогава какво трябва да направим?

— Трябва да се избягваме един друг колкото е възможно повече.

Сълзи напълниха очите ѝ, когато забеляза безжизнеността в неговите. Последното нещо, което искаше, бе да не го вижда.

— А турнирът? Ако спечелиш, ще трябва да се ожениш за мен. Как ще спечелиш музикалното състезание, ако не се виждаме?

— Мога да накарам Кит да ме научи на нещо, за да спечеля твоето състезание. Ще имате вашата свобода на избор, милейди. Кълна се.

А какво, ако аз искам теб? Тя преглътна неочакваната бучка в гърлото си. Ако имаше избор, това щеше да бъде единственото нещо, което би поискала.

Единственият съпруг, когото би желала.

Но това беше капризна мечта и тя много добре го знаеше. Страйдър от Блекмор беше извън досега на всяка дама. Докато търсенето му го привикваше, той никога нямаше да се установи.

— Много добре тогава.

Роуина се насили да се изправи и оправи дрехите си. Ако не можеха да се виждат повече, нямаше нужда да измъчва когото и да било от тях.

Беше по-добре да напусне сега, докато почти можеше да понесе мисълта.

Макар че, ако беше честна, болката в гърдите ѝ беше наистина непоносима. Болеше и я разсичаше. Не искаше да го напуска, но точно както той беше казал, тя разбираше защо беше необходимо.

Само се надяваше силната болка вътре в нея евентуално да намалее. Може би дори някой ден щеше да намери друг, когото да обича...

Не, никога нямаше да има друг, който да означава толкова много за нея, колкото Страйдър. Но някои неща не бяха писани да се случат и тяхната връзка беше едно от тях.

Страйдър се стегна срещу внезапния студ, обхванал тялото му, когато тя се отдръпна от него. Така беше най-добре, но въпреки това душата му крещеше да я задържи.

Тогава той направи най-тежкото нещо, което беше правил в живота си. Наблюдаваше я как напуска палатката му.

Притисна ръка към очите си и прокле тихо. Как се беше случило това? Как така беше позволил подхлъзването на една опърничава жена да се превърне в едно шеметно промъкване в добре пазеното му сърце?

И все пак тя не беше опърничава. Ако беше такава, никога нямаше да го завладее толкова майсторски. Беше просто жена с огромни убеждения. Смела, умна и решителна. Всички черти, които той почиташе.

А сега си беше отишла.

Болка, каквато никога не беше познавал, превзе сърцето му.

— Ти трябва да си най-големият глупак в целия християнски свят — каза Зенобия, докато влизаше в палатката му. — Не, ти си най-големият глупак в целия свят.

Без да открива очите си, той изръмжа към нея.

— Остави ме на мира, Зен. Нямам достатъчно търпения за теб в момента.

— Добре, след като и аз нямам към теб. Никога не съм търпяла глупостите с удоволствие.

За негово пълно удивление тя пристъпи към него и го удари по здравите му ребра.

Страйдър се намръщи на неочакваната болка и махна ръката си, за да може да погледне към нея.

— Какво правиш?

— Бъди благодарен, че си ранен. Само това ме спира да не взема меча си и да ти дам пердаха, който заслужаваш.

Той изсумтя на заплахата ѝ.

— Ще трябва някой повече от теб, за да ме нарани.

— Може би, но не и с гнева, който изпитвам в момента. Как можа да позволиш на Роуина да те напусне?

Вътрешностите му се свиха от мисълта, въпреки че с ума си разбираше причината.

— Така е най-добре.

Тя го удари отново.

— Да не си полудяла? — попита той, потривайки ребрата си.

— Не, но ми се струва, че ти си. Обичаш тази жена. Защо тогава я отблъскваш?

— Какво знаеш ти за това?

Тя застана с ръце на бедрата си и лицето ѝ изразяваше всяка частица от гнева ѝ към него.

— Знам всичко за това, също както Вал, Свен, Назир и Кристиан. Няма голяма тайна като се има предвид светлината, която излъчват очите ти само от споменаването на името на Роуина. Без да добавяме как я наблюдаваш като гладен вълк, когато тя се доближи до теб.

— Ами! Какви глупости говориш.

Тя завъртя очи към него, след което каза нещо на езика си, което той не успя съвсем да разбере.

— Прасе ли ме нарече?

— Нарекох те твърдоглав шопар.

— Това не е ли излишно?

Тя се помръдна, за да го удари отново, но този път той сграбчи ръката ѝ, преди да успее да го докосне. Вместо това тя ритна с крака си под леглото.

— Оу! — сопна се той, когато го изрита по задника.

— Обичам те като брат, Страйдър, но се кълна, че има моменти, в които мога да те удуша.

— Тогава е добре, че те е грижа за мен. Като се има предвид лечението ти потръпвам от това, какво би ми сторила, ако решиш, че ме мразиш.

Лицето ѝ стана сурово.

— Моли се никога да не разбереш.

Зенобия се обърна и тръгна към изхода. Тя се спря и погледна обратно към него.

— Кажи ми нещо, Страйдър. Когато си твърде стар за турнири, прекалено немощен да носиш меча си и твърде слаб, за да се биеш, кой ще седи до теб в залата, за да ти прави компания?

Той погледна настрана при тези думи. В действителност беше решил да не мисли за такива неща. Ако беше късметлия, нямаше да се налага да се бори с подобна съдба.

Обаче Зенобия не беше в настроение да му позволява каквото ѝ да е отдръпване от тези мисли.

— Не можеш да спреш времето да се движи напред, нито можеш да се пребориш с всеки демон на тази земя. Цял живот бягаш от призраците на родителите си и от страха да не станеш като баща си. Но кажи ми честно, Уидоумейкър, какво щеше да се случи, ако майка ти обичаше баща ти по същия начин, както той нея? Представи си това за момент. Брак, в който двама души живеят и умират един заради друг. И двамата отчаяно влюбени за цял живот.

— Мислиш ли, че това е възможно?

— Саймън живее щастливо. Ти самият ми го каза.

Да. Саймън и Кена наистина бяха щастливи с обета си. Но както беше посочил на Роуина по-рано, те все още бяха младоженци. Това, което имаха, можеше да продължи вечно или да приключи на следващата сутрин.

Без да се споменава факта, че бракът беше намалил предаността на Саймън към Братството.

— Сега Саймън е в Шотландия, завинаги извън нашите услуги.

— Наистина ли? — попита Зенобия, като повдигна вежда. — А какво ще кажеш за младежите, които му изпратихме? Без Кена и Саймън, които да разбират проблемите им и да им помогнат да се приспособят към живота извън затвора, тези деца щяха да са изгубени за нас и семействата си. Невъзстановими. На мен ми изглежда сякаш той служи на нашата кауза по-добре там, където е, отколкото, когато се влачеше след теб.

Страйдър замълча, докато обмисляше чутото. Но не беше само това, което трябваше да премисли.

— Правиш го да звучи толкова просто. Ако взема Роуина като моя съпруга, ще трябва да поема отговорност не само за моите земи, но също така и за нейните. Хенри никога няма да ми позволи свободата да пътувам. Дори сега трябва да се боря, за да го накарам да ми позволи да напусна Англия. Като сюзерен на две имена ще бъда принуден да съм винаги до него.

— Нищо не е постоянно просто — тихо каза Зенобия. — Нито пък всичко си заслужава да се има, освен ако не се налага да се бориш за него. Но не се бори твърде дълго, Страйдър, или като нищо може да се окажеш губещия. Помислил ли си как ще се почувстваш, ако видиш как жената, която обичаш бива дадена на някой друг, който да я притежава?

Страйдър премигна, когато Зенобия го остави сам с толкова обезпокоителен образ в главата му, че едва можеше да диша.

Не, не беше помислял за това.

— Роуина няма да се омъжи за друг! — извика той след Зенобия. Страната му запротестира от повишаването на гласа и запулсира незабавно.

Зенобия промуши обратно главата си в палатката.

— Продължавай да си го повтаряш и един ден, на нейната сватба, аз ще съм там, за да те утеша.

В този момент почти намрази приятелката си, заради това, което правеше. Хвърли възглавницата си по нея и ѝ обърна гръб, опитвайки се усилено да изхвърли думите ѝ от ума си.

Роуина никога нямаше да предаде един от двамата им, като си избере друг съпруг. Свободата ѝ беше прекалено скъпоценна за нея.

А ако Хенри я принуди да избере?

А ако тя обикне друг?

Тези думи се завъртяха в ума му като демонска чума. Беше възможно. Някой друг мъж можеше да я ухажда. Мъж с поезия и песен. Такъв, който щеше да остане до нея и да я дари с деца.

Мисълта го разкъса.

В края на краищата решението дали тя щеше да има свободата да си избере съпруг зависеше само от него. Той щеше да спечели турнира без съмнение.

Но музикалното състезание...

Тя ще те намрази завинаги, ако не го спечелиш.

Щеше ли?

Щеше ли да поеме риска?

Страйдър лежеше, докато умът и сърцето му водеха безмълвна война. Беше възможно да не спечели. Имаше много други в двора, които бяха много по-добри от него в свиренето. Щеше ли да бъде негова вината, ако някой друг беше по-добър?

Щеше ли Роуина наистина да вини него?

Освободи я.

Страйдър изруга. Да, щеше да я освободи. Виж колко разсеян е сега, а те едва се познаваха. Последното нещо, което можеше да си позволи, беше да предяви претенции към жена, мислите за която засенчваха всичко останало.

Също както факта, че трябваше да намерят асасина преди той да удари отново.

Водолея се вмъкна бързо в стаята. Тихо. Нямаше никой, с изключение на мишената му, която седеше сама до тоалетната си масичка. Решеше дългите си, руси къдрици и си тананикаше с верен тон, докато се оглеждаше в огледалото.

Беше хубава, трябваше да ѝ признае това. Със сочни, елегантни извивки, които се очертаваха изящно от тъмнопурпурната ѝ рокля.

Осланяйки се на обучението си, той притича зад нея и я сграбчи за ръката толкова бързо, че тя отвори уста да извика.

— Не казвай нищо — изсъска, вдигайки нагоре ръкава на роклята ѝ, за да види списък на арабски, който беше татуиран върху бледата ѝ кожа. Беше подобен на онзи, който той носеше върху собствената си ръка. Само имената бяха различни. — Знаех си, че си ти.

Тя отскубна ръката си от него.

— Какво правиш тук?

— Искам да знам защо натопи Страйдър от Блекмор за убийство.

Тя постави четката си за коса върху масата и му отправи студен, пресметлив поглед, докато издърпваше надолу ръкава си, така че имената повече да не се виждат.

— Къде са ви обноските, милорд? Минаха години, откакто се видяхме за последно. Няма ли да проявите доброта към жена, която някога вземахте с голяма страст?

Той се присви при думите ѝ, спомняйки си моментите, в които бяха принуждавани да бъдат заедно заради забавлението на другите. Пировете, на които те...

— Усилено се опитвам да не си спомням онези дни.

— Тогава се радвам за теб. Аз открих, че ме преследват без значение колко силно се старая да ги забравя.

Той ѝ съчувстваше, но това не променяше нищо. Това, което бе направила, беше грешно.

— Не отговори на въпроса ми.

Тя му отправи насмешлив, раздразнен поглед.

— Защо мислиш? Ти ми помогна и аз исках да ти върна услугата.

— Да ми върнеш каква услуга?

— Ти уби Сирил заради мен. Не си спомнях кой си до нощта, в която те видях да напускаш палатката му. Отидох да изпълня моята сделка само за да го намеря вече мъртъв. В началото бях ужасена. Помислих, че си бил изпратен, за да приключиш с моя списък и мен, но веднага след като се успокоих, осъзнах, че той трябва да те е разпознал по-рано онази нощ.

Водолея погледна засрамено настрани. Да, това беше истина.

Сирил го беше познал. Глупакът дори го беше предизвикал, когато се беше събудил и беше видял Водолея да стои до леглото му. Подигравките бяха секнали в момента, в който заби кинжала си право в сърцето на мъжа.

— Ти си оставила бележката? — попита я той.

— Да. Върнах се по-късно, за да я взема, но не успях да я намеря.

Той я измъкна от кесията си и ѝ я подаде.

— По-добре я унищожил преди някой друг да научи за това и осъзнае кой я е написал, също като мен.

Тя кимна, после я напъха отпред в роклята, между гърдите си.

Водолея се вторачи в нея, погледът му изгаряше.

— Не ми прави повече услуги, когато се отнася до графа.

— Не? — попита тя, повдигайки вежда. — Осъзнаваш ли, че Калб ал 'Акраб е тук?

Водолея се смрази при думите ѝ. Сърцето на скорпиона беше името на асасина, който имаше грижата да ги наглежда. Той беше онзи, когото изпращаха да ги убива, ако някога предадяха това кои и какво са

те. Проклятие. Скорпиона и Калб ал 'Акраб без съмнение бяха един и същ човек. Трябваше да се досети.

Но никой не знаеше името му или как изглеждаше. Всеки от вида им, който го познаваше, беше мъртъв от ръката му.

— Да — въздъхна той. — Намерих един от куриерите му.

— Разпознах го като Скорпиона в момента, в който го видях — каза тя. — За разлика от теб той не беше толкова скрит, нашите пазачи изпитваха голямо удоволствие да го изваждат и да го измъчват.

— Откъде знаеш със сигурност, че той е Калб ал 'Акраб?

— Аз не знам със сигурност. Но не грешах за това, че ти си Водолея и знам, че времето ти да убиеш Страйдър е свършило. Помниш ли? Бях там в деня, когато те пуснаха да си тръгнеш и чух сарацинските пазачи да се смеят, че скоро Уидоумейкър ще бъде мъртъв. Точно заради това се опитах да го набеда. Надявах се, че ако той е мъртъв, поне ти ще бъдеш свободен от тях и ще ми докажеш, че те наистина ще ни пуснат, след като приключим със списъците си — тя погледна настрана, а ужасът изпълни очите ѝ. — Най-големият ми страх е, че те ще дойдат за нас, след като изпълним уговорките си. Не познавам никой, който да е оживял, докато изпълнява списъците им. А ти?

— Допреди теб, не знаех за други с моите задължения. Само Калб ал 'Акраб е бил споменаван някога пред мен и се надявах, че той не е нищо повече от измислица, за да ме контролират.

Погледът ѝ се изостри.

— Защо не си убил още Уидоумейкър?

— Времето не беше подходящо.

Тя се раздвижи и застана пред него, тялото ѝ беше сковано от гняв.

— Да не си станал страхливец? Господарят ми казваше, че ти си най-хладнокръвният и ефективен убиец от всички, които бяхме изпратени навън. Какво чакаш?

— Какъв господар?

Тя настръхна, но не отговори.

— Ти си късметлия. Изпратиха те навън сам. Останалите от нас имаме по някой, който да ни наблюдава. Аз често приемам заповеди от вестоносците им.

Неприятно чувство мина през Водолея.

— Защо те стоят настрана от мен?

— Предполагаха, че ще изпълниш мисията си. Защо не си? — настоя тя отново.

— Какво те е грижа? Мислех, че ти и приятелките ти искате Страйдър да живее и да се ожени за Роуина.

Тя се подсмихна на това.

— Мислиш ли, че искам тя да се омъжи? Беше достатъчно лошо, че се върнах у дома в любящите обятия на семейството ми — тя изплю тези думи с отрова и омраза, които го смразиха. — Веднага след като баща ми разбра, че не съм девствена и няма да получа висока брачна цена, след като съм била използвана, бързо ме изпъди към дома й, за да не се налага да ме вижда и да се чувства виновен заради случилото се, понеже той е бил невнимателен. За разлика от теб, аз смених един затвор за друг. Последното нещо, което искам, е да видя Роуина омъжена за мъж, който никога няма да остане в тази страна. Той ще бъде навън да рискува, докато ние завинаги сме заключени в Съсекс, за да може тя да тренира мамините си синчета с идиотската им поезия.

— Елизабет...

— Не — каза тя, отдръпвайки се от него. — Не ме докосвай и не използвай името ми. Никога не искам да го чувам от устните ти.

Той остави ръката си да падне.

— Защо самата ти не уби Страйдър?

— Опитах, но никога не остана насаме с мен, а после си помислих, че ако стана графиня Блекмор, той може да ме защити.

— Затова уби друг член на Братството, за да го натопиш? — попита той, опитвайки се да разбере мотивацията й.

— Да. Роджър беше онзи, който изнасили Мери.

Водолея потрепери, когато си спомни нощта, в която членовете на Братството бяха избягали от затвора. Малка група от тях беше изпратена да ги освободи. Вместо това те си бяха направили удоволствието с тях и след това ги оставиха заключени в килиите им, а когато се завърнаха при другите, им бяха разказали измислена история за това как всички курви са мъртви.

Години наред беше мразил всички членове на Братството. Кой не би го направил? След тяхното бягство тези, които бяха останали, бяха наказани от враговете им.

Мери беше умряла по време на едно от наказанията ѝ след бягството на Братството. Тя беше плаха жена. Малка и деликатна. Сарацините я бяха пречупили като крехко цвете.

До ден-днешен Водолея живееше само за да има достатъчно сила, за да се върне в затвора им и да убие онези, които са отговорни за това. За нещастие, се съмняваше, че някога ще има този шанс.

— Достави ми голямо удоволствие да убия Роджър — озъби се Елизабет. — И ще ми достави още по-голяма удоволствие да видя Страйдър мъртъв.

— Той е страдал достатъчно.

Тя присви устни към него.

— Какво знаеш ти за това? Никога няма да има достатъчно страдание там, където той е намесен. Ние сме онези, които страдаха най-много тогава и все още страдаме. Кажете ми правдиво, има ли нощ, която да минава без кошмарите ти да не те преследват?

— Да — излъга той. — Дадох достатъчно от живота си на онези демони. Отказвам да им дам повече.

Поне правеше всичко, за да живее така. През деня това беше лесно.

Само през нощта, когато спеше, не можеше да прогони кошмарите.

— Щастлива съм за теб — подигравателно каза тя. — Никога няма да забравя какво ми причиниха. Знаеш ли, че вече никога няма да мога да имам деца? Те се отнасяха толкова брутално към мен, след онзи път, когато бях бременна в ръцете им, че през цялото това време никога не заченах отново. Никога.

Очите ѝ заблестяха от непролетите сълзи.

Водолея искаше да я утеши, но знаеше, че тя няма да позволи. Нито щеше да приветства докосването му и нежеланите емоции, които то щеше да доведе. Като един от малкото мъже в килията ѝ, той беше слушал жените, когато страдаха по време на бременностите си и дори беше помогнал за израждането на няколко бебета.

Елизабет специално, трудно роди сина си.

— Синът ти още ли е в Утремер?

Тя кимна.

— Държат го като гаранция, че ще изпълня мисията си. Потръпвам всеки път, когато си помисля, че той е под техните грижи.

Никой не знае с какви лъжи му пълнят главата. Или какво му правят.

Обзе го гняв. Синът ѝ би трябвало да е само на седем или осем години сега.

— Аз ще го взема заради теб.

Тя се изсмя силно на това.

— Сякаш ще успееш. Ако се върнеш, те ще те убият. Наистина знам, че съм права, както и че Калб ал 'Акраб е тук, за да те убие.

— Ще трябва нещо повече от него, за да ме убие.

Тя изсумтя.

— Самохвални мъже. Наперени. Това е всичко, което представлява вашият вид и аз съм получила повече от достатъчно от това. Ако ти не убиеш Страйдър, аз ще го направя, за да не би те да се уморят от чакане и да дойдат за нас. Неговият живот не струва достатъчно, за да пожертвам малкото свобода, която имам.

Водолея ѝ отправи твърд, многозначителен поглед.

— Няма да ти позволя да го убиеш.

— Не? — попита тя невярващо. — А ако му кажа кой си ти?

— Първо ще те убия.

— Роуина?

Роуина спря при звука от плътния глас, който изпрати тръпки надолу по гърба ѝ. Беше глас, който не очакваше да се обърне към нея някога.

Обръщайки се бавно, тя се изправи срещу Деймиън Сейнт Сиър.

— Милорд — каза тя и направи реверанс.

— Няма нужда да бъдем толкова официални, милейди. Или толкова студени. Все пак не убих вашият рицар.

Имаше нещо различно в Деймиън този следобед. Нещо потпуснато и спокойно.

Също като Страйдър и той се беше освободил от бронята си. Сега носеше сива туника с жакет в пурпурно и златисто и черни чорапи под обемистото си черно наметало.

— Изглежда Бог наистина отсъди, че е невинен.

Тя си помисли, че долавя нотка на горчивина в гласа на Деймиън.

— Надявам се, че не сте много наранен, милорд.

— Само гордостта ми, която толкова често е ранявана, че съм сигурен, че ще се излекува и от това — той се поклони пред нея. — Ще ви оставя, милейди. Искрах само отново да се извиня заради моето грубо, нерицарско отношение към вас вчера, когато дойдохте да ме видите.

— Не мислете повече за това, милорд.

— Деймиън — каза той с прелъстителен глас. — Моля ви, наричайте ме Деймиън.

Роуина направи реверанс и наведе глава към него.

Той изцъка с език.

— Подозрителна си към мен, нали?

— Вините ли ме? — попита тя.

Той се засмя с дълбок, хипнотизиращ звук.

— И дори не се опитвате да го отричате.

— Трябва ли?

— Повечето го правят. Трябва да призная, че намирам честността ви за освежаваща.

Изпитваше ясното усещане, че той ѝ се усмихва и наистина я притесняваше, че не може да види дори намек на лицето му.

— Хубав ден, милейди. Нека той ви донесе щастие.

Тя се намръщи, докато той се отдалечаваше и я остави да стои по средата на залата.

Роуина не помръдна, докато не чу друг глас точно зад себе си.

— Какво искаше той от теб? — попита Зенобия, когато застана до нея.

Двете наблюдаваха, докато Деймиън изчезваше през вратата, отправил се някъде извън замъка.

— Той се извини — каза Роуина.

Тя още не можеше да повярва, че го беше направил. Изглеждаше напълно нетипично за него.

— За?

— Че беше груб към мен вчера, когато го помолих да не се бие със Страйдър.

Зенобия изглеждаше също толкова изненадана като нея.

— Колко нетипично за него да се извинява за нещо.

Роуина ѝ се намръщи.

— Познаваш ли го?

Зенобия погледна виновно настрани.

— Какво? — попита тя, когато вълна от тревога мина през нея.

Имаше нещо злокобно в начина, по който изглеждаше Зенобия.

— Знам много неща за онези, които баща ми държеше в затвора си и те ме засрамват безкрайно — прошепна тя. — Не толкова историите, разказвани от Братството, те са достатъчно лоши, а онези, които чувах от мъжете на баща ми, които често се хвалеха с жестокостта към онези, които трябваше да „пазят“.

Роуина докосна ръката ѝ в знак на симпатия.

— Заради това ли им помогна да избягат?

Зенобия кимна.

— Баща ми забрави, че хората на майка ми са различни от неговите. Ние не сме украшения, които да стоят до страната на мъж особено когато виждаме несправедливост. Айшин произхождат от Амазонките. Наше рождено право и задължение е да се бием, а аз още мога да чуя гласа на майка ми да шепне в ухото ми, че никой не трябва да бъде лишаван от достойнство. Хората ѝ вярваха, че враговете или трябва да бъдат уважавани, или екзекутирани. Ако ги убиеш, тогава те няма да те притесняват повече. Ако им позволиш да се оттеглят с достойнство, тогава те ще направят точно това. Но когато врагът е потиснат и каран да страда непрестанно, рано или късно, той ще замахне и ще ти докара беда. Защото няма по-ужасна сила от тази на дълго сдържаното отмъщение.

Роуина кимна.

— Майка ти е била много умна.

— Да, наистина беше. Ти ми напомняш много на нея.

Роуина беше изненадана от сравнението на Зенобия.

— Аз?

— Ммм. Майка ми имаше навик да ме нарича Карима. Това означава „малка маймуна“ на нейния език. Тя казваше, че аз тичам наоколо и крещя, хвърлям неща и вбесявам другите, докато не стане моето. Беше тиха и стабилна, като неподвижна стена, твърда в убежденията си и самоуверена.

Роуина ѝ се усмихна.

— Това звучи много по-добре, отколкото „упорита като муле“ както ме нарича чичо ми.

Зенобия се засмя.

— Упорството е грешно само когато те кара да вършиш неща срещу най-доброто за твоите интереси.

— Как така?

— Помниш ли, че ти казах за мъжа, когото обичам?

— Да.

— Неговото упорство го държи далеч от мен. Вместо да приеме онова, което му предлагам, той постоянно пътува из света в търсене на спокойствие, което никога няма да намери. Понякога това, което искаме и онова, от което се нуждаем не са съвместими.

— Какво ми казваш?

— Ако Страйдър спечели състезанието за трубадури и ти бъде дадено право да си избереш съпруг, кого ще избереш?

Беше достатъчно лесно да отговори на това.

— Ще избира свободата си, разбира се... поне толкова дълго, колкото Хенри позволи.

— Защото се нуждаеш от нея, или защото я искаш?

Роуина погледна настрана, когато истината я озари.

— Нито едното. Ще я избира, защото мъжът, който обичам, е също като твоя. Той няма да остане с мен, а ако го накарам да го направи, ще се обиди от това. По-добре да остарее сама, отколкото да се омъжа за мъж, който само ще се научи да ме мрази заради това, че съм го обвързала със себе си против волята му.

За нейна изненада, Зенобия отново се засмя.

— Ти си моята майка — тя взе ръката ѝ и я поведе към стълбите.

— Ела с мен, лейди Роуина. Аз изгубих мъжа, когото обичам, но ти... ти имаш мен, и нека заедно да видим какво може да се направи с твоя.

— Мислиш ли, че можем да го спечелим?

Зенобия изпусна дълга, премерена въздишка.

— Всичко, което можем да направим, е да се опитаме.

ГЛАВА 13

Страйдър мина през полето на рицарския турнир, чувствайки се почти като прокажен на угощение. Сутрешната битка може и да го оправдаваше в очите на закона, но в очите на всички останали, той бе убиец. Шепотът на клюкарите както на мъжете, така и на жените, го следваше навсякъде, където и да отидеше. Нямахше дами, които да го преследват. За първи път той вероятно можеше да се съблече гол и никоя жена нямаше да посмее да се приближи. Може би убийството имаше някои предимства... Въздъхвайки, той видя брат си да седи сам под едно дърво, дърпайки лютнята си, докато си записваше бележки върху парче пергамент. Страйдър се запъти към него.

Облечен в своите оранжеви и червени дрехи, Кит вдигна поглед, когато сянката на Страйдър падна върху него.

— Мрачно чувство, нали? — попита Кит, докато Страйдър мълчеше до него.

— Кое?

— Да не принадлежиш никъде. Когато други хора те съдят за това, което смятат, че си, а не за това, което си в действителност — Кит му се усмихна иронично. — Жалко, че нямаш по-голям брат, който да отиде и да ги натупа заради теб. Бих ти предложил услугите си, но само ще ми се изсмеят, когато се опитам да защитя себе си или някой друг.

Докато прилякаше до бележките на Кит, Страйдър си припомни думите на Деймиън.

— Винаги ли е било така с теб?

Кит отмести поглед.

— Къде беше, когато отидох да те търся у Майкъл? Той каза, че те е оставил да се оправяш сам, когато си се върнал. Къде си ходил?

— Никъде.

— Кит...

Брат му изглеждаше раздразнен от разпита.

— Не ми говори с този тон, Страйдър. Не съм някой от хората ти, за да се треса от страх като го чуя. Случайно знам, че никога няма да ме нараниш.

Не, не би го направил. Никога. Но искаше отговори. Ако Кит в действителност бе Водолея...

— Защо не ми вярваш? — опита Страйдър отново, този път по-спокойно. — След тези последни няколко години заедно, все още знам твърде малко за теб.

— Знаеш достатъчно — погледът на Кит срещна неговия. — Ти си единственият брат, когото някога съм познавал. Единственото семейство, ако става въпрос. И до нощта, в която ме спаси в Кентърбъри, никога не съм знаел какво е да искаш да принадлежиш някъде. Затова ти благодаря и никога не бих предал теб или някого, на когото държиш.

Тези думи бяха толкова странни... Страйдър му се усмихна с братска привързаност.

— Съжалявам за годините, в които не бях до теб, дребосък. Искан ми се никога да не бе познал и ден тъга.

— Знам.

Кит погледна отново към хартията си.

Страйдър спря, за да огледа тримата преминаващи мъже, които гледаха злобно към него и брат му. Изправи се на крака и мъжете веднага ускориха крачката си.

— Завиждам ти за силата — каза Кит тихо, когато Страйдър погледна към него. — Какво ли не бих дал, за да мога да накарам хората да треперят от страх при недоволството ми.

— Тогава защо не тренираш като рицар? Ще те науча на всичко, което знам.

Кит се присмя на това.

— Аз съм крехък. Твърде слаб съм. Повече жена, отколкото мъж.

Страйдър потисна гнева, който предизвикаха тези думи.

— Рейвън е по-слаб от теб и по-млад, за да се бие, но все пак печели повече битки, отколкото губи. И най-категорично не си повече жена, отколкото мъж.

Кит срещна погледа му. Очите на брат му бяха пронизващи. Търсеци. Този напрегнат поглед накара нещо вътре в Страйдър да се свие.

— И ако ти призная, че съм привлечен към други мъже, какво би казал?

— Нищо — отговори Страйдър честно и убедено. — Знам, че това е лъжа. Не че би имало значение за мен, дори и да бе така. Ние сме братя, ти и аз. Нищо не променя това. Никога. Където и да съм, винаги си добре дошъл и ще убия всеки, който казва друго.

Очите на Кит се насълзиха, когато погледна встрани. Страйдър отново коленичи до него.

— Кит?

Брат му погледна към него, докато една сълза се стичаше по бузата му.

— Защо от всички, само ти и Роуина сте единствените, които някога са виждали истината в мен? Никоя жена не ще да ме погледне, освен ако не се опитва да ме използва, за да стигне до теб. Защо е така?

— Не знам. Не повече, отколкото мога да разбера защо ме подценяват сега. Но знаеш ли нещо? Не се интересувам какво мислят тези глупаци. А ти?

Той видя нерешителността, изписана на лицето на брат си.

— Кит...

— Обмислям го.

Клатейки глава, Страйдър се изправи на крака и протегна длан към брат си. Кит сграбчи ръката му със силен захват. Страйдър го издърпа на крака. Той кимна към полето.

— Хайде, малък братко. Има нещо, което искам да ти покажа.

Кит тръгна след него, без да задава въпроси.

— Знаеш ли, Кит, най-добрият начин да накараш една девойка да те пожелае, са уменията ти с меча.

Кит развеселено повдигна вежди към него. Страйдър поклати глава, разбирайки този поглед.

— Нямах предвид такава двусмислица — обясни рицарят с мрачен смях.

Той остави Кит да стои в единия край на полето и отиде до сламеното чучело, за да извади двата кинжала. Когато се върна до брат си, му подаде единия.

— Изисква се ловка ръка, но... — Страйдър остави кинжала да полети, при което острието се заби точно под мястото, където

трябваше да е сърцето — става лесно, след като потренираш малко. Мислиш ли, че можеш да се справиш?

Кит вдигна кинжала и едва погледна чучелото. Хвърли го бързо и уцели натъпкания със слама рицар точно между очите.

Онемял, Страйдър се втренчи в ножа. Както и всеки рицар на терена.

— Късметът на начинаещия — каза безгрижно Кит.

Обвинението на Деймиън отново пробяга в главата на Страйдър. Беше ли възможно?

Рицарят погледна ножа, след това брат си.

— Сигурен ли си, че няма нещо, което искаш да ми кажеш?

— Не.

Все още подозрителен, Страйдър наблюдаваше как Кит се обръща и отива да си вземе лютнята и хартията. Брат му може и да отхвърляше това, което току-що се бе случило, но Страйдър знаеше по-добре. Изискваше много практика и умения, за да се хвърли кинжал по този начин. Много. Кога и къде Кит се беше научил на това? И какви други умения бе придобил брат му, за които той не знаеше нищо?

Късно следобед Роуина седеше в голямата зала с лютнята в скута си, докато пееше на една малка група от трубадури, най-вече жени и няколко мъже, които се опитваха да се подмажат на чичо ѝ. Други дами, най-вече тези, които имаха малки синове, които не желяеха да видят мъртви в битка, бяха дошли, за да я чуят. Само те, изглежда, бяха съгласни с нейните убеждения срещу войната. Поне никой не ѝ се подиграваше. Достатъчно странно бе, че липсваха две от собствените ѝ придворни дами — Елизабет и Бриджит. Тя предположи, че двете са с някой мъж, който е завладял фантазиите им.

Беше типично за двете и бе нещо, на което никога не би попречила. Обичаше приятелите си твърде много, за да го направи. Всички се държаха почтително и внимателно, докато вратата зад нея, водеща към коридора, не се отвори. Всички от групата ахнаха и се намръщиха, а след това приближиха глави и веднага започнаха да шушукат. Роуина се обърна, за да види какво е привлякло вниманието им. Зад нея тя откри Деймиън и трима от неговите хора да влизат в залата. Това бе нещо нечувано. Деймиън спря, след като осъзна, че е привлякъл вниманието на всички.

— Простете ми — каза той тихо на Роуина. — Надявах се да не ви прекъсвам.

— Не се притеснявайте, милорд. Мога...

— Моля, Роуина, свирете. Това е причината в края на краищата да дойда тук днес. Искам да чуя песните ви.

За нейно пълно учудване той и хората му заеха места встрани зад малката група.

Изведнъж несигурна в себе си и напълно наясно с факта, че Деймиън я наблюдава с очи, които не може да види, тя започна песента си отново и направи всичко възможно да пренебрегне мъжа, чието присъствие я караше да се чувства толкова неудобно. В действителност тя можеше да почувства тежестта на стоманения му поглед върху себе си, сякаш бе докосване. Той я разстрои много. Имаше нещо изключително объркващо в Деймиън, и то не само поради факта че нямаше представа как изглежда мъжът. Сякаш самата тъмнина се носеше около него. Роуина изпя още три песни, за да завърши рецитала си. Слушателите ѝ, включително Деймиън, аплодираха благосклонно. Тя направи реверанс към тях и докато се изправяше, внезапно движение на балкона високо над залата привлече вниманието ѝ. Поглеждайки нагоре, тя се стресна, когато срещна тъмносиния взор на Страйдър, който стоеше и я наблюдаваше. Той я дари с топла усмивка, преди да отстъпи назад, и да се скрие от погледа ѝ.

Сърцето ѝ подскочи при мисълта, че той е тук, за да я чуе, след като знаеше колко много мрази такива неща. Без да се замисля, тя остави лютнята си настрана и се отправи към спираловидното стълбище. Няколко души се опитаха да я спрат, но тя бързо се извини и се втурна по стълбите. Затича се надолу по дългия коридор в посоката, в която той трябваше да е отишъл. Къде ли можеше да е? Единственият начин да напусне залата бе надолу по стълбите, по които бе дошла. И все пак никъде нямаше следа от него. Дали очите ѝ я бяха измамили?

— Страйдър?

Тя мина покрай врата, когато чу тихия му отговор.

— Тук съм, Роуина.

Спря, обърна се и го видя как излиза от сенките. Беше толкова хубаво да го види изправен и облечен. Преди да успее да се спре, тя се

хвърли в прегръдките му и го целуна дълбоко. Страйдър изръмжа, когато усети вкуса ѝ и разгорещените искания на езика ѝ, танцуващ с неговия. Тя имаше вкус на топлина и мекота. На надежда. Повече от всичко друго, тя имаше вкус на Роуина и уникалната ѝ женственост. Той обхвана лицето ѝ в шепи и пи от пълните ѝ устни, позволявайки на ръцете, плъзгащи се по гърба му, да го отдалечат от съмненията и страховете в съзнанието му. Тя се отдръпна бавно.

— Защо си дошъл, след като каза, че трябва да стоим на разстояние?

— Не мислех, че ще ме видиш.

— Но ти ме видя?

— Да — той докосна страната ѝ с топлата си ръка. — Ти си много талантлива дама.

— Ти мразиш талантливи жени.

— Не мразя теб.

Тя покри ръката му със своята и целуна дланта му.

— Не ми помагаш да стоя настрана от теб.

— Знам. Ти си като сирена, която ме примамва.

— Може би твоите хора трябва да те вържат за мачта?

Той се засмя на препратката ѝ към Одисей, чийто кораб плавал безопасно през територията на сирените само защото членовете на екипажа му били вързани.

— Най-добре да го направи Свен. Той ще се увери, че въжетата ще издържат. Не съм толкова сигурен за другите.

Тя се усмихна при тези думи.

— А къде е твоята пъстра банда от приятели?

— Разпръснати са из краищата на страната в търсене на улики.

— Роуина!

Двамата се обърнаха, за да видят Джоан на върха на стълбите. Лицето ѝ беше бледо, очите ѝ бяха пълни със сълзи, когато се втурна към тях.

— Какво не е наред? — попита Роуина, ужасена от това, което бе разстроило приятелката ѝ толкова много.

Сълзи се стичаха по бузите ѝ.

— Елизабет. Мъртва е.

ГЛАВА 14

Роуина бе благодарна за подкрепата на Страйдър. Без него тя беше абсолютно сигурна, че щеше да рухне, когато вълната от дълбока скръб я удари право в сърцето. Това бе най-осакатяващата болка, която някога бе изпитвала. Сълзи запариха в очите ѝ и започнаха да се търкалят напълно необезпокоявани по лицето ѝ.

— Как така Елизабет е мъртва?

Джоан избърса очите си.

— Един мъж от кралската стража е извадил тялото ѝ от езерото. Мислят, че се е подхлъзнала и е паднала в потока, а полите ѝ са били твърде тежки и са ѝ попречили да плува.

— Не — Роуина въздъхна през сълзи. — Това не е възможно. Защо ще ходи при езерото сама?

— Знаеш каква беше — отвърна Джоан. — Тази сутрин ми каза, че там ще се срещне с някого.

Джоан я взе в обятията си и те се прегърнаха, докато ридаеха заради загубата на любимата си приятелка. Как можеше Елизабет да си отиде от тях? От деня, в който се бе присъединила към семейството им, тя се бе превърнала в необходима част от живота им. Роуина усети как силната ръка на Страйдър върху гърба ѝ леко я разтрива. Тя се извърна от Джоан и го дръпна към себе си, нуждаейки се да почувства силата му. Утехата му.

— Толкова съжалявам, Роуина — прошепна той срещу косата ѝ, докато я притискаше към гърдите си.

— Тя не може да е мъртва — изплака Роуина. — Не може.

Докато плачеше, можеше да чуе суматохата отдолу. Гласове отекваха в коридора, когато благородниците разбираха за съдбата на Елизабет.

— Искане ми се да не бяхме идвали на този турнир — извика Джоан. — От самото начало се случват злини. И сега това...

— Шшт — каза Роуина, хващайки ръката на приятелката си. — Това е глупава злополука. Но все пак злополука.

И имаше приготовления, които трябваше да се направят. Някой трябваше да се погрижи за тялото на Елизабет. Със силата на волята, която Роуина никога не бе знаела, че притежава, тя се стегна.

— Някой ще трябва да уведоми семейството на Елизабет — каза тихо.

— Мога да изпратя някой от моите хора — предложи Страйдър.

Тя му се усмихна с треперещи устни.

— Мисля, че е най-добре мъжете ти да останат тук, за да те защитават, ако има нужда. Чичо ми има хора, които може да изпрати. Но оценявам предложението ти.

Той наведе глава към нея.

— Роуина?

Тя погледна зад Страйдър и видя чичо си да идва към тях от стълбите. Лицето му бе тъжно и изпито.

— Казаха ли ти? — попита внимателно той.

Тя кимна и се пребори с нова вълна от сълзи.

— Има ли нещо, което мога да направя? — попита Страйдър.

— Не ме оставяй сама — прошепна Роуина. — Не мисля, че мога да се справя с всичко това сама.

Джоан изстена, когато краката ѝ се подкосиха. Страйдър едва успя да я хване, преди да падне на пода. Стомахът на Роуина се сви още повече, докато си спомняше историята, която Елизабет бе разказала, за това как Страйдър е носел Джоан, когато за първи път бяха пристигнали. Лицето на приятелката ѝ сияеше от щастие, когато бе попитала Роуина дали Страйдър ще я избере за Дамата на всички сърца.

— О, Елизабет — вдъхна тя, сърцето ѝ се късаше от загубата.

Всички мечти, които приятелката ѝ кроеше за бъдещето си... Всичките им надежди...

Но тя не можеше да мисли за това точно сега. Ако го направеше, щеше да се присъедини към Джоан, а никой не се нуждаеше от допълнителна тежест. Имаше твърде много неща за вършене.

— Занеси я в покоите ѝ — каза тя, вървейки пред Страйдър. Чичо ѝ ги следваше на крачка зад тях.

— Вече изпратих човек до Корнуол — каза чичо ѝ тихо. — Въпреки че, ако трябва да бъда честен, се съмнявам, че семейството ѝ ще отговори.

Роуина въздъхна при тези думи, докато държеше вратата отворена за Страйдър, за да внесе Джоан в стаята в края на коридора. Тя се втурна покрай него, за да махне кожата, покриваща леглото ѝ, и отстъпи назад, за да може мъжът да я постави върху него.

— Защо да не отговори семейството ѝ? — попита той, докато се отдръпваше от леглото.

— Не знаем — каза Роуина. — Елизабет беше далечна братовчедка, която бе изпратена да живее при нас преди няколко години. Тя прекара почти пет години с мен, когато бяхме момичета, а след това баща ѝ я извика у дома ѝ, когато бе на шестнадесет, за да се омъжи.

— Елизабет е била омъжена? — попита Страйдър, докато гледаше как Роуина покрива Джоан.

— Не — отговори чичо ѝ. — Годеникът ѝ избягал с друга и тя не се върна при нас няколко години.

— Беше толкова тъжна в началото — каза Роуина. — Можеше да седи с часове, вирайки се през прозореца, без да каже нищо на никого. Сякаш духът ѝ бе пречупен. Тогава един ден, тя реши да се присъедини към този свят.

Страйдър се втренчи в нея с яростна гримаса.

— Имаш ли представа какво се е случило?

— Не, никога не говореше за това. Нито за семейството си. Сякаш изобщо нямаше минало.

— Като брат ми...

— Кит? — попита Роуина.

— Да, той се държа по подобен начин в началото, когато го взех при себе си.

Роуина също го помнеше. Когато го беше срещнала за първи път на обиколката на трубадурите, Кит бе унил и затворен в себе си.

— Странно съвпадение, нали?

Страйдър не отговори. Мислите му се завъртяха. Всъщност поведението им му напомняше за други, които познаваше. За самия него включително.

— Кажи ми, знаеш ли дали Елизабет някога се е осмелявала да отиде в Утремер?

Роуина и чичо ѝ си размениха озадачени погледи.

— Не и доколкото аз знам — каза Роуина. — Чичо?

— Не знам. Баща ѝ никога не беше казвал нищо за това тя да напусне дома му, докато не я изпрати да живее с нас.

Роуина наклони глава, за да погледне към Страйдър, които обмисляше отговора.

— Какво си мислиш?

— Не знам. Безумици най-вероятно — той кимна към Джоан. — Ще се оправи ли?

— Да, просто се нуждае от почивка — Роуина дръпна тъмночервените завеси около леглото, после ги изведе от стаята.

Когато отново се върнаха в коридора, всички бързаха наоколо, мърморейки.

Повечето от тях шепнеха за това, къде ли може да е бил Страйдър, когато Елизабет е паднала в езерото.

— В края на краищата — каза една по-възрастна жена на приятелка, докато се отправяха към стълбите — чух момичето много пъти да се хвали, че тя ще се омъжи за граф Блекмор. Може би го е дразнела твърде много.

— Е, знаете, че баща му е убил майка му...

— И любопитството убило котката — каза Роуина зад тях.

Те се обърнаха и видяха нея, Страйдър и чичо ѝ, после бързо отстъпиха засрамено.

— Не ви ли е срам! — извика Роуина рязко, докато по-възрастните жени изчезваха.

— Остави ги — каза Страйдър. — Тези слухове са с мен през целия ми живот. Вече дори не ги чувам.

— Да, но го правиш — Роуина докосна ръката му утешително. — Просто си твърде добре защитен за твое собствено добро.

Страйдър забеляза, че чичо ѝ наблюдава разговора им. Прочиствайки гърлото си, той се освободи от хватката на Роуина.

— Има ли нещо, което вие двамата искате да ми кажете? — попита чичо ѝ.

— Не — отговориха и двамата едновременно.

Лайънъл погледна подозрително първо единия, а после другия.

— Сигурни ли сте?

— Напълно — увери го Роуина.

Те се присъединиха към тълпата зяпачи долу, които се бяха събрали в голямата зала, когато вратата се отвори. Страйдър грабна

Роуина срещу себе си веднага след като видя покритото с одеяло тяло, което внасяха в помещението.

— Страйдър, какво...

— Шшт — каза той бързо, уверявайки се, че тя не може да види приятелката си или тези, които я носят. — Има спомени, които никой не трябва да има.

Чичо ѝ му кимна одобрително, когато Страйдър я поведе към задната част на залата и към изхода, който водеше към кухните. Лайънъл остана, за да се погрижи за тялото.

— Това беше Елизабет, нали? — попита тя с глас, пропит от болка.

— Да, любима.

Тя затвори очи.

— Благодаря ти.

Той целуна ръката ѝ нежно.

— Винаги на твоите услуги.

Роуина спря, за да прегърне Страйдър заради грижовността му и се наслади на топлината на тялото му. На усещането за силата и утехата му.

— Дали това някога ще свърши? — попита тя. — Започвам да споделям мислите на Джоан. Повече от готова съм да се прибера вкъщи и да оставя този турнир зад себе си. Как можем да продължим да празнуваме след смъртта на толкова много хора?

— По същия начин, по който успяхме да се смеем, докато бяхме в затвора. Трябва да го направиш, в противен случай ще полудееш от мъка. Понякога помага да крециш. Нека ангелите да чуят яростта ти.

— Така ли постъпваш и ти?

Той кимна.

— Друг път намушквах похитителите си просто за да мога да усетя вкуса им, преди да ме пребият.

— Какво ще стане, ако не съм толкова силна, колкото си ти?

— Никога няма да те отведа в битка, Роуина. Струва ми се, че лесно би ме задминала в това отношение.

Тя се усмихна при тези думи.

— Страйдър!

Никой от двамата нямаше време да погледне или да отговори, преди някой да ги повали на земята. Страйдър се бореше с неизвестния

нападател, докато не чу свистящия звук от изстрелване на стрели.

— Роуина?

— Тук съм — каза тя с глас, треперещ от страх.

Тежестта се премести сама и се оказа Кит, който след това издърпа меч от кръста на Страйдър и хукна да бяга. Страйдър се претърколи, за да види сянка, оттегляща се покрай стената. Бе очевидно, че след нея бе тръгнал Кит.

— Роуина — каза той, водейки я назад към кухнята. — Влизай вътре. Веднага!

Тя не се поколеба и му се подчини. Страйдър се затича след брат си. Не му отне много време, за да го настигне. Рамо до рамо, те преследваха сянката, докато Кит внезапно спря и хвърли кинжала право към целта им. Той се заби в сянката и я накара да падне с главата надолу от стената.

Страйдър наблюдаваше зашеметено, докато Кит умело се катереше по назъбената стена на бойницата по-добре от повечето рицари, за да достигне до мястото, където бе изчезнал мъжът. Отне му няколко минути, за да стигне до върха, където го чакаше Кит. И двамата погледнаха надолу, за да видят тялото, което бе паднало от другата страна. Кит прокле изпочупеното неподвижно тяло, което лежеше долу в далечината върху назъбените скали, които бяха струпани срещу задната част на замъка. Скали, които бяха избрани заради смъртоносните си ръбове, в случай че някой се опита да обсади замъка. Бутането на обсадната стълба от стената гарантираше сериозни, ако не смъртоносни увреждания на всеки рицар, който паднеше от въпросната стълба и уцелеше тези скали.

— Мъртъв е — извика Кит. — Сега няма как да го разпитаме. Знаех си, че трябва да стрелям, преди да стигне бойниците. По дяволите. Той трябваше да падне от тази страна, а не от другата. Трябваше да се досетя, че ще предпочете да се хвърли пред това да го хванат.

Страйдър зяпна Кит.

— Ти и аз трябва да поговорим. Ние определено трябва да поговорим.

Кит срещна очите му само за миг, преди да отмести поглед. Започна да се отдалечава от стената.

— Почакай! — извика рязко Страйдър.

Кит се вцепени.

— Не съм ти куче, Страйдър, че да идвам и да си отивам по твоя команда.

— Не — каза той, поставяйки ръка върху рамото на Кит. — Ти си мой брат. И аз искам няколко отговора, като се започне с това откъде знаеше, че мъжът е тръгнал след мен.

Кит прокара ръка през черната си коса.

— Видях го да напада Кристиан и го последвах тихо, като се опитах сам да се погрижа за него. За съжаление, той избяга.

— През последния час, откакто напусна полето за обучение, всичките ти мъже бяха нападнати. Така че следващото ми предположение бе, че ще дойдат и за теб. Докато идвах насам, за да те предупредя, отново го видях и го подгоних. Ти и Роуина просто се озовахте на пътя ни.

Страйдър не знаеше коя част го шокира най-много — това, че брат му е преследвал убиец или че убиецът е толкова смел, че да нападне всичките му хора посред бял ден.

— Какво искаш да кажеш с това, че моите мъже са били нападнати?

— Всички са добре. Не вярвам, че нападенията са били предназначени за нещо друго, освен да си поиграят с тях. Просто бяха хванати неподготвени и се извинявам за това. Не мислех, че убийците ще атакуват посред бял ден, и няхах представа, че ще тръгнат след всички останали. — Кит насочи погледа си към стената, където бе убил асасина. — Поне има един по-малко от тях, за когото да се тревожим оттук нататък.

Страйдър не бе развеселен от тона в гласа на Кит или от блясъка в очите на брат си.

— Има ли някой пострадал?

— Ръката на Кристиан бе ранена.

Притеснен поглед се появи на лицето на Кит.

— Какво не ми казваш?

Кит тръгна надолу по стената, без да отговори. Страйдър скочи след него. Брат му не спря, докато се насочваше обратно по пътя, по който бе дошъл.

— Кит! — изкрещя той, бързайки да го настигне. Той сграбчи Кит за ръката и го дръпна, за да спре. — Какво става тук? И не ми

казвай отново, че не знаеш. Познавам те добре.

Брат му отказа да срещне погледа му, докато лицето му променяше цвета си. Бе очевидно, че каквото и да се случваше, много разстройваше Кит.

— Можеш да ми кажеш всичко — каза Страйдър, смекчавайки тона си. — Знаеш това.

Челюстта на Кит затрепери.

— Не искам да пострадаш и не искам да умреш — Кит най-сетне срещна погледа му спокойно. Искреност гореше дълбоко в очите, които бяха точно копие на тези на Страйдър. — Каквото и да си мислиш, или пък чуеш, трябва да вярваш на тези две неща за мен.

Агонията го завладя, когато думите на Деймиън се завърнаха, за да разпалят гнева му.

— Ти си Водолея, нали?

Сълзи напълниха очите на Кит, преди да погледне встрани и Страйдър да получи своя отговор. Цялото тяло на брат му се разтърси и той сведе глава засрамено.

Страйдър не можеше да диша, докато си спомняше колко пъти беше говорил на Кит през стените на затвора им. Колко пъти бе обещавал на брат си, че ще го спаси, докато никога не бе разбирал, че Кит е бил този, на когото е говорел. Кит, чиито викове го преследваха през всичките тези години. И накрая той го беше оставил там, за да го малтретират. Страйдър искаше да умре сега, когато знаеше това, което се е случило. Той придърпа брат си в прегръдките си и го притисна силно.

— О, боже, Кит, никога не съм знаел, че си бил ти. Кълна се, че не съм те оставил там съзнателно. Ако имах дори намек за това, че все още си жив, щях да сринат стените, за да те измъкна.

Той усети сълзите на Кит върху врата си.

— Сега знам това, Страйдър.

Брат му се отдръпна назад и сложи едната си ръка върху слабото рамо на Кит. Той наведе глава, докато погледите им не се изравниха.

— Така ли е наистина?

— Ако не бях уверен, вече щеше да си мъртъв. — Погледът на Кит бе зловещ и завладяващ. — От собствената ми ръка.

Страйдър бе несигурен относно тази нова страна на Кит. Бе свикнал да смята брат си за скромнен и срамежлив, а не за твърд и

смъртоносен.

— Колко души си убил?

Кит се отдръпна от него и развърза тъмнозелената кожа, завързана на лявата му китка. Той нави белия си ръкав, за да покаже на Страйдър това, което приличаше на списък, написан на арабски на ръката му.

— Има дванадесет имена тук — каза той тихо. — Всички те са мъртви, освен теб.

Страйдър докосна имената, които не можеше да прочете и които сарацините бяха татуирали върху ръката на Кит.

— Кога?

— Убих ги, преди да те срещна. Първоначално имах намерение просто да се върна у дома и да не убия никой, освен теб. Отидох при Майкъл с надеждата, че ще ми даде убежище от Калб ал 'Акраб, но когато ме изхвърли, знаех, че нямам друг избор, освен да изпълня задачата си. Без убежище не посмях да направя нищо друго, освен това, което ми беше възложено. Имаше моменти, докато пътувах, в които бях сигурен, че някой от тях ме наблюдава. Всъщност намирах предупредителни бележки през целия път, но никога не съм знаел кой ги оставя или кога.

— А Сирил?

Кит отново отказа да срещне погледа му.

— Той беше ли в списъка ти?

Кит поклати глава.

— Не. Убих го, защото ме разпозна като Водолея.

В това нямаше смисъл. Сирил бе в същата килия като Страйдър. Той би могъл да познае Водолея, колкото и Страйдър.

— Как би могъл да те познае?

Кит трепна, сякаш бе зашлевен. Преди брат му да успее да мигне, той започна да се отдалечава от него.

— Кит?

— Остави ме на мира! — изрева той. — Нямам желание да си спомням онази нощ повече от теб.

Ужасно чувство връхлетя Страйдър, докато си спомняше колко пъти той и останалата част от Куинфорτισ бяха дърпали Сирил далеч от някои от по-младите момчета в затвора им.

— Кажи ми, че той не е...

Кит се обърна към него със съскане.

— Да не си посмял да го кажеш! И не ме гледай — дишането на Кит стана накъсано, докато беснееше. — Бях там в продължение на пет години, след като всички вие избягахте. Пет години! Нито ти или пък някой друг може да ме съди за това, което трябваше да направя, за да се освободя. Ти и твоето скъпоценно Братство никога не се върнахте за останалата част от нас. Никога. Бяхте прекалено заети да освобождавате други и дори за момент не поспряхте, за да помислите, че е възможно нашите похитители да не са особено доволни да ни съобщят за всяко следващо нападение, което Братството извършва, за да освободи още хора. Но никога нас. Чакахме, чакахме и чакахме, и никой от вас не се върна за нас.

— Нас?

— Нас — повтори Кит ядосано. — Не бях сам.

Страйдър затвори очи, когато болката го завладя.

— Защо не уби и мен? Защо ме пощади, след като не го стори за другите?

— Щях да го направя — каза Кит, а гласът му бе кух и дълбок. — Онази нощ в Кентърбъри, когато ме спаси и плати, за да бъда в стая съседна на твоята. Промъкнах се в стаята ти, докато спеше, напълно готов да ти прережа гърлото.

— Какво те спря?

— Ти го направи — каза той просто. — Спомняш ли си? Ти беше във вихъра на един кошмар и се събуди викайки мен, или по-скоро Водолея.

Страйдър кимна, докато си припомняше нощта. Това бе кошмар, който сънуваше, от нощта, в която се бяха освободили. Онзи, в който чуваше Водолея да го вика и се опитваше да разбие вратата, за да стигне до младите. В нощта, за която говореше Кит, Страйдър се беше събудил и бе видял Кит да стои в края на леглото му.

— Ти каза, че си ме чул и си се притеснил.

Кит кимна.

— Криех кинжал зад гърба си, така че да не можеш да го видиш. Ти бе толкова доверчив към мен, докато душата ми ме умоляваше да те убия.

— И все пак се отказа.

— Да. Защото, когато те попитах за какво си мечтаеш, ти ми каза колко много съжаляваш, че не си ме спасил и аз знаех, че това е истината. Твоята болка бе твърде истинска, за да е преструвка. Осъзнах, че господарите ми са си играли с ума ми, че са ме лъгали. Не бях те виждал от години. Като Кристофър ти не ми дължеше нищо и все пак ми протегна ръка, когато никой друг не го е правил. Бог знае, че има твърде малко хора като теб на този свят. Не можех да те убия дори ако това означаваше да умра на твое място.

Страйдър се намръщи при тези думи.

— Какво искаш да кажеш?

Кит издиша дълбоко и уморено.

— Бяха ми дадени две години, за да изпълня задачата си, а времето ми наскоро изтече. Беше ми казано или да убия всички вас, или те ще ме убият.

— Никой не се е опитвал да те убие?

— Не е и до днес. Изглежда, господарите ми са се уморили от това да се занимават с нас и са изпратили нова група, която да се отърве от нас.

— Как така?

— Елизабет бе една от нас — каза той уморено. — Изглежда, в крайна сметка е открила Калб ал 'Акраб и се е изправила срещу него. Знаем, че тя не довърши всички имена в списъка си и все още имаше време, за да завърши мисията си. Нямахме друга причина да умре и съм сигурен, че не се е удавила. Просто има твърде много съвпадения. Не. Те са я убили. Убеден съм.

Кит погледна Страйдър смутено.

— Тя беше тази, която те обвини за убийството на Роджър.

— А Сирил? Защо ме натопа за неговото убийство?

— Това беше нещастен случай. Свидетелят трябва да ме е зърнал и в тъмното е помислил, че си бил ти. В крайна сметка, как може Кристофър де Монтгомъри да победи рицар с уменията на Сирил?

Страйдър си пое дълбоко дъх, за да успокои противоречивите си чувства. Беше ядосан на Кит и на съдбата за това, което се бе случило, и се чувстваше виновен, че бе изоставил брат си. Повече от всичко се чувстваше ужасно, заради това, че е подвел толкова много хора така безсмислено.

— Елизабет смяташе, че ми прави услуга, като те набеждава — каза Кит тъжно, преди да се отдалечи от Страйдър. — Ще си събера нещата и ще напусна компанията ви.

— Какво имаш предвид с това, че ни напускаш?

Кит спря, за да погледне назад към него.

— Какво друго ми остава? Не искаш курва сред вас.

Гневът възпламени Страйдър.

— Никога не изричай тази дума пред мен! Това, което е станало с теб, никога не е било по твоя вина. Бях там, помниш ли? Знам истината за това, което ти се е случило и няма да позволя на никого, особено на теб, да използва тази дума.

Нещо подобно на облекчение проблесна в очите на Кит. Все още имаше стена между тях, но той можеше да усети как съпротивата на Кит се пропуква. Той достигаше до него.

Страйдър потупа брат си по гърба, а след това го насочи към кухнята, където Роуина бе избягала.

— Хайде, трябва да се съберем всички заедно и да намерим решение на този проблем.

Кит спря по средата.

— Ще им кажеш ли кой съм?

— Не. Тайната ти е в безопасност с мен, малки братко.

Кит кимна с благодарност, докато вървеше до него. Те откриха Роуина в кухнята с точилка в ръце, сякаш бе готова да се бие. Страйдър се усмихна при вида ѝ. Тя беше наистина прекрасна, и то най-вече, когато се опълчваше срещу някой, който я заплашва.

Тя свали оръжието си.

— Премина ли опасността?

— Да. Кит спаси живота на двама ни.

Той поклати глава отрицателно.

— Всичко, което направих, беше да ви предупредя.

Роуина се усмихна на брат му, а след това положи бърза, целомъдрена целувка на бузата му.

— Благодаря ти, Кит.

Той изглеждаше ужасно засрамен, докато минаваше от другата страна на Страйдър.

От кухнята те отидоха в палатката на Свен. Същото синьо и златно както в тази на Уил, вътрешността бе подобна, с изключение на

това, че липсваше писалище и имаше малко легло. Мъжете на Страйдър вече се бяха събрали там: Зенобия, Свен, Вал, Назир и Кристиан, чиято ръка бе превързана.

— Всички ли са добре — попита Страйдър.

Кристиан кимна.

— Това беше просто рикошетен удар. Достатъчно, за да ме ядоса, но не стига, за да причини много щети.

— Кит каза, че всички сте били нападнати.

— Да — отвърна Свен. — Някой хвърли брадва към главата ми, докато тренирах, но никой не е виждал кой.

— Някой дойде зад мен и се опита да ме наръга — каза Вал. — Хванах ръката му и го повалих. Той се обърна и се затича толкова бързо, че дори не можах да го огледам добре. Всичко, което знам, е, че бе почти една глава по-нисък от мен.

— Към моята глава летеше кинжал — каза Назир. — Зенобия го видя и ме спъна навреме, за да ме спаси.

Зенобия го погледна мило.

— Винаги е удоволствие за мен да те злепоставя пред публика. — Тя се обърна към Страйдър. — Но също не видях кой го хвърли към него. Само отражението на слънчевата светлина в острието ме накара да осъзная какво е.

Подобно на Назир, той бе благодарен за бързите ѝ рефлексии.

— Нещо случи ли ти се? — попита я Страйдър.

— Виното ми бе отровено.

Страйдър усети как челюстта му увисва.

— Не се безпокой — каза тя. — Беше dharindus. Не съм сигурна как се нарича на вашия език, но това е доста често срещана отрова в Сирия. Разбрах в момента, в който помирисах виното, че е отровено.

— Защо ни нападат сега? — попита Свен, ставайки на крака. — И защо всички нас? — той се огледа. — Кой от вас разгневи враговете ни?

— Мисля, че го направих аз, когато не умрях — отвърна Страйдър.

Назир прокара пръсти по брадичката си замислено.

— Кой ги контролира?

Страйдър се принуди да не поглежда към Кит, за да не издаде брат си.

— Вярвам, че е някой, наречен Калб ал 'Акраб.

— Сърцето на Скорпиона? — попита дрезгаво Вал. — Какво общо има с всичко това?

— Наблюдателя на Запада — отвърна Зенобия, докато светлина проблесна в очите ѝ. — Моите хора вярват, че звездата Калб ал 'Акраб е отговорна за причиняването на раздори и заговори. Много от моите хора положили клетва пред нея да отмъстят на враговете ни. Това би било перфектното име за шпионин, изпратен тук, за да премахне всички вас — тя погледна Страйдър. — Откъде научи тази дума?

Той не отговори.

— Аз му я казах — призна Кит, изненадвайки всички.

Страйдър чу ахването на Роуина, но тя не проговори, тъй като брат му продължи.

— Това е името на един убиец, изпълняващ смъртни присъди.

Страйдър пристъпи напред.

— Кит...

— Всичко е наред, Страйдър. Няма нужда да ме защитаваш повече. Уморен съм от цялото това прикриване.

Гърдите на Страйдър се стегнаха, когато Кит развързваше ръкава си и показваше на хората му това, което бе показал по-рано и на него, докато им препредаваше всичко останало. Роуина се премести до Страйдър и в интерес на истината той приветстваше близостта ѝ, особено ръката, която постави в неговата. Това го успокои дълбоко, докато страдаше заради брат си, който разкриваше най-позорните тайни на мъжете му.

Назир хвана ръката на Кит и прочетете имената върху нея.

— Обри, Джеймс и Винсънт не са тук и все пак бяха убити от убийци.

— Не съм единственият, когото са изпратили — Кит срещна погледите им на свой ред. — Всички вие търсите някой като Зенобия или Назир, но не сарацините са тези, които ще ви убият. А хора като мен. Ние се сливаме безпроблемно, защото сме едни от вас. Ние не смеем да кажем на никого къде сме били или какво се е случило с нас. Ние нямаме Братство, което да ни помогне. Ние сме безименни сенки, родени от срам и ужас. Ние нямаме останала съвест и всичко, което искаме, е да бъдем свободни.

— Ти ли уби Чарлз? — изръмжа Свен, когато хвана ръката на Кит и прочете имената. — Копеле!

Страйдър го хвана, преди да успее да достигне Кит.

— Да не си посмял!

Той принуди Свен да се отдръпне. Последният изгледа и двамата яростно.

— Той не е направил нищо, че да заслужи смъртта. Чарлз бе мой доведен брат, ти, безполезно куче.

— Знам — каза Кит, а гласът му се пречупи от болка. — Те ми позволиха да избира три имена, които искам като награда. Останалите, като Чарлз, ми бяха възложени.

— Кои три избра? — попита Кристиан.

— Единствените три, които знаех. Хю от Уелс, Джофри от Навара, и... — погледът му се насочи към Страйдър.

— Ще кърмиш пепелянка на гърдите си? — попита Свен Страйдър, а устните му се свиха отвратно.

— Брат ми не е пепелянка — процеди Страйдър между стиснатите си зъби. — И преди да го съдите, предлагам всички вие да си спомните, че е бил там в продължение на пет години, след като избягахме. Пет години сам. Той не е имал Братство, което да го защити. Не е имал приятели, които да му помогнат да преживява безкрайните дни. Кажете ми кой от вас не би направил всичко, което трябва, за да се да се измъкне от там?

Страйдър погледна Вал.

— Щеше ли все още да заемаш морално висока позиция, ако те бяхме оставили там?

Вал погледна встрани.

— Или пък ти, Свен? Колко дълго щеше да издържиш без Саймън, мен и останалите?

Гняв и напрежение тегнеха във въздуха, докато всички държаха на своето, че те са прави, а другите грешат.

— Приемаме гледната ти точка — каза Кристиан накрая, нарушавайки донякъде злокобната атмосфера. — Няма нужда да осъждаме Кит, заради оцеляването му. Всички ние тогава направихме неща, които никой от нас не иска да си спомня.

Той погледна замислено всеки един от тях.

— Кит рискува много, като ни се довери, когато можеше също толкова лесно да ни убие в съня ни. Той е поставил целия си живот в ръцете ни и го знае. Бихме могли лесно да го предадем на Хенри в името на правосъдието. Но аз поне нямам намерение да го наказвам повече.

— Откъде да знаем, че той не е този, който ни нападна днес? — попита Вал.

— Защото все още сте живи — отговори Кит с арогантност, която Страйдър никога преди не бе чувал. — Повярвайте ми, аз не правя такъв тип грешки.

За изненада на Страйдър, Кристиан пристъпи напред и протегна ръката си към Кит.

— Аз поне те посрещам в нашите редици. — Иронична усмивка изви устните му. — В края на краищата е по-добре да има убиец с нас, отколкото срещу нас.

— Да — съгласи се Зенобия, също подавайки ръката си.

Назир и Вал последваха примера им. Всички погледнаха към Свен.

— Много добре — каза той, присъединявайки се към тях. — Но ако някога опиташ нещо срещу мен, момче, аз ще бъда първият ти провал.

Кит разтърси ръката му.

— Така, сега какво ще правим? — попита Кристиан. — Как ще намерим този Калб ал 'Акраб?

— Не можете — каза тихо Кит. — Не повече, отколкото можете да намерите останалата част от нас. Ние сме обучени да се крием под самите ви носове. Ще търсите някой, които не заслужава внимание, невинен. Някой, когото никога не бихте си помислили да обвините.

— Някой от Светите земи, които ни мрази — каза Страйдър.

Лицето на Роуина преbledня.

— Мога да се сетя за един човек, който отговаря на това описание.

— Да — съгласи се Страйдър. — Но не можем да отправим такова обвинение. Не и без неоспоримо доказателство. Ако посмеем да кажем нещо срещу него, ще загубим живота си. Да не говорим, че той може да е невинен в този случай. Погледнете ме. Колко от вас се съмняват в моята невинност относно убийството на Роджър?

— Никога не сме се съмнявали в теб — каза Вал обидено.

— Не сте? — попита Страйдър, извивайки вежда. — Дори и за секунда? А какво ще кажете за убийството на Сирил?

Те се огледаха неспокойно.

— Точно така — съгласи се Кит. — Страйдър почти умря заради грешка. Ако става въпрос, аз дори не съм сигурен, че Скорпиона е мъж. Правим предположение, без никакви факти, които да го подкрепят. Освен това търсенето на Скорпиона е загуба на време. Той или тя не се интересува от някой от вас. Калб ал 'Акраб се изпраща само след нас, когато съвестта ни проговори или някой се опита да избяга, без да е изпълнил задачата си.

Вал скръсти ръце пред гърдите си и го погледна недоверчиво.

— Ако ние сме в безопасност, тогава защо Кристиан бе ранен и защо останалите бяха нападнати?

— Като предупреждение към мен — обясни Кит. — Няма съмнение, че Елизабет бе подобна жертва, защото се опита да ме покрие, или може би, както казах, тя се е изправила срещу нея или него. Призна ми, че има подозрения, но отказа да ми обясни. — Кит въздъхна. — Не, мисля, че Скорпиона си играе с нас.

— Как може да си сигурен?

— Отново повтарям, защото всички сте живи. Ако трябваше да умрете, щяха да ви нападнат през нощта, докато спите или докато стражата ви я няма. Не по средата на деня, когато можете да видите откъде идват нападателите. — Той погледна към Зенобия. — И не с отрова, за която Скорпиона знае, че можеш да разпознаеш.

Зенобия кимна.

— Той има право.

Свен пристъпи напред.

— Струва ми се, че знам един начин да примамим Скорпиона.

— Какъв е той? — попита Страйдър.

Свен погледна изпитателно към Кит.

— Имаме нещо, което той иска.

— Няма да излагаме брат ми на опасност.

— Страйдър, той е прав — съгласи се спокойно Кит. — Аз съм единственото нещо, заради което той ще се разкрие.

— Тогава смятам да те измъкна отгук и да те заведа на някое сигурно място.

Кит поклати глава.

— Няма такова място. Скорпиона ще ме намери, без значение къде ще отида.

— Може би. Но този път няма да си сам — увери го Страйдър. — Ние ще сме с теб. — Страйдър отстъпи и се обърна към групата. — След падането на нощта, искам Назир, Зенобия и Кристиан да те отведат при Шотландеца в северната част на Англия.

— И ако Скорпиона го последва? — попита Роуина.

— Ако Скорпиона е този, който си мисля, че е — каза Страйдър, — няма да го направи. Освен това, ако един благородник изчезне, ние веднага ще разберем кой е Скорпиона и аз ще изпратя Свен след тях, за да ги предупреди.

— Не мисля така — възрази Свен. — Не искам да бъда следващият намерен мъртвец.

Страйдър го изгледа злобно.

— Не се страхувай — каза Вал. — Ще дойда с теб и ще попреча на тези зли зверове да ти прережат гърлото.

Свен се засмя при тези думи.

— Това е единственият план, който имаме — заяви строго Страйдър. — Кажете на Шотландеца, че трябва да опази живота на Кит на всяка цена.

— Не се тревожи — успокои го Кристиан. — Шотландеца си умира от желание някой да проникне в крепостта му в търсене на един от нас. Мисля, че ще му се понрави идеята да спипа някой наемник.

— Добре тогава — каза Страйдър. — Докато дойде време за тръгване, всеки да се държи нормално и да не позволява никой да разбере за това, което сме научили.

— И какво сме научили? — попита Свен. — Че някой се опитва да ни убие. Знаехме това и преди.

Вал заби лакът в стомаха му.

— Предлагам, ако имаме нужда от саможертва, да използваме Свен. Той вдига твърде много шум за моя вкус.

Страйдър не им обърна внимание.

— Назир, Зенобия, ще останете ли с Кит до довечера? Не искам да бъде сам.

Назир кимна. Щом се увери, че ще го пазят, Страйдър хвана ръката на Роуина и тръгна към вратата.

— А сега погледнете това — каза Свен, посочвайки хванатите им ръце.

Вал го фрасна толкова силно, че мъжът се срина на пода в безсъзнание.

Страйдър погледна изпитателно едрия си приятел.

— Предупредих го, че искам тишина. Вие двамата вървете и не се притеснявай за нас.

Страйдър изведе Роуина от шатрата, макар да не беше особено убеден, че трябва да оставя хората си без надзор.

Роуина изпусна уморена въздишка, докато вървяха обратно към замъка.

— Какъв изпълнен с ужасни събития ден бе днес.

— Да, такъв беше.

Тя го дръпна, за да спре и прокара пръсти през белега на ръката, които сарацините бяха изгорили в плътта му.

— Защо просто не оставят всички ви на мира?

— Защото все още се борим с тях.

— А ако спрете?

— Повярвай ми, Роуина, бих дал всичко, за да оставя мечата си. Но как бих могъл, когато знам, че там има още мъже като Кит? Още жени като Елизабет? Би ли искала от мен да ги изоставя? Просто да им обърна гръб и да си кажа, на кого му пука?

— Не, не бих.

— Тогава какво искаш от мен да направя?

— Бих искала да намериш този Скорпион и да го изобличиш. Само той знае самоличността на убийците. Намери го и ще спрем това.

— И как предлагаш да го направим?

— Не съм сигурна, но мисля, че знам един начин.

ГЛАВА 15

Роуина беше като вцепенена през цялата следваща седмица, докато междувременно Елизабет бе погребана и цялата група се опитваше да не мисли за трагедиите, които следваха събитието до този момент. Сякаш над всичко и всички се беше спуснала мрачна пелена и обикновено празничния повод сега бе приет по-скоро апатично. Дните на турнира напредваха бавно, докато рицари и оръженосци тренираха за предстоящите събития.

Но през цялото време Роуина страдаше за приятелката си. Страйдър и хората му бяха загрижени за безопасността ѝ повече от всякога, толкова много, че Блекмор дори пренебрегваше планове си да стои далеч от нея, докато не откриеха какво се е случило с Елизабет. Единствената ѝ утеха бяха срещите ѝ със Страйдър, при които го учеше да пее, докато той непрекъснато се бореше с обучението ѝ.

Това се бе превърнало в напълно обичайно ежедневие. След вечеря Роуина щеше да отиде с него в шатрата му, където той щеше да гримасничи и да се оплаква в продължение на половин час или повече, преди да седне и да я остави да го научи на нотите и думите. Изобщо не се опитваше да повтори добре нито едното от тези неща. След това той щеше да завърши урока с целувка и Свен щеше да намери някакъв начин да ги прекъсне, така че Страйдър да бъде принуден да я отведе обратно в замъка.

Това бе достатъчно, за да я накара да поиска да хвърли лютнята си по Свен. Но той имаше добри намерения, и затова тя почти понасяше намесата му. През деня, докато Страйдър тренираше фехтовка и се биеше, Роуина следваше Деймиън навсякъде, където отидеше, опитвайки се да го хване в съмнително поведение, което щеше да покаже кой и какъв е той: убиецът на Елизабет. Той беше Скорпиона. Беше сигурна в това. В действителност тя го шпионираше само допреди няколко минути, отправяйки се към стаята за съвещания на краля, където Хенри цяла сутрин бе заобиколен от почитатели.

Защо Деймиън би се осмелил да отиде там, докато кралят го няма, освен ако не търсеше информация, която би могъл да предаде на враговете на Хенри? Тя бе сигурна, че е намислил нещо лошо, дебнейки. Точно като нея, когато го последва в гората преди два дни.

Тогава, разбира се, съмнителния случай се оказа среща с един фермер, за да купи пресни плодове, но... Той бе виновен за държавна измяна и тя щеше да го докаже. Роуина затаи дъх, когато Деймиън се мушна в кралската стая като безшумен призрак. Този път по-предпазлива, тъй като се бе поучила от предишните си грешки, когато бе хваната от него, тя надникна през цепнатините във вратата, за да види какво прави. Нямаше и следа от него.

Роуина потупа брадичката си нерешително. Трябваше ли също да се промъкне в стаята, или да го почака да се появи отново? Страйдър я бе предупредил най-сериозно да не следва Деймиън. В края на краищата, ако той бе убиецът, както подозираше, нямаше да се поколебае да отнеме и нейния живот. Но принцът сякаш я харесваше достатъчно, и ако тя се окажеше мъртва, тогава Страйдър щеше да знае със сигурност кой го е направил и нямаше съмнение, че щеше да отмъсти за нея и Елизабет.

Все още нямаше и следа от движение или звук от вътрешността на стаята. Сега или никога... Поемайки дълбоко дъх, тя откряна вратата леко и се огледа. Там нямаше никой, доколкото можеше да види. Къде може да е отишъл? Нямаше друг изход от стаята. Тя вкара главата си малко по-навътре.

— Мен ли търсите?

Пискайки, тя подскочи, когато дълбокият глас на Деймиън я стресна изотзад. Тя се обърна и го видя в коридора, стоящ с ръце, кръстосани пред гърдите. Как мразеше тази качулка, която го скриваше напълно от погледа ѝ. Бе изключително смущаващо да говориш с някого, когато не можеш да видиш лицето и очите му.

— Аз... аз... — заекваше тя, докато се опитваше да измисли друго обяснение. — Търся чичо си.

Той вдигна глава или по-скоро я килна настрани.

— И защо му е да е там, когато Хенри не е?

Тя вдигна ръце нагоре и направи знак, докато правеше всичко възможно да измисли разумно извинение, на което всъщност той би могъл да повярва този път.

— Защото той обича да седи на... не, чакайте. Той... той е забравил нещо.

— Забравил е нещо? — попита Деймиън спокойно, дори тонът му някак ѝ напомни спокойно бездънно езеро. — Е, ако ми кажете какво е, мога да попитам Хенри или неговите дворцови чиновници, дали някой го е намерил.

Е, това нямаше да свърши работа. В момента, в който го направеше, той щеше да разбере, че го лъже... отново.

— Не, ъ-ъ, мисля, че го е намерил вече.

— Което е причината да сте тук, за да го търсите, въпреки че няма нужда от това?

Тя се втренчи в Деймиън, пожелавайки си да може да види лицето му. Тогава отново изпита особеното чувство, че той ѝ се присмива. Може би беше най-добре, че не може да види лицето му в края на краищата.

— Е, тъй като той наистина го намери — каза тя, кимвайки към него — трябва да ви оставя и да се отправя обратно към голямата зала.

Тя побърза да се отдалечи, но с всяка стъпка, която правеше, усещаше погледа му върху себе си като осезаемо, почти смъртоносно докосване.

На върха на стълбите, тя се обърна, за да види, че той не е помръднал дори с милиметър.

— Да не би да чакате някой, милорд? — попита го тя.

— Просто изчаквах да видя дали ще погледнете назад. Не трябва да бъдете толкова предсказуема, Роуина. Това може да ви вкара в беля.

Преглътна при думите му.

— Това заплаха ли е?

— Не, Роуина. Никога не бих заплашвал такава необичайна дама като вас. Само други, които не са толкова забавни, колкото вас.

Тръпка на страх премина през нея.

— Значи признавате, че сте заплашвал други?

— Хммм — отвърна той, сякаш го обмисляше. — Да, признавам. Ако става въпрос, аз дори съм известен с това, че от време на време убивам няколко от тях.

След това изявление той се обърна и влезе обратно в кабинета. Роуина примигна два пъти, докато думите му отекваха в ушите ѝ. Той го призна! Сърцето ѝ подскочи, когато осъзна какво направи току-що

Деймиън. Тя се спусна по стълбите и излезе от замъка с едина-единствена посока в ума. Страйдър.

Отне ѝ няколко минути, за да го намери да тренира на полето с Рейвън, който се бе завърнал само преди дни от посещението си в Йорк. За съжаление, както Зенобия беше предсказала, двамата с Уил бяха пристигнали твърде късно, за да помогнат на своя приятел. Двамата бяха тихи и затворени в себе си, откакто се завърнаха. Но поне Роуина имаше добра новина за всички тях.

— Имам доказателство! — обяви тя гордо, докато мъжете се биеха пред нея.

Страйдър свали меча си веднага след като я видя да тича към него. Докато не забеляза светкавица от сребро. Завъртайки се бързо, той едва имаше достатъчно време, за да отблъсне атаката на Рейвън. Рицарят се отдръпна веднага.

— Съжалявам, Страйдър — каза той задъхано. — Не знаех, че си бил разсеян.

Най-младият му рицар погледна Роуина, изчерви се, после се извини.

Страйдър смъкна шлема от главата си, докато Роуина танцуваше около него като малко дете, което току-що е получило подарък.

— Той е виновен! — заяви тя за милионен път и тъй като го бе казвала толкова много пъти, ако не и повече, той не трябваше да пита какво има предвид.

Страйдър въздъхна. Горкият Деймиън. Истинско чудо бе, че мъжът не е убил Роуина заради упорството ѝ. Той я погледна накриво.

— Какво каза сега?

Тя изброи двете точки с пръстите си.

— Той ме заплаши и призна, че е убивал хора.

Рицарят повдигна вежди, когато чу това.

— Самият аз съм виновен и по двете обвинения и все пак все още си жива, здрава и непокътната, въпреки цялото дразнене.

Тя го изгледа заплашително.

— Но, но...

— Роуина, любима — каза той, прекъсвайки тирадата ѝ срещу Деймиън. — Трябва да спреш да следваш всяка негова стъпка. Всеки забелязва, че го следваш навсякъде, освен в тоалетната. Мъжът си играе с теб.

— Той си призна — настоя тя.

Страйдър се опита да запази търпение.

— Какво точно каза той?

— Ами той ми каза, че това, че си пъхам носа, може да бъде лошо за мен и аз го попитах дали ме заплашва. Той каза не и че никога няма да ме заплаши, и така, аз го попитах дали е заплашвал други. Той каза да, и че дори било известно, че е убил няколко от тях. Видя ли! Доказателство!

Той поклати глава към нея.

— Това са думи, милейди. Нищо повече, нищо по-малко. Не можеш да обвиниш един от най-силните и влиятелни мъже в християнския свят, че е убиец, без неопровержими доказателства. Деймиън е прекалено умен, за да ти даде това. Повярвай ми, познавам го.

Тя отмести поглед, сякаш бе разочарована от него.

— Не мога да повярвам, че ще му се размине въпреки това, което направи — каза тя с глас, натежал от искрена емоция. — Елизабет е мъртва заради него и аз искам той да си плати за това.

Той свали ръкавицата си и леко докосна кадифената ѝ буза. Нежната ѝ кожа с лекота успокои гнева му, породен от упорството ѝ. В интерес на истината се възхищаваше и уважаваше смелостта ѝ.

— Нямаме доказателство, че той я е убил. Всичко, което знаем, е, че се е удавила. Може да е било нещастен случай.

Тя погледна към него с тези страстни зелени очи, неопетнени от трагедиите, които бяха белязали живота му.

— Наистина ли вярваш в това?

— Честно казано, не — призна той. — Не вярвам. Но никой няма да ни послуша, освен ако не го хванем на местопрестъплението.

Роуина изпусна една тежка въздишка. Страйдър видя как сълзите потъмняват очите ѝ, преди тя да ги пропъди.

— Длъжница съм на Елизабет.

— Знам, миличка — каза той, като погали бузата ѝ. — Разбирам необходимостта да оставиш духа ѝ да почива в мир, повярвай ми. Но като се самоубиеш, няма да я върнеш. Трябва да спреш да го следваш. Ако той е виновен, ние ще го хванем.

— Много добре.

Тя вдигна полите си, дарявайки го със скъпоценната гледка на глезените си, преди да се отправи обратно към замъка.

Страйдър наблюдаваше полюшването на ханша й, докато се втвърдяваше, копнеещ да вкуси тези глезени... тези крака... Може би тази вечер щеше да подкупи Вал да прати Свен в безсъзнание отново, така че двамата с Роуина да могат да се насладят на една нощ на необезпокоявана свобода. Издърпвайки ръкавицата си, той я хвърли в шлема си заедно с другата, и се отправи към шатрата си. Когато пристигна, бе слисан да види Деймиън там да го чака. Старият му приятел стоеше в средата, гледайки право в него, когато той влезе вътре.

— Тя е поразителна, нали? — попита Деймиън, а гласът му прогърмя като гръмотевица в тишината.

Страйдър не отговори. Въпреки че нямаше проблем с Деймиън, за него бе повече от ясно защо принцът го мразеше.

— Защо си тук?

Деймиън също не отговори на въпроса му.

— Тя е страхотен трофей за турнира. Казаха ми, че нови лордове пристигат ежедневно, тъй като Хенри официално е обявил, че победителят ще бъде съпруг на Роуина. Повечето от тях планират да я заключат в манастир, ако спечелят. Не могат да оценят дамата и острия й език, но всички са влюбени в земите й.

Страйдър изтласка настрана гнева, който се надигна при думите на Деймиън. Мъжът само се опитваше да го предизвика и той никога нямаше да му достави удовлетворението да знае, че е успял.

— Защо ми казваш това?

Деймиън сви рамене.

— Помислих си, че ще те интересува.

— Е, не ме интересува — каза той със смъртоносно спокоен глас. — Тук няма мъж, който да не е загубил в турнир срещу мен. Повечето от тях по няколко пъти.

— Сигурен ли си за това? — попита Деймиън.

— Да.

— Много добре тогава. Дръж се здраво за своята арогантност.

Деймиън се отправи към изхода, но спря, за да се обърне.

— Между другото, възнамерявам да участвам в турнира, за да спечеля ръката й. Признавам, че си по-добър от мен с меча.

Ръкопашният двубой никога не е бил силната ми страна, но копието е друг въпрос. Никой, дори и ти, лорд Блекмор, не може да ме победи там. Но не се притеснявай, Страйдър. Ще се грижа добре за твоята дама, след като се омъжи за мен.

Това успя да пречупи самоконтрола му. Когато Страйдър проговори със стиснати зъби, гласът му носеше цялата тежест на гнева му.

— Не, няма да го направиш. Спечелил, изгубил, или влачещ се, аз възнамерявам да направя така, че Роуина да е свободна сама да избере собствения си съпруг.

При тези думи Деймиън се засмя злобно.

— Наистина ли вярваш, че Хенри ще ѝ позволи такава свобода? Роуина се нуждае от могъщ лорд, който да отговаря за земите ѝ. Някой със силни политически връзки. Спечелил, загубил, или влачещ се, аз ще я имам. Помни ми думите.

След това изказване Деймиън напусна шатрата, като остави дрехата си да се вее зловещо зад него. Страйдър го последва навън.

— Тя никога няма да се омъжи за теб!

Той не обърна внимание на рицарите, които се обърнаха и започнаха да се взират в него, когато Деймиън спря, после отново се обърна. Принцът го гледаше в продължение на няколко удара на сърцето, преди да заговори със спокоен тон.

— Жените като нея лесно могат да бъдат ухажвани с песен и поезия. С любовни писма от този, когото желаят. Каж ми, писал ли си някога любовно писмо? О, почакай, забравих. Ти не си нищо друго, освен един неграмотен палячо. Всичко, за което си годен, е груба сила и това да поваляш зрели мъже на земята. Наистина ли мислиш, че в края на краищата тя ще избере варварин като теб пред някой като мен?

Деймиън се обърна и тръгна надолу по линията на шатрите. Нужна бе всяка частица от волята, която Страйдър притежаваше, за да не атакува Деймиън заради тези думи. Като стар приятел, принцът знаеше историята на родителите на Страйдър. Самият факт, че Деймиън бе хвърлил в лицето му разликата между това, че той е рицар, а Роуина образована и изтънчена, накара кръвта му да кипне. Но не повече, отколкото истината за това, което копелето беше казало. В дъното на съзнанието си той видя как снощи Роуина го дразнеше

заради факта че не успява да научи песните ѝ бързо и че пръстите му често са непохватни със струните.

Това, че той винаги е бил рицар и никога трубадур. Роуина обичаше трубадурите и песните им. И бе прекарала живота си в проповядване срещу рицарското звание... Той чу слабия смях на майка си да звънти в главата му, докато си спомняше за времето, когато бе критикувала баща му за простацината му.

— Искаш ли да го убия, докато спи?

Страйдър погледна през рамо и видя Уил да стои там, насочил убийствен поглед към мястото, където бе изчезнал Деймиън.

— Чул си?

— Да. Няколко десетки чуха.

Уил огледа мъжете, които все още се бяха вторачили в Страйдър. Той ги изгледа с поглед, който ги накара да побегнат незабавно.

— Жалко, че ти не си Кит и не той изрича тези заплахи — каза грубо Страйдър. — Тогава можеше и да се съглася.

Уил се засмя, когато чу това.

— Мечът ми винаги е на твоите заповеди. Една дума...

— Не. Той не струва, колкото живота ти.

Страйдър се върна в шатрата си, а Уил го последва.

— Не взимай думите му присърце — каза му. — Той е грубиян и арогантен самохвалко.

Това бе вярно, но въпреки това Деймиън също беше отличен претендент за турнира. Добре обучен и изумително точен, Деймиън също като него, никога не беше побеждаван. Страйдър никога не се беше изправял срещу него в турнир и наистина не очакваше да загуби от него. Но когато ставаше въпрос за сърцето на Роуина, не беше толкова сигурен. Можеше ли любовта ѝ да му бъде отнета толкова лесно, както любовта на майка му към баща му?

Беше заложено в природата на човек да се променя, а в природата на жените бе да имат непостоянни сърца. Да не говорим, че Деймиън беше принц. Той бе изтънчен и грамотен. Дори споделяше любовта на Роуина към поезията и музиката. Стискайки зъби, Страйдър прогони въпросите от мислите си. Нямаше нищо, което да може да направи, освен да говори с Роуина тази вечер, когато дойдеше при него и да разбере дали има някаква истина в това, което бе казал Деймиън.

Роуина усети, че има нещо по-мрачно от нормалното в Страйдър в мига, в който влезе в шатрата му. Той седеше зад бюрото с лист хартия пред себе си. Дълбока бръчка помрачаваше красивото му чело и вниманието му бе съсредоточено върху хартията. Дори все още не бе чул приближаването ѝ, и това повече от мръщенето му ѝ подсказа колко концентриран е в задачата си. Знаейки, че не може да чете, и любопитна относно това, което толкова го занимава, тя се приближи безшумно, за да надникне през рамото му. Дъхът ѝ секна, когато видя какво прави. Той се опитваше да препише съдържанието на едно писмо от един лист хартия върху друг.

— Страйдър?

Той се обърна рязко, а след това смачка хартията, върху която пишеше. Грабна я толкова бързо, че преобърна мастилницата, после изруга, докато я изправяше. Разбира се, бе твърде късно, тъй като мастилото се разля върху цялото писалище. Взе една кърпа, за да поие с нея. Роуина се приближи, за да му помогне.

— Какво правиш? — попита тя, докато бършеха разлятото мастило.

— Аз... аз... — той въздъхна дълбоко, сякаш бе твърде уморен, за да се опита да измисли някоя лъжа. — Опитвах се да се науча да пиша, за да изпратя писмо до някого.

Тя се почувства странно трогната от думите му. Представяйки си как човек като него се смирява, за да се научи да пише на неговата възраст.

— Защо?

Той сложи писалката-перо върху дървената ѝ поставка, докато свиваше рамене.

— Има нещо, което искам да кажа и се уморих от това да се налага да диктувам на другите това, което бих искал да напиша. Помислих си, че е време да се науча да пиша заради себе си. В края на краищата Саймън веднъж ме забърка в големи неприятности, докато ми беше писар.

Тя нямаше представа кой е този Саймън, пък и не се интересуваше от него. Беше я грижа само за Страйдър.

— Какво се опитваш да напишеш? Може би мога да ти бъда полезна.

Изглежда се чувстваше по-скоро неловко относно това.

— Да не би писмото да е свързано с война? — опита тя отново.
— Имаш нужда някой да предаде заповедите ти на някого от мъжете ти или на Братството?

— Не, това е лично писмо.

Нищо чудно, че бе нервен. Понякога Страйдър можеше да е много потаен с всички.

— Ако предпочиташ да изпратя да извикат някой от хората ти?

Той изсумтя.

— Не бих им се доверил за това.

— А би ли се доверил на мен?

Той срещна погледа ѝ с нещо подобно на срам, макар че тя не можеше да си представи защо би се чувствал така. Той размисли мълчаливо в продължение на няколко минути, преди да отстъпи назад и да дръпне стола си за нея. Роуина седна на бюрото му. Извади ново парче пергамент от чекмеджето и го сложи върху писалището. Взе перото, потапяйки го в мастилото, и погледна нагоре към него.

— Когато си готов, милорд. До кого е адресирано?

— Остави мястото за името празно. Имам много неща, които искам да кажа и ако просто напишеш някои от тях отдолу, по-късно ще мога да ги препиша така, че този човек да знае, че ще ги напиша със собствената си ръка. Важно е за мен, този човек да знае това.

Колко странно. Но тъй като не искаше да го разпитва за нещо, което очевидно го притесняваше, тя положи ръката си върху хартията.

— Добре тогава. Само ми кажи какво да пиша.

Страйдър разтърка очи и закрачи между бюрото и леглото си. Тишина надвисна във въздуха, докато Роуина чакаше търпеливо. Никога преди не го беше виждала такъв. Бе доста нервен и несигурен, приличаше по-скоро на неопитен младеж, отколкото на свирепия рицар, когото бе опознала толкова добре. След като покрачи малко, той най-накрая проговори.

— Сърдечни поздравии. Надявам се това писмо те намира в добро здраве.

Роуина записа думите му.

— Броя всяка минута от всеки ден, в която сме разделени един от друг.

Коремът ѝ се сви при думите му. До кого ли би могъл да пише такова писмо?

— И всяка сутрин, когато се събудя, първата мисъл в главата ми е свързана с теб.

Роуина спря, за да го изгледа гневно, но той бе твърде зает да крачи, за да забележи недоволството ѝ.

— През целия си живот, никога не съм мислил, че ще срещна някой като теб. Някой, който да ме кара да се смея дори когато вече нямам сили да се усмихна. Всичко, което трябва да направя, е да помисля за теб и сърцето ми веднага се развеселява. Всъщност пазя всяка една от усмивките ти заключена, особено там — в сърцето и в съзнанието си. Ти никога няма да разбереш наистина колко съжалявам, че съдбата няма да ни види заедно. Че нещата не могат да бъдат различни между теб и мен. Но все пак има много неща в живота ми, за които съжалявам.

Сълзи запариха в очите ѝ, когато осъзна какво ѝ диктуваше и на кого щеше да изпрати това писмо.

Без да поглежда към нея, той си пое дълбоко дъх.

— Надявам се, че тази бележка те намира в добро здраве и че ще се усмихваш, когато си мислиш за мен и няма да се натъжаваш, както го правя аз. Никога не бих искал да съм причина за твоето нещастие. Вместо това се надявам, че имаш всичко, което желаеш и че някой ден, ако нещата са различни, може би отново ще ме приветстваш в обятията си. Завинаги твой, Страйдър.

Той се приближи до нея и погледна надолу към хартията.

— Записа ли всичко?

Роуина подсмърчаше, докато поклащаше глава.

— Не, милорд.

Той въздъхна раздражено.

— Но как тя ще разбере за чувствата ми, ако не ѝ ги напиша?

— Тя знае, Страйдър.

Роуина го погледна и видя същата болка, която бе усетила, отразена в сините му очи.

— Но ако не го напиша...

— За нея няма значение дали ще го напишеш, или не — каза тя, вземайки грубата му мазолеста ръка в своята, — а само дали го мислиш и чувстваш.

Той коленичи до нея и се загледа с копнеж в очите ѝ.

— Чувствам го, Роуина. Усецам го всеки път, когато те погледна. Всеки път, когато мисля за теб.

Тя се наведе все така леко, за да улови устните му със своите. О, вкусът на този мъж... той я караше да се чувства замаяна и слаба. Караше я да се извиси високо над този свят.

Бе сърцето и душата ѝ. Бе всичко за нея. И тя искаше да му каже колко много значи за нея. Но не с думи. Бе протегнал ръка към нея като ѝ бе дал това, от което се нуждае и сега тя щеше да му даде това, за което копнееше той.

Страйдър затвори очи, когато Роуина изостави устните му и впи устни във врата му. Езикът ѝ дразнеше плътта му с възхитителни облизвания, които го подлудяваха. Никога преди тя не се бе държала дръзко с него, но сега се наслаждаваше на начина, по който бе поела контрола над желанието им. Той все още се чувстваше като задник заради факта че бе казал това, което искаше. Но желаше тя да знае какво изпитва към нея. Дължеше ѝ толкова много, дори повече от всичко, което му беше дала.

— Знаеш ли — каза тя, като се отдръпваше от врата му — винаги съм грешала за нещо.

— И то е?

— Мислех, че на света няма нищо по-съблазнително от трубадур, пеещ на дамата на сърцето си за своите наблюдения. Но не бях права.

Тя прокара нокът надолу по ръката му, предизвиквайки тръпки след себе си.

— Най-невероятното прелъстяване е, когато един рицар, който е известен със силата си, говори от сърце. Не като негодник, който ухахва една жена, защото може, а като мъж, който иска само да даде от себе си.

Погледът ѝ го изгаряше, докато се взираше в очите му и той видя най-дълбока искреност.

— Обичам те, Страйдър. Винаги ще те обичам.

Наслаждавайки се на тези скъпоценни думи, той я целуна дълбоко, опитвайки пълната ѝ, сладка като мед уста. Вплете юмруци в косата ѝ и остави хладните, копринени нишки да погали белязаните му от войната пръсти, остави нежната ѝ мекота да погали закаленото му в битки сърце. Тя развърза връзките на панталоните му, докато той

посягаше зад гърба ѝ, за да разкопчае бледожълтата ѝ рокля. Страйдър изръмжа дълбоко в гърлото си, когато тя спусна ръката си надолу в панталоните му, за да го обгърне.

— Харесва ми, когато си дръзка с мен, Роуина.

— Наистина ли? — попита тя с дрезгав глас.

— Да.

Тя сякаш събра кураж след тези думи. Подръпна черната горна дреха, която падаше под коленете му. Страйдър премести тежестта си, така че тя можа да я издърпа. Бързо бе последвана от черната му туника.

— Ммм — въздъхна тя, докато прокарваше ръка по голите му гърди. — Твърде красив си за който и да е мъж.

Преди той да успее да отвърне на това, тя наведе глава надолу и нежно засмука зърното му. Страйдър се закле, че може да види звезди, когато неочакваното удоволствие го връхлетя. Дишането му се накъса и той погледна надолу, за да я наблюдава, докато дразни и измъчва плътта му с езика и устата си. Как би могъл да позволи на тази жена да го напусне? Как би могъл да ѝ даде свободата, когато всичко, което искаше да направи, бе да я задържи завинаги? И все пак той нямаше избор по въпроса. Никакъв.

Тя захапа плътта му закачливо, преди да се дръпне назад. Порочната усмивка на лицето ѝ го накара да се втвърди още повече, докато го буташе леко към пода.

Страйдър легна на одеялото си и ѝ позволи тя да определя темпото. Бе освежаващо да я вижда така... тигрица, която жадуваше за него, както той за нея. Тя издърпа ботушите от краката му, а след това чорапите му. Все още напълно облечена, махна бричовете му, оставяйки го гол пред себе си. Никога преди не бе имал жена, която да изучава тялото му толкова напрегнато. Усмивайки се, тя се изправи и се върна на бюрото му.

— Какво правиш, Роуина? — попита той, подозрителен относно действията ѝ.

Тя се върна с писалката-перо.

— Ще те уча да пишеш — каза тя дяволито.

Страйдър се намръщи, когато тя седна до него и след това написа нещо върху корема му. Тръпки се спуснаха по цялото му тяло.

— Какво пишеш?

— Amor Vincit Omnia — каза тя с усмивка. — Любовта побеждава всичко.

Повдигайки се на лакти, той се загледа в петната мастило върху корема си, докато тя пишеше нещо друго под него.

— А това?

Тя прехапа устни, поглеждайки го дяволито.

— Аз принадлежа на Роуина.

Той повдигна вежди при тези думи.

— Така е, нали?

Тя кимна игриво. Страйдър я придърпа към себе си и я прикова към земята. Тя лежеше под него с блестящи и ярки очи. Той я целуна и след това отново, преди да се дръпне назад, бързо освобождавайки я от дрехите и обувките ѝ.

— Сега нека да видим какво мога да направя аз.

Взе перото от ръката ѝ, гледайки надолу към корема си, правейки всичко възможно, за да препише думите ѝ. Роуина го наблюдаваше, а сърцето ѝ бумтеше, когато той написа своето „п“ и „д“ на обратно, когато изписваше „принадлежи.“ Въпреки това буквите бяха най-красивата гледка, която бе виждала.

Той я погледна очаквателно.

— Как да напиша името си?

Тя покри голямата му мъжествена ръка със своята и му показа как да напише собственото си име.

— С-Т-Р-А-Й-Д-Ъ-Р.

Той се облегна назад върху петите си, за да огледа работата си.

— Написах ли го правилно?

Очите на Роуина се замъглиха, когато видя разкривения почерк, който казваше, че тя му принадлежи. Въпреки че някои от буквите бяха деформирани и трудни за разчитане, това все още бе най-чудната гледка, която някога бе съзирала.

— Прекрасно е, милорд.

— Да — въздъхна той, възбуждайки я още веднъж. — Наистина си такава.

Роуина изстена от удоволствие, когато той прокара края на перото по голите ѝ гърди. Цялата потръпна от усещането. Никога не се бе чувствала по подобен начин! Очите на Страйдър потъмняха, когато ѝ се усмихна мрачно. Той изследваше всеки сантиметър от тялото ѝ с

устните си и това перо. Кой да знае, че някой може да се забавлява толкова много с обикновена писалка? Роуина се гърчеше в сладко, отчаяно блаженство от мъченията на горещото му изтръпващо докосване.

Той бе толкова топъл и твърд. Така нежен. Тя обожаваше усещането, което предизвикваха мускулите му, които я заобикаляха. Усещането за наболото му силно и мъжествено тяло, плъзгащо се върху нейното.

Целуна го веднъж, два, три пъти, вдишвайки аромата му, и оставяйки силата му да я опияни. Светлината на свещта играеше върху загорялата му кожа и танцуваше върху осветените кичури на тъмната му коса. Тя прокара върховете на пръстите си по наболите му бузи и челюст, оставяйки се на мъжественото усещане на кожата му да я подраска нежно.

— Великолепен си, Страйдър. Нищо чудно, че жените те преследват.

Той наведе главата си надолу, за да целуне долчинката между гърдите ѝ, а след това се сгуши все така нежно.

— Но аз не искам да ме преследват, Роуина. Никоя от тях не е това, което желая.

Страйдър изръмжа, докато облизваше и дразнеше медената ѝ кожа. Тя беше толкова мека и деликатна в един свят, в който нещата рядко бяха едното или другото. По-меки от кадифе, ласките ѝ го разкъсваха на парчета. Тя обви копринените си крака около кръста му, стегна хватката си, после се претърколи, докато не го прикова под себе си. Страйдър се усмихна, когато погледна към усмихнатото ѝ лице. Светлата ѝ коса бе паднала напред и се спускаше надолу към гърдите му, където гъделичкаше голата му кожа и зърната на гърдите му. Приличаше на дива нимфа, която се е промъкнала в шатрата му. Очите ѝ блестяха и тя ухапа долната си устна, докато плъзгаше гладния си поглед по плътта му.

— Мога ли да се възползвам от теб, милорд?

Той изсъска, когато чу въпроса ѝ, и при мисълта, че тя ще прави най-сладките и мъчителни неща с него.

— Винаги на твоите услуги, милейди.

Тогава го целуна. Страйдър простена при пълната необузданост на целувката ѝ, преди тя да отскубне устните си и да се премести

бавно надолу по челюстта му към долната страна на брадичката му, където дъхът ѝ опари гърлото му. Тя облизваше и гризваше, подлудявайки го, докато си проправяше път към гърдите му, корема му, бедрата му. Той се надигна на лакти, така че да може да я наблюдава, докато изследва протежението на двата му крака. И когато достигна стъпалата му, той подскочи от горчиво удоволствие, когато тя го погъделичка. Роуина се засмя, преди отново да го погъделичка. Страйдър се усмихна. Обичаше да я гледа как прави любов с него. Нито една жена не го бе карала да се чувства толкова специален, така желан, и то не само физически. Всички жени искаха тялото му. С Роуина имаше нещо различно. Тя не се интересуваше само от титлата и слабините му. С нея той може да бъде себе си и да ѝ довери най-скъпо пазените си тайни.

Роуина смени посоката си, движейки се бавно назад по краката му, докато стигна центъра на тялото му. Тя спря, за да издиша един горещ, гъделичкащ дъх над самия връх на мъжествеността му.

Страйдър заби петите си в одеялото, докато през него преминаваха тръпки. Цялото му тяло неволно подскочи. Роуина се поколеба, като че ли губейки дързостта си, а след това го пое в устата си. Затваряйки очи, Страйдър се наслаждаваше на усещането, предизвикано от мократа ѝ гладка уста върху члена му. Езикът ѝ се плъзгаше по плътта му, втвърдявайки го още повече. Той зарови ръка в косата ѝ, докато я наблюдаваше как му доставя удоволствие. Гледката на русата ѝ коса, разпръсната върху него, почти успя да го накара да свърши. Но той не бе готов за това. Все още не. Роуина се стресна, когато Страйдър се надигна бързо.

— Не спирай — каза той задъхано, докато посягаше към нея, за да дръпне тялото ѝ към себе си.

Тя не беше сигурна какво иска да направи, докато самият той не легна до нея, така че тя да лежи върху гърдите му с крака към главата му.

— Страйдър?

Топлите му ръце се плъзнаха по гърба ѝ, докато гърдите ѝ се притискаха към твърдите възвишения на корема му.

— Да? — попита той, гризвайки задната част на бедрото ѝ със зъби.

— Какво... — тя прекъсна думите си с вик, когато той зарови устните си в центъра на тялото ѝ и намерението му стана ясно.

След кратък миг, в който се наслади на ласките и облизванията му, тя отново започна да опитва вкуса му с равен на неговия ентусиазъм. О, той винаги бе великолепен.

Роуина трепереше при взаимното им отдаване и споделяне. Това бе нещото, което обичаше най-много в своя воин. Той не бе доволен просто да взема от другите. Винаги даваше от себе си. Внимателен и мил. Страйдър бе пълна противоположност на всичко, което желаше в един мъж, и в същото време той бе всичко, което някога бе искала, че и повече.

Не желаше нищо повече от това да бъде с него и да го задържи близо до себе си, ала знаеше, че той няма да остане. Винаги щеше да бъде неопитомен сокол, който постоянно ще се отвързва и отлита, независимо в каква клетка се опиташе да го затвори. Никоя жена не би могла да запази само за себе си един толкова горд и целеустремен мъж. И я болеше от истината за това. Но не искаше да мисли за края на месеца, когато щяха да се разделят. Вместо това предпочиташе да мисли само за времето, което имаха заедно. Да се съсредоточи върху факта, че за известно време тя беше опитомила своя сокол и го бе научила да се храни от ръката ѝ.

Роуина изстена, когато тялото ѝ избухна. Страйдър не прояви никаква милост към нея, когато усети, че кулминацията ѝ настъпва. Вместо това я облизваше и дразнеше, докато и последния трепет не премина и тя не го помоли за милост. Смеейки се, той се претърколи, като я прикова под себе си. Изправи се и се обърна, така че да може да пропълзи нагоре по тялото ѝ. Настанявайки се между бедрата ѝ, той се загледа в нея, докато се плъзваше дълбоко в горещото ѝ влажно тяло. Тя се изви срещу него, карайки го да потъне още по-дълбоко. Вече без настроение за нежна любовна игра, Страйдър се потопи в нея, търсейки временна утеха, която щеше да го предпази от размишления над неизбежното. Той искаше да бъде с нея по този начин, така че да може да заглуши звука от гласа на Деймиън, който заплашваше да отведе Роуина далеч от него. Не искаше да я пусне и не знаеше как да я задържи. Беше ли възможно да има и двете? Не, знаеше по-добре. Това бе реалният свят, където мечтите много рядко се сбъдват. И когато най-накрая намери освобождението си, изрева заедно с него.

Роуина залюля Страйдър към себе си, докато наблюдаваше удоволствието на лицето му и усети трепета му. Топлото му семе се изля в нея, свързвайки ги както нищо друго не би могло. Тя обхвана главата му с ръце и се надигна, за да го целуне. Той ги свали обратно, като захапа устните ѝ и погали лицето ѝ с ръка.

Тя усети как сърцето му бие срещу гърдите ѝ. Той положи глава на рамото ѝ и я задържа тихо, докато се връщаха обратно в телата си.

— Остани с мен тази вечер, Роуина — каза Страйдър тихо. — Искам да лежа с теб в ръцете си, докато спя.

Тя започна да му казва, че е невъзможно, но след това преглътна думите. Бе покривала придворните си дами, за да отидат на уговорените срещи с любовниците си достатъчно пъти, че да ѝ дължат услуга само този път. Не че чичо ѝ щеше да я потърси в спалнята ѝ толкова късно. Той никога не го бе правил. А установеният му ред бе безупречен. След вечеря, всяка вечер той се оттегляше в покоите на Хенри, където двамата с краля играеха шах за кратко, и след това Лайънъл се отправяше към собственото си легло. Той никога не я безпокоеше. Тя можеше да остане и никой нямаше да узнае, освен тя и дамите ѝ.

— Ще имам нужда да доведеш Бриджит на сутринта, за да ми донесе нова рокля, така че никой няма да узнае, че съм останала тук — отвърна тя тихо.

Той се дръпна назад и се загледа в нея невярващо.

— Ти ще останеш?

— Да.

Очите му грейнаха и той я вдигна от пода и я отнесе в леглото си. Роуина се покри с одеялото му, докато го наблюдаваше как събира дрехите им и ги оставя върху сандъка с оръжията до прекалено голямото му легло. Тук, в леглото му, тя бе заобиколена от опияняващия му аромат. Той бе попил в одеялото, възглавниците и най-вече у нея, маркирайки я напълно като негова.

Страйдър пусна дебелото платнище, което отделяше мястото му за спане от останалата част на шатрата и духна свещите. Внезапната тъмнина бе малко плашеща, докато тя не усети потъването на леглото под тежестта му. Страйдър я взе в прегръдките си и я притисна към голото си тяло. Въздъхвайки доволно, тя се сгуши в него и просто вдиша топлия му мъжествен аромат.

— Страйдър?

Той се напрегна при звука на гласа на Свен от другата страна на платнището.

— Спя, Свен. Ако ти е мил животът, не ме притеснявай.

— Сам ли си?

— Свен — каза той, а гласът му бе остър и смъртоносен. — Обърни се и напусни шатрата ми или ще те изпратя на служба в Утремер.

— Лека нощ, милорд — отвърна рицарят сковано, после добави със също толкова остър тон. — И най-добре ще е да си сам.

Страйдър изсумтя, когато чух как Свен излиза.

— Заклевам се, трябваше да го наема като бавачка.

Тя заглуши смеха си в рамото му.

— Той би бил добра бавачка, нали?

— Да, при условие, че горкото дете, което му е поверено, не го убие, докато спи.

Тя отново се засмя, после се отпусна тихо в ръцете му. След като затвори очи, не й отне много време, за да се унесе в сън. Но откакто сама се предаде на Морфей, една мисъл стоеше в дъното на съзнанието ѝ. Тя бе спала със Страйдър много повече пъти, отколкото би трябвало и в рамките на седмицата трябваше да прокърви. Какво щеше да стане, ако това не се случеше?

Страйдър се събуди точно преди зазоряване, за да открие Роуина все така тихо да похърква до него. Той се усмихна на звука и на вида ѝ, сгушена на рамото му с ръка, закътана под брадичката. Дългата ѝ руса коса бе разпръсната около нея и падаше през ръба на леглото му. Тя бе красива на слабата светлина. Изкушен от това да я разбуди с целувки, той се въздържа. Изглеждаше уморена и без съмнение имаше нужда от съня си. Беше му казала, че има проблеми със спането, откакто почина Елизабет.

Но тя, изглежда, спеше спокойно в ръцете му. Мисълта за това го стопли. Целувайки ръката ѝ, той неохотно се отдели от нея, като внимаваше да не дръпне косата ѝ или да я събуди. Имаше много работа днес, включително и необходимостта да събере хората си и да каже на Свен да изпрати пратеник при Шотландеца, за да се увери, че всички са пристигнали благополучно.

Страйдър погледна назад към Роуина и се усмихна. Какво ли не би дал да се буди всяка сутрин по този начин... Въздъхна при тази ненужна мисъл, бързо се изми, облече се, и отиде да закуси.

Роуина не беше сигурна колко е часът, когато се събуди заради някой, който говореше отвън до шатрата на Страйдър. Когато за първи път отвори очи, ѝ отне няколко секунди, за да си спомни къде се намира. Червенина покри лицето ѝ, когато осъзна, че е гола и все още в леглото на графа. Някой, надяваше се Страйдър, бе оставил синята ѝ рокля върху сандъка с оръжията. Нямаше и следа от жълтата рокля, която носеше предишната нощ. Някой също така бе оставил купа за миене, кърпи и голяма стомна с вода за нея.

Роуина отметна завивките, за да се измие и облече, а след това тихо се засмя, когато видя изписаното от Страйдър върху корема си. Тялото ѝ се разгорещи при спомена за докосването му и тя сложи ръка върху него и се усмихна нежно. Щеше да се погрижи да се запази още малко. Малко изплашена от това да не бъде хваната гола в шатрата му, Роуина се изми бързо и грабна роклята си. Беше благодарна на Бриджит, че е изпратила тази, която се завързва отпред, а не на гърба. Бе оставила на приятелката си да мисли за това.

Обу новите си чорапи, след това плъзна краката в обувките си и излезе от шатрата. Малко след като тръгна надолу по хълма, тя видя как група рицари са се събрали в кръг и чу гласа на една стара жена да говори на арабски и да пита дали някой може да я разбере. Рицарите бяха груби и враждебни към старицата, като я обиждаха на нормански френски език. Дори някой да разбираше въпросите ѝ, никой не отговаряше.

— Аз те разбирам — каза Роуина, пробивайки си път през тълпата.

Мъжете се разделиха ядосани, но тя бе свикнала с това и не им обърна внимание, тъй като се опитваше да помогне на жената.

В средата на кръга от рицари, тя откри една стара жена, облечена като слуга сарацин. Държеше слаба, крехка ръка на едно момче, което беше на не повече от осем. Той също носеше арабски дрехи, но чертите и бледата му кожа очевидно бяха европейски. Кичури от златната му руса коса бяха изскочили от шапката му и той имаше много големи тъмни лешникови очи. Беше ужасен, докато наблюдаваше големите мъже около тях.

— Милейди — каза сарацинската жена, като се покланяше ниско пред Роуина. — Моля ви, можете ли да ни помогнете?

Роуина ѝ се усмихна.

— Какво мога да направя за теб, добра жено?

Тя се изправи бавно и дръпна момчето напред, за да застане пред нея. Той стоеше там и гледаше към Роуина, сякаш бе по-уплашен от нея, отколкото от рицарите. И все пак той бе красавец.

— Беше ми казано да доведе Александър — на Роуина ѝ трябваше момент, за да познае името в силно изразения арабски акцент на жената, — при баща му. Беше ми казано, че той ще бъде тук с другите рицари от рода му.

Това имаше смисъл. Повечето прочути европейски рицари бяха тук за турнира. Момчето можеше да е син на всеки от тях.

— А кой е баща му?

Старицата побутна момчето напред.

— Покажи на дамата символа си, момче.

Момчето поклати глава и се сви далеч от Роуина.

— Ще бъде както Аллах повелява, Александър. Покажи ѝ символа на баща си.

Очите на момчето бяха пълни със сълзи, сякаш изглеждаше готово да избяга, за да се скрие. То неохотно дръпна веригата, която висеше на врата му, докато не извади една малка хералдическа емблема. Тя бе от онези, които много рицари носеха около вратовете си. Роуина се премести напред, така че да може да види, чий герб бе рисуван върху него.

Медальонът на Александър беше стар и износен и по-голямата част от рисунката липсваше. Дори и така тя веднага разбра, на кого принадлежи. Сърцето ѝ спря. Да, тя познаваше баща му. Добре.

— Коя е майка ти, Александър? — попита Роуина, принуждавайки гласа си да остане нежен.

Момчето погледна към старата жена.

— Кажи ѝ — подтикна го тя.

— Елизабет от Корнуол — каза той, тонът му бе ужасен като очите му. — Но те ми казаха, че е умряла.

Роуина не можеше да диша. Да, той приличаше на приятелката ѝ. Сега, когато говореше за нея, ясно виждаше чертите на Елизабет, но не видя нищо, което да напомня, че е син на баща си.

— Какво ви казват, милейди? — извика един от рицарите, докато тълпата ставаше все по-неспокойна.

— Няма съмнение, че лъжат. Аз казвам, че трябва да ги убием.

Роуина се намръщи на мъжете около нея.

— Имате ли нещо против? — каза тя на нормански френски, като гледаше гневно всички. — Не виждате ли, че са ужасени?

— И така трябва да бъде.

— Аз казвам да ги разпънем като предупреждение към другите от техния вид.

Роуина се изправи.

— Ще трябва да минете през мен, за да го направите.

— Това няма да е проблем.

Когато един от мъжете пристъпи напред, внезапно бе дръпнат назад.

— Всъщност това е проблем — каза Страйдър ядосано. — За да стигнеш до дамата, първо трябва да ме победиш.

Един от рицарите се изплю на земята.

— Оставям на теб да защитаваш сарацинско куче.

Страйдър се обърна към мъжа с толкова гневен поглед, че дори Роуина усети да я залива вълна на страх.

— Да не би да ми отправяш предизвикателство?

Рицарят, заедно с останалите, бързо се оттегли. Роуина пое накъсан дъх, благодарна още веднъж за намесата на Страйдър. Той я погледна, а чертите му веднага се просветлиха, докато не насочи озадачен поглед към момчето и старицата.

— Какво правят те тук? — попита той.

— Търсят бащата на момчето.

Страйдър кимна, погледът му бе напълно невинен.

— Трябва ли да го доведе?

— Не, няма нужда.

— Как така? — попита той намръщено. — Баща му мъртъв ли е?

— Не, Страйдър — каза тя и посочи медальона на момчето. — Ти си неговият баща.

ГЛАВА 16

Страйдър примигна, след това отново примигна, докато думите ѝ преминаваха през ума му, преди да бъдат отхвърлени.

— Моля?

— Виж сам — каза Роуина, поклащайки ръката, в която държеше малък медальон. — Той носи символа ти и двамата твърдят, че медальонът принадлежи на баща му.

Страйдър се вгледа в двамата, а умът му работеше. Как бе възможно това? Той никога не беше ставал баща на дете, да не говорим на такова, което има сарацинска бавачка.

— Говорят ли нормански френски? — попита той Роуина.

— Не.

— Добре — каза той, облекчен от тази отсрочка. — Защото не искам да питам детето, коя е майка му. Ти имаше ли възможност да попиташ?

— Да.

— И?

— Той казва, че е Елизабет.

Още веднъж той почти онемя при думите ѝ и претенциите на момчето.

— Твоята Елизабет?

— Да — каза Роуина, очите ѝ бяха тревожни.

О, това не вещаеше нищо добро за него. Последното нещо, от което се нуждаеше, бе Роуина да си мисли, че е бил с една от нейните дами.

— Но аз никога не съм я докосвал. Никога. Кълна се.

Роуина докосна ръката му, погледът ѝ бе нежен.

— Знам, Страйдър. Повярвай ми, знам.

Облекчен, че Роуина се държи разумно и не му крещи, че е съблазнил приятелката ѝ, Страйдър коленичи пред детето и взе малкия медальон от ръката на Роуина, за да го разгледа. Това наистина бе

символът на баща му. Този, който бе носил със себе си в Светите земи, когато не бе много по-голям от момчето пред него.

Страйдър затвори очи, докато си спомняше деня, в който бе хванат в плен. Той бе пхнал насила този медальон в ръката на Деймиън.

— Кажи им, че си ми брат. Те няма да те наранят, ако мислят, че не си от значение.

Деймиън бе свил устни презрително.

— Но аз съм от значение.

Въпреки това Страйдър бе принудил Деймиън да го вземе. Деймиън го бе грабнал и оттогава Страйдър не го бе виждал. Всъщност бяха минали години, откакто дори бе мислил за това. Момчето облиза устните си, докато гледаше ту към медальона си, ту към Страйдър и обратно.

— Ти ли си баща ми? — попита момчето на арабски.

Страйдър се страхуваше да отговори на този въпрос, тъй като се опасяваше, че това може да е някакъв трик, който убийците искат да използват срещу него и хората му. И ако беше така, той щеше да убие всеки, който си позволяваше да си играе с едно невинно дете по този начин.

— Откъде взе това? — попита той детето.

— Чичо ми го даде.

Страйдър наклони глава, докато оглеждаше детето.

— Твоят чичо?

— Да. Той е от едно място, наречено Франция. Ние дойдохме оттам, за да стигнем тук, както казва Нана, но тя не знае къде точно е живял чичо ми, когато е бил момче. През цялото време той ми разказваше за Франция и за баща ми и как преди двамата са си играли като са си правели шеги с други момчета и готвача им. Имаш ли собствен готвач?

Страйдър поклати глава към момчето, като се опита да продължи разговора.

— И какво точно ти разказа чичо ти за баща ти?

— Че баща ми е най-смелият рицар в целия свят. Той каза, че един ден ще го намеря и че баща ми ще се погрижи за мен точно както се е опитвал да се грижи за чичо ми. Но чичо ми каза, че е бил лошо

момче и не се е вслушал в него. Той ми каза, че дяволът винаги идва за малките момчета, които не слушат родителите си.

Страйдър се замисли за това. Колкото повече момчето говореше, толкова повече чичо му звучеше като Деймиън, но това бе абсурдно. При положение че Деймиън го мразеше, му беше трудно да повярва, че мъжът някога можеше да каже нещо добро за него.

Да не говорим за това да разкаже на едно невинно дете истории за детството им заедно.

— А майка ти? — попита Страйдър. — Защо не живееш с нея?

Той погледна към старицата.

— Тя бе отведена, милорд, веднага след като той бе отбит — отговори старицата. — Той не си я спомня.

— А чичо му?

Тя сви слабите си рамене.

— Бе отведен преди три години против волята си. Не знаем какво се е случило с него.

Стомахът на Страйдър се сви при мисълта за Деймиън с детето. Те трябва да са били държани заедно доста време, щом едно толкова малко дете помнеше толкова много от това, което Деймиън му беше казал.

— А момчето? — попита Страйдър жената. — Къде беше то?

— В охраняемо сиропиталище с други момчета на неговата възраст. Докато майка му се подчиняваше на господарите си, те й бяха обещали, че няма да го наранят. Получи се съобщение, че е умряла и ми казаха да го отведа в дома на баща му.

В това нямаше никакъв смисъл.

— Кой ти нареди?

— Слугите не задават въпроси, милорд. Ние правим само каквото ни се каже.

Страйдър се извини, след това отново погледна към своя „син.“

— Как се казваш, дете?

— Александър.

Той леко се усмихна и протегна ръка към момчето.

— Аз съм Страйдър от Блекмор, малък Александър. Баща ти.

Момчето изглеждаше също толкова зашеметено, колкото Страйдър се беше почувствал, когато бе чул същото. Очите на Александър се насълзиха.

— Ти си истинският ми баща, великият английски рицар?

— Да, момко. Завинаги и винаги.

Момчето се хвърли в прегръдките му с щастлив възглас. Роуина усети как собствените ѝ очи започват да се пълнят със сълзи, докато гледаше как Страйдър и момчето се прегръщат. За момент почти се бе уплашила, че Страйдър ще го отхвърли, но тя би трябвало да знае по-добре. Той никога не би се отнесъл толкова студено с дете. Старицата започна да се отдалечава от тях.

— Чакай — извика Страйдър, изправяйки се с момчето, притиснато в прегръдките му.

Макар мъжът да бе едър, момчето вече бе твърде голямо, за да го носи. Дългите му кльощави ръце и крака бяха увити здраво около Страйдър, докато полагаше малката си глава на рамото на Страйдър и държеше очите си плътно затворени.

— Как е името ти? — попита Страйдър жената.

— Фатима.

Той наклони глава към нея.

— Благодаря ти, Фатима, че доведе сина ми при мен.

Тя кимна, след това понечи да се отдалечи отново.

— Фатима? — извика Страйдър след нея. — Няма ли да останеш с нас и да помогнеш на Александър да се приспособи към новия си дом?

— Трябва да се върна. Господарят ще бъде много разстроен, ако не го направя.

Страйдър постави момчето обратно на краката му.

— Имаш ли семейство, при което да се върнеш?

— Не. Сина ми умря като дете, а съпругът ми го последва не след дълго. Оттогава работя за моя господар в сиропиталището.

— Тогава остани — настоя той. — И помогни на Александър. Ще изпратя пари на господаря ти, за да платя за свободата ти.

Старата жена се разплака при тези думи.

— Ще освободите мен, една безполезна стара жена?

Страйдър я изгледа укорително.

— Не си безполезна, Фатима. Извървяла си дълъг път, за да доведеш сина ми при мен. Мисля, че Александър би искал да има познато лице наоколо, нали така Александър?

Момчето кимна фанатично.

— Обичам Нана — отвърна то. — Тя ме гъделичка, когато съм добър и ми разказва много истории.

Страйдър протегна ръка към старицата.

— Остани с нас, моля те.

Фатима не го докосна, но се поклони.

— Не — каза Страйдър, като я изправи. — Край на поклоните, освен когато се молиш. Сега ти си свободна жена.

Устните на Фатима трепереха, когато хвана ръката на Александър в своята.

— Чичо ти е бил прав, малкия. Баща ти е добър човек.

Роуина се отдръпна от пътя им, когато Страйдър ги поведе към шатрата си. Тя вървеше заедно зад тях, докато Александър подскачаше наоколо и задаваше въпроси.

— Тук ли живееш през цялото време, татко? Или англичаните пътуват като номадите? Ще бъда ли рицар като теб, когато порасна? Нана каза, че съм свободен човек, но аз не знам какво означава това. Тя каза, че баща ми, тоест ти, ще ми кажеш един ден. Ще мога ли най-накрая да яздя кон? Ние се качихме на лодка, за да дойдем тук. Беше скъпо и не можехме да ядем нищо, освен хляб и вода. Ако се държахме добре у дома и вършихме домакинската си работа, ни позволяваха да прием мляко. Ще ми позволите ли да пия мляко, когато съм наистина добър?

Страйдър се засмя на детето и неговите непрестанни въпроси.

— Ще ти позволя да пиеш мляко дори когато си лош.

— Наистина ли? — Александър погледна победоносно във Фатима. — Чу ли това, Нана? Мога да го пия дори когато съм лош.

— Чувам, калпазанино. Ще видим.

Страйдър им показва шатрата си. Александър обиколи и провери всяка част от нея.

— Меч! — извика той, когато откри сандъка с оръжията на Страйдър.

Мъжът се втурна, за да го вземе от него.

— Внимавай, дете. Много е остър.

Тогава Александър започна да хвърчи наоколо, преструвайки се, че държи собствения си меч, докато се бие с въображаеми рицари, дракони и чудовищни скорпиони.

Роуина наблюдаваше „битката“ на Александър с усмивка.

— Трябва да ти е било трудно с него — каза тя на Фатима.

— Да, той дори падна зад борда в деня, в който започнахме нашето пътуване.

Александър спря играта си.

— Моряците бяха много ядосани, че трябваше да ме спасяват — каза сериозно Александър. — Казаха, че ще нахранят акулите с мен, ако отново падна, така че бях много внимателен да не се подхлъзна и да падна.

Свен влезе в палатката, после замръзна, когато забеляза как Страйдър хваща Александър и го мята през рамото си.

— Какво прави това тук? — попита той и посочи Александър.

— Това се оказва моят син, Александър — отвърна разпалено Страйдър. — И те моля да му покажеш подходящото уважение.

Свен изглеждаше ужасен.

— Не, не, не, това не може да бъде. Първо, достатъчно лошо е, че Роуина се появява тук всеки път, когато отместя поглед, но сега това? Кажи му, че Саймън е баща му и да го изпратим в Шотландия.

Страйдър бе ужасен от своя рицар и когато проговори, бе достатъчно внимателен, че да говори на нормански френски, така че Фатима и Александър да не го разберат.

— Саймън вече има достатъчно деца. Момчето вярва, че аз съм баща му, Свен. Майка му е мъртва и аз няма да го отхвърля.

Когато погледът на Страйдър срещна този на Роуина, тя разбра защо. Спомни си изражението на лицето му, когато ѝ бе разказал как собственият му баща го бе отхвърлил. Горчивата болка бе очевидна, дори след всичките тези години. Той никога не би наранил дете по начина, по който баща му го бе направил.

Свен вдигна ръце.

— Добре. Но мислил ли си за това, какво ще правим с едно дете по време на пътуванията? Как ще разобличим Скорпиона, докато момчето пътува заедно с нас и дърдори и прави всички тези досадни неща, които правят децата? А какво да кажем за хората, които искат да те убият, Страйдър? Сега ще имат друга цел.

Роуина гледаше как цветът се отдръпва от бузите на Страйдър. Той се пресегна и сложи ръка върху рамото на Александър, докато пълната тежест на това твърдение се спускаше върху него. Никой от тях не се бе замислял за това.

— Мога да го взема да живее с мен в Съсекс — предложи Роуина. — Дължа поне това на Елизабет.

— А ако се омъжиш? — попита я Страйдър. — Какво ще каже мъжът ти?

Тя се присмя.

— Няма да се омъжа, казах ти.

— Ако Хенри заповяда друго?

Роуина отвори уста, но бе прекъсната от Свен.

— Дори не си помисляйте вие двамата да се ожените. Помисли за момент, Страйдър. Пак ти казвам, че ако оставиш син и жена в Англия, докато си извън страната, те са живи пионки. Всеки, който иска да те контролира, просто трябва да ги хване.

— Имам стража — каза Роуина.

Свен я изгледа развеселено.

— Както и кралят, и все пак Син МакАлистър успя да пропълзи, без да бъде забелязан в шатрата на Хенри, когато бе само момче и притисна нож към гърлото на краля. Тук нямаме работа с некомпетентни глупаци. Нашите врагове са добре обучени и не можеш да ги видиш, преди да е станало твърде късно.

— Нещо не е наред ли, татко? — попита Александър, докато гледаше ту към Страйдър, ту към Свен.

— Не, дете — Страйдър погледна към Свен. — Вземи момчето и бавачката му. Нахрани ги добре, докато обмисля това.

— Да, Страйдър. Помисли внимателно. Ние не сме хора като другите. Колко пъти си предупреждавал всички ни, че не сме в състояние да имаме семейства, заради бремето, което носим?

Лицето на Свен омекна, когато погледна към момчето.

— Александър? — каза той на арабски.

Момчето го погледна подозрително. Свен протегна ръка към него.

— Аз съм един от хората на лорд Страйдър, а ти може да ме наричаш Свен. Ела, виждам, че ти и бавачката ти имате нужда от храна.

Радост отново се появи на лицето на Александър. Хващайки ръката на Свен, той остави на рицаря да го изведе от шатрата заедно с Фатима, която ги следваше.

Веднага след като излязоха, Страйдър прокара ръце през косата си. Лицето му бе уморено, той погледна към Роуина и я дари с вяла усмивка.

— Добро утро, милейди. Дори не получих шанс да ти го кажа.

Тя се отпусна в ръцете му и положи нежна целувка на бузата му.

— Добро утро.

Страйдър обви ръце около Роуина и остави присъствието ѝ да го успокои за няколко секунди, докато си мислеше за това, което трябва да направи.

— Защо животът трябва да е толкова труден? — попита той. — Виждам другите мъже като чичо ти и изглежда, че могат да живеят живота си спокойно, без такива конфликти.

— Не всичко е такова, каквото изглежда, Страйдър. Вие не виждате какво става в сърцето на чичо ми, за да знаете колко труден е бил животът му. За разлика от теб, той е най-младият син в семейството на майка ми. Затова е избрал да бъде мой настойник. Той никога няма да наследи нито своята, нито моята земя, въпреки че е бил добър господар на хората ми и васал на Хенри. Затова никога не се оженил. Вместо това той трябваше да стои настрана и да гледа как жената, която обича, се омъжва за лорд, защото този мъж има земи, докато той не може да ѝ предложи нищо. Трябва да ме е мразил навремето за това, че съм се родила наследница, но никога не ми го е показал.

— Как може някой да те мрази?

Тя го притисна при този мил въпрос. Той въздъхна и я пусна.

— Какво трябва да направя, Роуина?

Изуми я това, че той дори поиска мнението ѝ. Бе наистина необичайно един мъж да се интересува какво мисли някоя жена, независимо от темата. Това беше причината да го обича толкова много. Омъжи се за мен, прошепна гласът в главата ѝ. Но това бе нещо, което не би казала на глас особено след като тя бе тази, която отказа предложението му.

— Не знам, Страйдър. Въпреки това, аз съм напълно сигурна, че ще сториш правилното за всички замесени страни.

— Казваш го с много повече убеждение, отколкото чувствам аз. Грешал съм толкова много пъти...

— Но си постъпвал правилно много повече пъти, отколкото неправилно.

Той поклати глава.

— Искан ми се да споделям вярата ти в мен.

Тя сложи ръка на рамото му и целуна бицепса му.

— Не се страхувай, Страйдър. Нещата ще се развият, както Бог пожелае.

Роуина го пусна и отстъпи назад.

— Ако имаш нужда от мен, ще бъда в кухните, за да се уверя, че Свен е дал храна на Александър... вместо да нахрани с него някой глиган, имам предвид.

Страйдър се засмя на шегата. Разбира се, със Свен човек никога не бе сигурен дали действително ще направи нещо скандално, или не.

Той наблюдаваше как Роуина напуска шатрата му, докато умът му работеше.

— Какво трябва да направя? — въздъхна той.

В търсене на отговор на този въпрос Страйдър се отправи направо към вратата на Деймиън. Той се насочи към нея със сурова решителност.

— Стой! — каза единият от двамата стражи, разположени от двете страни, когато той се приближи.

Страйдър не им обърна внимание. Те се опитаха да го сграбчат само за да се озоват по гръб, когато ги отмести настрана и отвори вратата. Деймиън изненадано вдигна поглед. Но Страйдър бе този, който се шокира най-много, когато застана лице в лице с него, когато не бе маскиран или облечен. Старият му приятел седеше на един стол, обграден от двама лекари в арабски дрехи, като единият от тях взимаше чаша от ръцете на Деймиън. Косата му бе в същия златисторус нюанс, но за разлика от времето на тяхното детство, когато той я поддържаше късо подстригана, сега Деймиън я носеше дълга и сплетена на гърба си. Неговите кехлибаренозелени лешникови очи блестяха с неотслабваща ярост.

Страйдър не можа да си поеме дъх, когато видя черните татуировки върху бузите на Деймиън. По една под всяко око, те се спускаха успоредно по скулите на мъжа. Страйдър нямаше представа какво означаваха, но бе очевидно, че са думи, а не символи. Ако не бяха тези белези, лицето на Деймиън щеше да е безупречно красиво.

— Как се осмеляваш! — изръмжа Деймиън, ставайки на крака.

Той се втурна към масата в другата част на стаята, откъдето грабна златна маска и я вдигна, за да прикрие лицето си от Страйдър. Маската бе точно копие на начина, по който лицето на Деймиън щеше да изглежда, ако не бе съсипано от похитителите му.

Лекарите се втурнаха към Деймиън, но той ги отблъсна.

— Оставете ме! — извика той.

Стражите се появиха, за да отведат Страйдър, който бързо се освободи от ръцете им.

— Искам да говоря с теб — изръмжа Страйдър. — И няма да си тръгна оттук, докато не го направя.

Деймиън стоеше, гледайки го гневно, докато връзваше маската към лицето си. С ядосано движение на главата, той кимна към стражите и лекарите си, за да ги оставят насаме. Те го направиха с неохота.

Страйдър продължи да наблюдава Деймиън, докато чакаше да затворят вратата и да ги оставят на мира. Облечен в червена туника и панталони, Деймиън все още носеше ръкавици, въпреки че бе на закрито. По изключение принцът не си направи труда да се пресегне за наметалото си, докато скъсяваше разстоянието между тях.

— Каквото и да имаш да казваш, най-добре го направи бързо — каза той с нисък, дрезгав глас.

Страйдър мина към същината на въпроса.

— Защо изпрати Александър при мен?

Деймиън се сепна, когато чу името, но след това лицето му стана безизразно.

— Нямам представа за какво говориш. Кой е Александър?

— Знаеш кой е той, Деймиън — отвърна Страйдър през стиснати зъби. — Не си играй игри с мен или с това дете. Заклевам се, ако го направиш, ще те убия, независимо от последствията за мен.

Имаше странното усещане, че думите му някак си доставиха удоволствие на Деймиън. Той застана зад един стол, поставяйки ръка върху високата, богато украсена облегалка. Когато заговори, тонът му беше нисък, сякаш се страхуваше, че някой може да ги чуе.

— Значи ще го защитиш?

Ако не знаеше по-добре, Страйдър можеше почти да се закълне, че чува надежда в гласа на Деймиън.

— Смяташ ли да го използваш срещу мен?

Деймиън се засмя студено. Подигравателно.

— Не. Няма да го направя.

— Заклевах ли се?

Мъжът се усмихна.

— Дори да го направя, би ли ми повярвал?

Не, не би му повярвал. Как би могъл, след като Деймиън вече бе признал факта, че го мрази?

— Защо си му казал, че аз съм баща му?

Деймиън погледна встрани и не побърза да отговори на този въпрос.

— Не знаех какво да му кажа, когато ме попита. Така че се опитах да се сетя за някой, на когото той трябваше да се възхищава и да се стреми да подражава.

Деймиън срещна погледа му и омразата в очите му бе изпепеляваща.

— Единственият почтен човек, за когото можах да се сетя, беше ти.

Страйдър наистина не разбираше мотивите на мъжа или неоправданата му омраза.

— И ти ме мразиш заради това?

— Мразя те по много причини.

— И все пак изпрати при мен дете, което да отгледам?

Деймиън затегна хватката си върху стола.

— Ще ти платя както подобава за всичките му разходи.

— Не искам парите ти, Деймиън. Нито пък имам нужда от тях. Само искам да оставиш момчето на мира и да не си играеш с чувствата и ума му.

— Не се притеснявай за това. Ще остана извън живота му. Кажете му, че чичо му е мъртъв. Това е всичко, което трябва да знае.

Страйдър кимна.

— Имам само един последен въпрос.

— И това ли е всичко?

— Колко пари да изпратя на господаря на Фатима, за да купя свободата ѝ?

Деймиън наклони глава.

— Така разбрах, че си бил ти, Деймиън. Освен медальона, който носеше момчето, остана въпросът с пристигането му тук от Утремер. Нужна е намесата на някой много важен, за да пристигнат невредими в Англия. Трябваше да бъдеш по-внимателен.

Деймиън не обърна внимание на предупреждението му.

— Защо искаш да задържиш Фатима?

— Защото Александър я обича и се нуждае от някого около себе си, когото познава. Ти най-много от всички хора би трябвало да разбираш, какво е усещането да бъдеш чужденец в чужда земя, където никой не те разбира, когато говориш и нямаш нищо, освен непознати около себе си.

Един мускул в челюстта на Деймиън затрепери, когато погледна встрани.

— Аз ще се погрижа за господаря й.

Страйдър кимна, после се обърна, за да си тръгне.

— Чакай.

Страйдър наблюдаваше как Деймиън го оставя и отива в спалнята си. Няколко минути по-късно, той се върна с издялан дървен рицар, голям колкото човешка длан и го подаде на Страйдър.

— Кажи на Александър, че липсва на Едуард.

Страйдър се намръщи на играчката и неясното съобщение на Деймиън. Този път, когато той се обърна, за да си тръгне, Деймиън сграбчи ръката му яростно и го задържа на място.

— Не го отглеждай така, че да бъде глупак какъвто бях аз, Страйдър. Направи така, че да порасне и да стане добър човек.

Деймиън го пусна и закрачи обратно към спалнята си без повече да погледне в неговата посока. Двойните врати отекнаха злоещо преди Страйдър да чуе как се заключват. Ето това бе една интересна среща... Страйдър все още не знаеше защо Деймиън беше изпратил Александър при него, нито защо бе толкова важно за него той да пази и отгледа детето. Въздъхвайки заради странността на всичко това, той излезе от стаята и се запъти към кухнята.

Роуина стоеше встрани, докато Свен играеше с Александър. За човек, който твърди, че не иска да има нищо общо с деца, не му бе отнело много време да се сприятели с момчето.

— Добре, Александър — каза той, когато момчето вдигна два стръка целина. — Ето идва огненото кълбо от катапулта.

Свен държеше много голяма репичка в ръката си, като я въртеше, докато падаше върху стръковете целина и издаваше шумове, приличащи на пожар и летящи стрели. Да не говорим за звука от мъже, които викаха за помощ при падащите репички, или по-скоро „огнените кълба“.

Александър се засмя, когато Свен уцели стръковете целина.

— О, главата ми — каза рицарят, като вдигна един стрък целина и го затътри по масата, сякаш е човек, който куца. — Всичко е в пламъци! Ау, ау, ау!

Александър се засмя още повече. Роуина и Фатима, която седеше до момчето и довършваше купата си с овесена каша с грах и лук, си размениха ужасени погледи. Страйдър влезе и Свен веднага остави стръка целина и се изправи.

— Не си играй с храната — каза той строго на Александър, който изглеждаше объркан от внезапната промяна в поведението на рицаря.

Прочиствайки гърлото си, Свен хвърли гневен поглед на Страйдър.

— Сега ще тръгвам.

Страйдър срещна погледа на Роуина и се засмя.

— Пак ли играеше на играта с горящите стръкове целина?

— Прави ли го често? — попита тя.

— Да, но ме плаши по-малко, когато го прави, за да забавлява деца, а не себе си.

Роуина се засмя. Той коленичи до Александър. Момчето подръпна ухото си, докато Страйдър му подаваше малка дървена играчка.

— Едуард! — извика Александър, грабвайки играчката. — Къде го намери?

Тя видя болката, преминаваща през лицето на Страйдър, когато момчето целуна куклата си.

— Чичо ти ти го изпраща. Той каза да ти кажа, че си липсвал на Едуард.

Роуина наблюдаваше лицето на Страйдър. Имаше нещо, което криеше.

— О, Едуард — извика Александър отново, притискайки рицаря. — Мислех, че съм те изгубил. Но всичко е наред. Сега сме заедно и

можем да се бием с още дракони и... — той погледна към масата, където Свен бе оставил зеленчуците — и целина.

Докато Александър си играеше с рицаря, Роуина дръпна Страйдър настрана.

— Откъде имаш тази кукла?

Страйдър сви рамене и продължи да се взира в Александър, който си играеше с играчката. Поне докато не осъзна нещо. Само колко много Александър приличаше на Деймиън — като се започнеше от очите му, които бяха кафеникавозелени, но бяха достатъчно близо по форма и цвят, за да издадат, че Деймиън е баща на момчето. Той изпусна дълга, продължителна въздишка, когато осъзна това. Сега всичко имаше смисъл. Защо Деймиън бе задържал Едуард. Защо се бе засмял, когато Страйдър го беше попитал дали ще застраши детето. И все пак нищо от това нямаше смисъл. Ако Деймиън го мразеше толкова много, защо би изпратил сина си, за да го отгледа? Освен ако Деймиън не се страхуваше, че сарацините ще научат, че Александър му принадлежи.

Дори и да беше така защо Деймиън не бе завел момчето в дома си в Париж? Там той разполагаше с целия френски двор, който да пази детето. И все пак не можеше да е толкова просто. Ако беше, Деймиън щеше да го заведе вкъщи отдавна.

Трябваше да има много повече у Деймиън, отколкото бе предполагал. Ако бяха прави и Деймиън бе Скорпиона, тогава детето можеше да се превърне в пионка на някоя от държавите и да бъде използвано срещу Деймиън и като англичанин, и като французин.

Горкият Деймиън, но той трябваше да му го признае. Кой би си помислил да търси при най-омразния му враг, за да намери сина му?

Това беше брилянтен ход. И го предупреждаваше колко внимателен трябва да бъде с Деймиън.

— Страйдър — настоя Роуина. — Моля те, кажи ми какво става тук.

Той хвана ръката ѝ в своята и я целуна леко.

— Не мога, Роуина. Аз самият не съм сигурен и не искам да застраша детето, като кажа нещо повече.

Той огледа слугите, които се стремяха да не им обръщат внимание, но обикновено това бе само уловка. Слугите клюкарстваха.

Често. Роуина явно разбра смисъла на думите му, защото кимна и отиде да си играе с Александър.

Страйдър ги наблюдаваше. Бяха толкова скъпи за него. Но докато ги гледаше, думите на Свен се върнаха, за да го преследват. Неговият рицар беше прав. Той не можеше просто да се ожени за нея и да си тръгне. Ако постъпеше така, това щеше да я остави уязвима за нападение от всеки, който искаше да го нарани.

Но сега, той имаше Александър...

— Татко?

Той погледна към момчето.

— Да?

— Имам нужда от нощно гърне.

Фатима се изправи.

— Къде да го заведа?

— Аз ще го заведа — каза Роуина, протягайки ръката към детето.
— Никой няма да си помисли нищо за нас, щом сме заедно.

Ръка за ръка, те бързо излязоха. Фатима се върна към храната си, докато Страйдър настаняваше Едуард на краката му до окопите на Александър.

— Господарю? — попита Фатима. — Може ли смирено да ви попитам защо изглеждате толкова тъжен в присъствието на Александър? Той е добро момче и създава много малко неприятности в сравнение с другите деца на неговата възраст.

— Знам, Фатима — каза Страйдър, докато си играеше с ръцете на войника. — Само съм загрижен, тъй като не виждам начин едновременно да спася света и да отгледам сина си.

— Какво имате предвид?

— Навън има толкова много зло, от което да предпазвам него и останалите. Как мога да се боря за това и да го пазя едновременно?

Тя изглеждаше два пъти по-озадачена от думите му.

— Аз все още не разбирам, милорд. Вие сте само един мъж с един меч, за да се борите срещу всички по света. Това наистина е нещо добро. Но когато си отидете, мечът също си отива. Така че ми се струва, че макар и да е важно да се борите с лошия човек, то е също толкова важно, колкото да отгледате един добър човек. Отглеждането на повече от един би било още по-добре. По този начин, когато ви

няма, ще оставите цяло едно поколение зад себе си, което ще се бори за това, което е правилно.

Страйдър бе възхитен от мъдростта ѝ.

— Благодаря ти, Фатима. Никога преди не бях поглеждал нещата по този начин.

Тя кимна и дояде храната си. Страйдър стоеше мълчаливо и размишляваше над думите ѝ. Това бе имала предвид Зенобия, когато говореше за Саймън. Въпреки че, за да бъде справедлив към Фатима, Зенобия не се бе изразила толкова красноречиво. Да, той имаше нещо, за което да се бори. И за пръв път не беше Братството.

ГЛАВА 17

Денят отлетя, докато Страйдър представяше Александър и Фатима на хората си и ги развеждаше из замъка. Той също така възложи на гостуващ шивач да изработи нови дрехи за двамата — нещо, което не би ги карало да изпъкват толкова ярко сред останалата част от хората там. По залез-слънце Фатима отиде да се моли, докато Александър дремваше в стаята на Роуина под зоркото ѝ око. Докато синът му спеше в леглото, в което жадуваше да бъде, Страйдър бе събрал хората в шатрата си.

— Нещо не е наред, нали? — попита Уил. Гласът му бе груб и сърдит, докато заставаеше самонадеяно до бюрото. — Мога да го усетя с костите си.

— Не — опроверга го Страйдър. — Не точно.

Свен изпуктя отвратно, докато стоеше до входа, скръстил ръце пред гърдите си.

— Заради тази жена отново. Тя е съсипала ума му.

Страйдър изръмжа към него.

— Не е заради Роуина.

— Тогава е заради момчето — каза Уил, гледайки към Рейвън. — Може да го изпратим...

— Не е заради Александър — отвърна Страйдър, прекъсвайки Уил също по средата на изречението.

— Тогава защо сме тук? — попита Свен.

— Защото искам да си поговоря с всички вас. От известно време мисля за бъдещето ни.

Свен изруга.

— Заради Роуина е. Искаш да се ожениш за нея. Знаех си.

— Не е само Роуина — отговори Страйдър. — Има много неща, заложили на карта.

— Така или иначе, ние продължаваме — каза Рейвън, докато сядаше на бюрото на Страйдър. — Знаеш ли, Свен, няма нужда Страйдър да ни води на всяка крачка.

Ноздрите на Свен се разшириха.

— Дръж си езика зад зъбите, плъх. Не знаеш какво говориш.

— Не, нека момчето се изкаже — каза Вал. — Не е честно от наша страна да искаме от Страйдър да пожертва още от живота си за нашата кауза. Още повече че това би трябвало да спре Саймън да се ожени за Кена.

— Но ние имаме нужда от лидер — настоя Свен.

— Аз не умирам — намеси Страйдър. — Все още съм тук. Просто ще прекарвам повече време в Англия.

— За да пазиш семейството си? — попита Свен, а гласът му бе пропит с горчицина. — Мислех, че ние сме твоето семейство.

Вал го сграбчи за туниката.

— Да не си посмял да му вменияваш вина по този начин. Ние сме семейство. Всички. И част от това да имаме семейство, означава да оказваме подкрепа на брат ни, когато той открие нещо, от което се нуждае.

Свен се освободи от хватката му.

— Имам нужда от Страйдър.

— Страйдър се нуждае от Роуина — отвърна Рейвън спокойно от бюрото. — Виждали сте начина, по който я гледа. А и той има син, който да отглежда. Лично аз бих искал да видя Александър безопасно настанен в дом.

Рейвън погледна към Страйдър.

— Всички вие знаете, че никога не съм познавал родителите си. Майка ми е починала при раждането ми, а баща ми, преди да бъда изпратен за отглеждане. — Погледът му се насочи към Свен. — На теб може и да не ти пука за роднините ти, но ги познаваш и можеш да отидеш и да ги посетиш всеки път, когато поискаш. Нямах представа какво е да се чудиш какво представлява бащината любов или майчината ласка. Заклех се да служа на Братството, така че деца като тези да получат онова, което ми липсваше.

Рейвън се изправи и протегна ръка към Страйдър.

— Дали тук, или в чужбина, ще ти служи където и да отидем. Но заради доброто на Александър, се надявам да решиш да останеш тук и да му бъдеш баща.

Вал кимна.

— Ние можем сами да ходим по турнири и въпреки това да посредничим между Утремер и Англия.

Уил изви устните си и изсумтя в знак на несъгласие, но в крайна сметка се присъедини към останалите.

— Любов, блях. Никога не съм мислил, че ще се хванеш на такава глупост, но се надявам, че тези проклети и глупави емоции ще ти послужат по-добре, отколкото на мен.

Всички погледнаха към Свен, който не бе помръднал.

— Стоя зад думите си. Няма да се съюзя с вас и да гледам как каузата ни се проваля.

— Не се нуждая от разрешението ви — каза Страйдър. — Просто исках всички да го разберете от собствената ми уста.

— Ето че вече знаем — отсече Свен и напусна шатрата.

— Ще се върне — каза Уил. — Или ще го налагам с юруци, докато не го стори.

Страйдър изсумтя при тези думи.

Роуина дръпна плаща на входа. И тримата му мъже мигновено започнаха да се държат неловко и бързо се изнизаха навън.

— Прекъснах ли нещо? — попита тя, като внасяше лютнята в шатрата.

— Не, приключихме — той се намръщи, когато хвърли поглед назад към входа, очаквайки да види Александър да припка зад нея.

— Александър е с Бриджит и Фатима в стаята ми.

Страйдър кимна.

— Добре. Исках да остана няколко минути насаме с теб. Мислех си...

— Какво е това? — попита тя, прекъсвайки го, докато се придвижваше към бюрото му.

Той се намръщи, когато видя как тя взема списъка с двубоите за турнира, които Уил му бе прочел по-рано тази вечер.

— Нищо. Само списък с противниците ни.

Лицето ѝ пламна, докато прелистваше купчината листове.

— Мили Боже... колко мъже има тук?

— Сто и петдесет.

— Сто и петдесет? — повтори тя невярващо. — Тук пише, че ще има двубои в три поредни дни.

— Да, имаше толкова много участници тази година, че Хенри реши да удължи времето за двубоите.

Тя го погледна невярващо.

— Защо всички са тук?

— Защото Хенри е обявил теб като награда.

Тя се стегна, докато разглеждаше имената.

— Половината от тези мъже открито ме презират. А останалите не познавам изобщо. Откъде са дошли?

— Отвсякъде, Роуина. Както сама каза, ти притежаваш едно от най-добрите парчета земя в познатия свят. Тук има много хора, които биха продали душите си, за да го имат. Като се ожени за теб един мъж, от безимотен рицар се превръща във влиятелен барон. Ти никога не си била без нищо, така че не можеш да си представиш какво изкушение представляваш.

Тя гръшна листовете, изглеждайки ужасена.

— Значи аз съм една високо оценена гъска и нищо повече?

— Роуина, ти го знаеше през цялото време.

— Да — каза тя гневно. — Но не знаех, че ще изпълзят мъже от всички краища на Европа само за да се бият помежду си за парче земя, което се оказва мое.

Той бе озадачен от логиката и възмущението ѝ.

— И това! — тя посочи към едно от имената, които не можеше да прочете. — Деймиън Сейнт Сиър се е записал за двубой? Деймиън?

— Да, никой ли не ти е казал?

— Очевидно не. Защо ще участва?

— Ти го забавляваше през изминалата седмица, докато се опитваше да го изобличиш.

— Забавлявала съм го? — изкрещя тя. — Мъжът уби най-добрата ми приятелка и е хладнокръвен убиец. Никога няма да се омъжа за такъв като него. По-скоро бих умряла.

Страйдър се опита да я успокои.

— Не се притеснявай, милейди. Няма да се наложи да се омъжиш за него или за някой от другите. Ще спечеля турнира за теб.

Тя наклони глава подозрително.

— Сигурен ли си?

Той се вцепени, обиден от въпроса.

— Няма мъж в този списък, който да не съм хвърлял многократно на земята по време на двубой.

— Включително Деймиън?

Страйдър се поколеба.

— Не си го побеждавал?

— Не, не и в турнир. Но не изпитвам страх относно победата му, не трябва и ти да го правиш.

Тя притисна ръце към главата си, сякаш изпитваше болка в слепоочията си.

— О, Страйдър, не можеш да си представиш как се чувствам в момента, знаейки, че всички тези мъже са тук, за да се бият един срещу друг, да проливат кръв заради мен.

Тя го погледна.

— Искаш ли все още да се ожениш за мен? Сега? Тази вечер? Заведи ме далеч от тази лудост.

Искаше му се да може да го направи. Но не беше толкова лесно.

— Не.

— Не?

— Не, Роуина, не можем. Ако си искала да се омъжиш за мен, трябваше да ми кажеш „да“ преди три седмици, когато те попитах.

— Какво искаш да кажеш, че не можем да се оженим сега? Защо не?

Той посочи листовите на бюрото си.

— Сама видя списъка, Роуина. Тези мъже са дошли тук, защото Хенри обеща, че ти ще си наградата за победителя. Ако се ожени за теб, седмица, преди да започне турнирът, ще атакуват Хенри и ще го детронират.

— Не може да си сериозен.

— Повярвай ми, никога не бих се шегувал с нещо подобно. Трябва да минем през това.

Очите ѝ искряха и тя се обърна към него, а бузите ѝ бяха потъмнели от гняв. Небеса, бе красива, когато беше ядосана.

— Разбирам. Трябва да си седя като добра гъска и да давам кураж на моя касапин.

Все пак гневът ѝ започваше да разпалва неговия.

— Аз не съм касапин и ти не си гъска. И защо спорим за това, щом искаш да се омъжиш за мен?

— Защото мразя да виждам мъже, биещи се помежду си за такава глупост, и се отвращавам от това, че аз съм причината зрели мъже да се опитват да се убият един друг.

— Мислех, че това е цялата идея на рицарската любов. Жертваш живота си за недостижима дама, въпреки че никога няма да имаш нещо повече от бегъл поглед от нея?

Тя изсумтя най-непристойно, когато го чу.

— Не това е любовта, за която пиша аз. Не намирам нищо романтично в ненужните кръвопролития.

Страйдър я придърпа достатъчно близо, за да може да целуне слепоочието ѝ. Той вдиша сладкия аромат на цветя от косата ѝ.

— След следващия петък, никога повече няма да се боиш от ненужни кръвопролития. Аз ще те спечеля на турнира, така че няма да има защо да се страхуваш от тях.

Тя кимна и се успокои донякъде.

— А аз ще дойда, облечена в бели пера, както правят всички добри гъски.

Той въздъхна при упоритостта си.

— Би ли предпочела да загубя?

— Не! Най-вече не от някой като Деймиън Сейнт Сиър.

— Тогава защо се караме?

— Защото така! — тя се завъртя на пети и изхвърча от шатрата му.

Страйдър стоеше там напълно изумен, опитвайки се да разбере какво точно се е случило.

— Жени — изръмжа той.

Никой мъж не би могъл някога да ги разбере. Прокарвайки ръка през косата си, той се насочи към мъжете за утеха. Поне те казваха каквото имат предвид и имаше смисъл, когато говореха.

Страйдър прекара следващите няколко дни в подготовка за турнира, без каквито и да било уроци от Роуина. В действителност тя почти не говореше с него, освен да кряска като гъска и да маха с ръце всеки път, когато той се опиташе да говори с нея.

И Бог да се смили над него, но и Александър бе придобил този навик.

— Не съм ли смешен, татко? Роуина каза, че това ще те накара да се смееш.

По-скоро да стене. Но Страйдър отказа да нарани чувствата на момчето. Така че го потупа по главата и го изпрати с Фатима, докато проклинаше Роуина за това, че се държи детински. Страйдър прекара нощта преди турнира в параклиса по стар навик, като каза една молитва за сила и за всички души, които познаваше и които бяха починали далеч от семействата си.

Късно вечерта, когато се запъти обратно към шатрата си, намери Роуина да чака там. Облечена в дълга пелерина, тя седеше до малкото легло на Александър, наблюдавайки съня на момчето.

— Какво правиш тук? — попита той, като наполовина очакваше тя отново да изкряка.

Тя не го направи. Вместо това бавно се изправи на крака и застана пред него.

— Пуснах Фатима да си почива. Не знаех, че ще те няма толкова дълго. Надявах се, че ще се върнеш преди Джоан и Бриджит да изчезнат, но уви, сега нямаше кой да гледа Александър.

Той прокара пръсти през косата си.

— Нямаше да закъснея, ако знаех, че си тук и ме чакаш, без да крякаш.

Тя му се усмихна и целомъдрено пристисна устните си към неговите.

— Съжалявам за поведението си и още повече че използвах помощта на Александър, за да те дразня. Не беше хубаво от моя страна.

Страйдър прочисти гърлото си. Трудно беше да ѝ се ядосва, когато тя стоеше там, докато се извиняваше и изглеждаше толкова привлекателно.

— Прощавам ти.

— Добре — тя се отдръпна и изкряка.

Страйдър извъртя очи. Роуина се засмя.

— Само те дразня.

Тя хвърли поглед през рамо към мястото, на което спеше Александър, сякаш за да се увери, че момчето не е помръднало. След това разтвори пелерината си. Дъхът му заседна в гърлото, когато видя прозрачната ѝ риза, която по-скоро показваше, отколкото скриваше тялото ѝ. Розовите ѝ зърна бяха твърди и леко щръкнали, умоляващи го да ги вкуси.

Но повече от това, ризата ѝ показваше грубия му почерк, с който бе написал думите „Аз принадлежа на Страйдър“.

Тя сложи ръка на бузата му.

— Не съм забравила.

Тя остави пелерината ѝ да се затвори и след това се опита да надникне под туниката му.

— А ти?

— Не, но за разлика от теб, бях принуден да измия моето, след като Вал и Рейвън го видяха. Подиграват ми се от дни.

— Така ли?

— Да, затова тази вечер Рейвън се оттегли, за да лъска бронята ми.

— А Вал?

— Той все още куца.

Тя се засмя, когато чу това. Страйдър отметна пелерината още веднъж, така че да може да придърпа едва прикритото ѝ тяло към своето и да погали кожата ѝ през ефирната материя.

— Ммм — въздъхна той срещу ухото ѝ. — Искан ми се да бях вътре в теб точно сега, да те вкусвам...

Тя се изчерви при думите му.

— Милорд, синът ти спи само на няколко метра от нас.

— Знам, и това е причината, поради която в момента не си на пода, покрита с целувките ми.

Той обхвана лицето ѝ с едната ръка, целуна я дълбоко, после я пусна. Роуина отстъпи назад и му се усмихна.

— Имаш нужда от почивка. Утре трябва да победиш трима мъже.

— Да, така е.

Тя взе двете му ръце в своите и се вторачи в белезите по тях, сякаш ѝ причиняваха болка.

— Съжалявам, че не казах да, когато ме помоли да се омъжа за теб, и се моля никой да не пострада в тази пародия, особено ти.

Той кимна.

— Знаеш, че когато спечеля, възнамерявам да те задържа.

— Знам. Александър има нужда от майка.

В очите ѝ имаше болка, от която сърцето му се сви.

— Роуина...

— Шшт — каза тя, слагайки пръст върху устните му. — Знам, че не мога да те задържа вкъщи, Страйдър. Нямам никакво желание да се опитвам. Както каза в килията, най-добре е да се оженим. Това решава всичките ни проблеми и дарява Александър с дом.

Той никога нямаше да я обича повече, отколкото в тази минута. Тя не искаше нищо за себе си. Нищо. Целувайки ръката ѝ, ѝ пожела лека нощ и я наблюдаваше как си тръгва.

Утрото дойде твърде бавно за Страйдър, които се мятеше и въртеше заради картини, в които Роуина бе гъска на масата му. Жалко, че не бе облечена в ефирната рокля, а по-скоро бе изпечена. Кошмарите бяха ужасни.

Фатима дойде, за да се грижи за Александър, докато Дрюс и Рейвън го подготвяха за двубоите. Първата му битка бе в десет и когато се появи на терена, за да изчака реда си, погледът му се отправи към трибуните, докато не намери това, което търсеше.

Роуина седеше там със своите придворни дами, облечена в бяла, тясноскроена рокля и корона на главата си, украсена с бели гъши пера.

Той се засмя против волята си особено след като видя лицето на чичо ѝ до нея.

Можеше да разчита на своята дама да вбеси всеки мъж в близост до нея.

Роуина мразеше факта, че чичо ѝ и кралят я задължават да присъства на този провал.

Всеки път, когато двама мъже се хвърляха един срещу друг, тя се свиваше и затваряше очи. Винаги бе мразела звука от копитата на конете, от копието, сблъскващо се с плът и метал, и неизбежния шум от тръшването на тяло върху земята. Как можеха мъжете да бъдат толкова нецивилизовани един към друг? Космите на тила ѝ настръхнаха. Тя обърна глава, очаквайки да види как Страйдър се взира в нея. Не беше той. Долу стоеше Деймиън на гърба на големия си бял боен кон. И двамата бяха покрити със златни ризници и броня. Не можеше да види очите или лицето на Деймиън, но можеше да почувства студения му поглед върху тялото си.

Бързо извърна очи. Стори ѝ се, че измина цяла вечност преди Страйдър най-сетне да се появи. Той свали от коня първия си съперник без никакви усилия. Одобрителни викове преминаха през тълпата. След като достигна края на полето, накара черния си кон да се завърти

в кръг. Той се надигна на задните си крака, ритайки във въздуха с предните, когато Страйдър пусна счупеното копие. Той отпусна юздите на коня си и наклони глава към нея.

Роуина прехапа устни развълнувана, въпреки че не трябваше да бъде. Преди да успее да се спре, тя изпрати въздушна целувка на своя победител.

— Какво направи? — попита чичо й.

— Нищо — отвърна тя, гледайки надолу и подръпвайки ръкава си.

— Да не би... — той погледна към Страйдър, после обратно към нея. — Да не би да изпрати целувка на граф Блекмор?

— Привижда ти се, чичо.

— Да, направи го — каза Бриджит до нея. — Тя е влюбена в графа, милорд.

Роуина се намръщи на приятелката си.

— Вярно ли е това? — попита я той.

Нямаше нужда да го отрича.

— Да, чичо, така изглежда.

Лицето му стана убийствено сериозно.

— Тогава се моля за твое добро, Роуина, той да не изгуби.

— Няма — отвърна тя убедено.

Той трябваше да спечели този турнир. Нещо повече от бъдещето й зависеше от успеха му.

След като двубоите приключиха и благородниците отидоха да вечерят, Страйдър очакваше тази нощ Роуина да дойде в шатрата му. Беше подготвил всичко, включително да изпрати Александър да спи при Рейвън. Но тя не се появи, и когато отиде в залата, за да попита за нея, бе посрещнат от приятелката й Джоан, която му каза, че Роуина е болна тази нощ и не може да присъства на тържествата.

Когато се опита да отиде в стаята й, за да види как е, чичо й го беше отпратил.

— Не можем да позволим хората да си помислят, че предпочитаме един рицар пред друг, нали?

Ядосан от истинността на думите му, Страйдър се отпрати обратно към шатрата си, където прекара самотна нощ, сънувайки как една жена, облечена като гъска, прави любов с него. Когато пое към полето на сутринта, бе изтощен. Както и преди, Роуина бе на

трибуните, облечена в друга гъсешка рокля. Но днес изглеждаше доста по-бледа. Загрижен за нея, той отново се опита да я види, но бе възпрепятстван от чичо ѝ и краля.

Така че вместо това той изпрати Александър при нея. Синът му се втурна през тълпата, избягвайки телата, докато си проправяше път през трибуните до Роуина. Сърцето му се изпълни с гордост, когато тя взе момчето и то седна в скута ѝ, така че да може да гледа двубоите. Тя все още изглеждаше бледа, но сега, когато разговаряше с Александър и му сочеше нещо, имаше малко повече цвят в бузите си. Няколко минути по-късно, когато дойде редът на Страйдър да се състезава, Рейвън хвана юздите на коня му и го задържа на място, когато той трябваше да потегли и да посрещне своя опонент.

— Какво правиш?

Рейвън кимна към трибуните с глава, накъдето Страйдър погледна и видя как Александър тича към него. Той се препъна, когато стигна до тях, с което изнерви коня на рицаря. Докато Страйдър успокояваше звяра, Рейвън бързо вдигна Александър, за да го предпази.

— Внимавай, малкия — предупреди той. — Конят на баща ти може да те помисли за малка мишка и да те стъпче.

Александър дишаше тежко, когато Рейвън го задържа до Страйдър.

— Лейди Роуина ти изпраца това, татко.

Александър му подаде къс хартия, върху който бе написано нещо.

— Тя каза, да ти кажа, че не може да се види с теб преди последния двубой да приключи, но ти дръж това близо до сърцето си, после тя ще ти го прочете и ще те зарадва.

Страйдър прегърна Александър и му благодари. Рейвън го свали долу и момчето се завтече обратно към Роуина, докато Страйдър пъхаше бележката в ръкавицата си.

— Писмо — присмя се Рейвън. — Рискуваш живота и здравето си и вместо целувка всичко, което получаваш, е безполезно парче хартия. — Той поклати глава. — Боже, пощади ме от стрелата и ако Купидон трябва да стреля в сърцето ми, тогава остави я да ме убие.

Страйдър го пренебрегна, докато взимаше копието си от ръката на Рейвън и се изправи пред своя съперник. Той препусна с жребеца си

по полето и свали от коня другия ездач на първото преминаване.

Страйдър хвърли копие то си на земята, а след това погледна назад към Роуина.

Мястото ѝ бе празно и никъде нямаше следа от Александър. Разочарован, той въздъхна уморено. Нямаше съмнение, че гледката на това, как поваля човек на земята, я разстройва. Копнеейки да може да прекара известно време с нея, той слезе от коня си и отиде да чака следващия си двубой.

Тази нощ, след като двубоите бяха приключили, нямаше следа нито от Александър, нито от Роуина в голямата зала или шатрата му. Всичко, което получи, бе посещение от Фатима, която му каза, че дамата искала компания тази вечер и затова бе задържала Александър при себе си в спалнята. Толкова за изпращането на неговия шпионин.

По дяволите. С натежало сърце, Страйдър извади бележката и се загледа в нея. За пореден път в живота си съжали, че не може да чете. Вместо това той проследи красивия почерк с пръста си, копнеейки Роуина да бе с него.

По-рано той почти бе помолил един от хората си да му го прочете, но се беше спрял. Може би съдържаше нещо лично. Тя бе казала, че ще му го прочете и затова той щеше да го пази до сърцето си, докато го направеше. Жадуващ за нея, Страйдър вдигна хартията до носа си, като усети съвсем лек полъх на аромата ѝ. Тялото му се възбуди незабавно, докато образът ѝ, облечен в ефирна рокля, нахлу в съзнанието му.

— Ти си вещица — вдъхна той. — Винаги ме измъчваш.

Но тя бе вещицата, която обичаше, и на следващия ден щеше да бъде негова. Или поне така си мислеше.

Сутринта зората бе ярка. За първи път Страйдър спа добре и когато се появи на полето, Роуина седеше на трибуните с Александър. Двата му помахаха. С леко сърце, той повали следващите двама съперници и в края на деня събитията се развиха точно както си мислеше. Всичко се свеждаше до двубой между него и Деймиън. Те слушаха, докато глашатаят обявяваше резултатите. Всичко почти свърши. Роуина скоро щеше да бъде негова и никой нямаше да е в състояние да ги раздели.

Деймиън дръпна юздите на коня си до него и му хвърли такъв самодоволен поглед, че дори маската му не можа да го прикрие.

— Виж за последен път дамата си, Страйдър. След няколко минути, тя ще принадлежи на мен.

— Не — каза Страйдър, знаейки истината в сърцето си. — Тя никога няма да ти принадлежи.

И в този миг видя лицето на майка си и получи прозрение. Роуина му принадлежеше точно както той ѝ принадлежеше, но не по начина, по който си мислеше. Тя бе докоснала сърцето му, душата му и сега, когато бе на път да се изправи срещу своя приятел от детинство, който се бе превърнал във враг, най-накрая разбра защо Роуина бе облечена като гъска. Точно както разбираше, че единствената причина Деймиън да я иска, бе, защото Страйдър я искаше. Тя не означаваше нищо за Деймиън. Но бе всичко за Страйдър. Роуина бе права. Някои битки никога не биха могли да се водят с меч или копие. Не чрез стрела или обсада. Имаше само един начин да спечели своята дама.

Роуина държеше Александър близо до себе си, докато той бърбореше за това как баща му щеше да победи другия рицар. Как никой не би могъл да победи рицар толкова велик, колкото баща му.

— Чичо ми каза така — каза Александър убедено. — А чичо ми никога не ме е лъгал. Нито веднъж.

Тя стисна малкия дърдорко, докато чакаше да започне двубоя.

Както всички други рицари преди тях, Деймиън и Страйдър се приготвиха за битка. Бронята на Деймиън блестеше в златно — символ на богатство. Страйдър, които също можеше да си позволи скъпа броня, носеше обикновена сребърна ризница над кожения си акетон^[1]. Това бе практично облекло за битка. Конете потропваха, докато глашатаят не вдигна флага. Двамата рицари се втурнаха с конете си напред. Роуина затаи дъх, очаквайки звуците, които мразеше. Но за първи път те не се чуха.

Точно когато Страйдър щеше да се сблъска с Деймиън, той отклони коня си от копието и от полето. Челюстта ѝ, заедно с тези на хората по трибуните, увисна. Страйдър хвърли копието си към Рейвън, който се взираше в него, сякаш е загубил ума си. Наистина сигурно бе така. Защо не се биеше срещу Деймиън? Глашатаят се затича към Страйдър и каза нещо, което тя не можа да чуе, въпреки че публиката беше толкова тиха, че тя можеше да долови собствения си пулс, докато всички чакаха, за да разберат какво става. Дали графът бе ранен? Дали конят му бе пострадал?

Страйдър я погледна, поклати глава към глашатая и напусна полето заедно с коня си. Глашатаят се затича към трибуните, където седяха Хенри и Елеонор. Поемайки дълбоко дъх, той извика:

— Графът на Блекмор загуби двубоя, Ваши Величества. Победителят на турнира е Деймиън Сейнт Сиър, херцог на Навара, граф на Бижу и Авърлей и назова лейди Роуина за Дамата на всички сърца.

Роуина седеше мълчалива и зашеметена, не можейки да повярва на какво е била свидетел.

— Проклет да съм и да изгоря в най-дълбоката яма на Луцифер — каза някой зад нея. — Не мога да повярвам какво зрелище. Помните ли миналата година, когато графът почти уби най-добрия си приятел, само и само да не загуби двубой?

— Да — каза друг мъж. — Кучката от Съсекс явно наистина отговаря на прозвището си, щом графът се отказа след всичко това. Никога не съм мислил, че ще доживея да видя как Страйдър загубва двубой.

— И да я отхвърли също така. Тя трябва да е най-лошата от всички жени.

Болка сграбчи сърцето ѝ при жестоките им думи, когато чичо ѝ скочи на крака, за да се изправи срещу хората, които стояха зад тях.

— Как смееш! — изръмжа той.

Той каза още нещо, но тя не можа да го чуе, заради звъненето в ушите си.

— Баща ми изгуби? — изплака Александър. — Как може да загуби?

Роуина вдигна детето и го подаде на Джоан. Имаше нужда да се измъкне от тълпата. От всичко, докато умът ѝ проумееше случилото се. Нейният рицар бе отказал да се бори за нея. Тя се препъна по трибуните и се запъти сляпо към замъка. Страйдър бе напуснал полето? Беше се отказал?

— О, боже — въздъхна тя. — Моля те, нека да сънувам. Моля те, не позволявай това да е истина.

И все пак беше. Страйдър беше изчезнал и не я искаше. Той, който би убил заради най-малкото нещо, я беше изоставил там сама, за да преживее най-ужасното унижение.

Той, който живееше, за да се бие, бе отказал да се бие за нея. Неотслабваща агония преминаваше през нея, докато сълзите се стичаха по лицето ѝ. Каква глупачка бе тя?

Копнееща да умре, тя се запъти към стаята си, така че просто да може да легне и да се преструва, че този ден никога не се е случвал.

— Роуина! — извика Бриджит, дърпайки я, докато лежеше на леглото си във вцепенен пашкул от болка. — Състезанието за песен започва. Трябва да станеш.

Тя отказа. Роуина не искаше никога повече да напусне леглото си.

— Ставай! — каза Джоан, дърпайки я. — Самият крал Хенри каза, че ще изпрати стражите си тук, за да те отнесат, ако откажеш.

— Защо да си правя труда? — проплака Роуина. — Страйдър не се би заради мен, мислиш ли, че ще пее? Нямам желание да се върна там, където могат да шепнат и да говорят за мен.

Приятелките ѝ си размениха засрамени погледи. Джоан опита отново.

— Имаш заповед от краля, Роуина. Моля те.

Мразейки първородството си повече от всякога, Роуина се насили да се надигне.

Приятелките ѝ я хванаха незабавно и започнаха да оправят дрехите и да приглаждат косата ѝ.

— Не! — каза тя, като ги отблъсна. — Аз съм Кучката от Съсекс. Не външният ми вид кара мъжете да ме желаят. А само земите ми.

Бриджит я изгледа раздразнено.

— Поне си измий лицето.

Клатейки глава, Роуина напусна леглото, отвори вратата и се отправи с гневни крачки надолу по стълбите. Защо трябваше да се привежда в подходящ вид? Поне така щяха да имат нещо по-очевидно, на което да се подиграват. Ала когато стигна до голямата зала, смелостта ѝ леко се разклати. Там имаше доста зрители. Голяма тълпа, която се обърна и вторачи в нея като по команда, когато влезе. Всички сближиха глави, за да шушукат, но не я беше грижа. Държейки главата си по-високо от която и да е кралица, Роуина закрачи измежду тях, предизвиквайки ги да се засмеят. Някои го направиха. Но на нея не ѝ пукаше. Не можеше да усети порицанията им. Всичко, което можеше

да почувства, бе разбитото си сърце. Тя отиде до стола отдясно на Елеонор, който бе запазен за нея.

— Дете — каза кралицата дрезгаво веднага след като Роуина седна. — Да не би да си претърпяла нещастие?

— Да, Ваше Величество — въздъхна тя. — Бях стъпкана и смазана. Страхувам се, че никога няма да бъда същата.

Кралицата я потупа по ръката.

— Вече пропусна първите трима от трубадурите.

— Имаше ли някой добър?

— Не. Късметлийка си.

Но дори хуморът на Елеонор не можеше да я развесели.

— Колко се включиха?

— Само една дузина.

Роуина си пое дълбоко дъх и зачака, докато следващият мъж започна песента си. И докато слушаше, реши, че започва да се съгласява със Страйдър. Любовните песни действително не бяха нищо повече от боклук. Те не изразяваха истинската любов, а само възпяваха оди за женската шия и пресъхнали бедра. Вече не желаше проклетие да сполети рицарите, а всички тези отвратителни мъже, които пееха пред нея за измислени чувства на несподелена любов. И докато всеки от тях пееше, тя трябваше да си прехапе езика, за да не извика „Какво знаеш за това? Ако сърцето ти наистина беше разбито, нямаше да можеш да дишаш, камо ли да пееш.“ И все пак те пееха монотонно, докато очите на всички в залата бяха впити в нея.

— Бъди смела, дете — каза Елеонор. — Остана само един да бъде чул и след това можеш да се върнеш в покоите си.

А можеше ли? След това трябваше да се срещне с Деймиън, за да обсъди планирането на сватбата си, да не говорим за празненството тази вечер, когато щеше да бъде коронована за Кралица на турнира. Може би това последно мамино синче нямаше да е толкова ужасно в края на краищата в сравнение с ужаса, който я очакваше. Загледана в пода, тя дори не вдигна поглед, когато последният участник влезе.

Не и докато не чу дълбокия и плътен баритон, който изпълваше залата с най-красивия звук, който някога бе чувала. Сърцето ѝ бумтеше, тя вдигна глава и видя Страйдър да държи лютнята на майка си. Само че той не пееше любовна песен. По-скоро бе като хумористично петостишие, бе песен за една жена, която се облича като

гъска. И един мъж, който иска да я излапа. Смях и аплодисменти звъннаха веднага щом той изсвири последната нота. Дишай, дишай. Това беше единственото нещо, за което можеше да мисли Роуина. И все пак това не можа да я накара да си поеме дъх, когато Страйдър се приближи към нея. Той приглади косата ѝ и изправи пернатата ѝ корона.

— Струва ми се, че гъската ми е разрошила перата си.

Роуина се засмя, докато сълзите се стичаха по лицето ѝ.

— Добре — каза Хенри. — Ние никога не сме мислили, че ще видим ден като този. Нашият кралски шампион да се превърне в прост трубадур.

Роуина се засмя замаяна.

— Да, но той е несравним и в двете.

Хенри изсумтя, когато чу това.

— Елеонор?

— Обявявам лорд Страйдър за най-добър. Какво ще кажат останалите от вас?

Одобрителни възгласи се чува сред жените, както и няколко освирквания и съскания от мъжете. Но нито Страйдър, нито Роуина ги чува, докато се гледаха.

— Така, лейди Роуина — каза Хенри. — Свободна сте да изберете вашия съпруг. Кой ще бъде той?

Деймиън се изправи. До този момент, Роуина дори не беше осъзнала, че той присъства в залата. Той нито проговори, нито се раздвижи.

— Имате ли някого предвид? — попита кралицата.

— Да — въздъхна Роуина. — Искам някой, който може да ми пее, когато пожелае. Някой свиреп и силен, който притежава всички качества, които един благороден рицар трябва да има. В тази земя на мошеничество искам победител, който не се страхува да се застъпи за себе си или за другите.

Тя срещна погледа на Страйдър.

— За Дамата на любовта може да има само един съпруг.

— И той е?

— Единственият истински принц сред всички негодници. Лорд Страйдър, граф Блекмор.

Тя очакваше Деймиън да протестира, но за нейна изненада, той не го направи. Просто направи знак на хората си и тихо напусна залата.

— Какво ще кажете, лорд Страйдър? — попита Хенри. — Вие захвърлихте перфектното си постижение, така че да не трябва да се ожените за нея. Какво мислите за желанията ѝ?

Погледът на Страйдър не се отмести от нейния.

— Заставам до дамата, господарю, където смятам да бъда на нейните услуги.

Той протегна ръка и избърса сълзите от очите ѝ.

— Хубаво тогава — отвърна Хенри. — Ние ще ви видим оженени на сутринта.

Кралят и кралицата се изправиха на крака и докато минаваха покрай нея, Роуина чу мърморенето на Елеонор:

— Нали ти казах, Хенри. Трябва да ме слушаш повече, отколкото съветниците си.

Без да обръща внимание на публиката в залата и чичо ѝ, Страйдър я вдигна от стола и я изнесе от стаята нагоре по стълбите, докато не стигнаха до спалнята ѝ.

— Какво правиш? — попита тя.

— Компрометирам те, така че да нямаш друг избор, освен да се омъжиш за мен на сутринта.

Тя се засмя.

— Ти вече си ме компрометирал, милорд.

— Как така?

— Пазиш ли бележката, която ти изпратих?

Той я извади от ръкава си. Роуина я отвори и му я прочете.

— Рицар на сърцата и гибел за всички жени, знай, че трябва да спечелиш този турнир за мен, в противен случай ще имам трудности да обясня на новия си господар най-новото ми попълнение.

Той се намръщи, сякаш нямаше представа за какво говори тя.

— Твоето най-ново попълнение?

Роуина хвана ръката му и я положи върху корема си, където все още стояха думите му.

— Да, милорд. Все още е рано, но съм почти сигурна, че в мен живее твоят бъдещ наследник.

Страйдър не можеше да диша, докато се взираше в нея невярващо.

— Откъде знаеш?

— Казах ти, че все още е рано, но нямах месечно кървене. Мисля, че скоро трябва да бъдем родители на собствено дете, Страйдър. Но не се страхувай. Нямам никакво намерение да те карам да останеш вкъщи с нас.

— Прогонваш ме от дома ми?

— Не — отвърна тя намръщено. Как би могъл да си помисли такова нещо? — Никога не бих го направила.

— Тогава долу говорех сериозно, милейди. Никога повече не възнамерявам да те напусна. Да, ще продължа да се боря за братята си, но не мога да се бия без сърцето си, а това си ти. Обичам те, Роуина. Няма друга дама за мен и никога няма да има.

Тя го целуна нежно.

— Тогава това е добре, Страйдър. Защото никога няма да има друг лорд, който някога да приветствам в сърцето си.

---

[1] Акетон — вълнена или кожена дреха, която се носи под бронята — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Роуина спря, докато Страйдър поставяше последните ѝ вещи в една от товарните каруци. Колко странно, че когато бе пристигнала, последното нещо, което някога бе очаквала, бе да напусне Хексъм със съпруг и дете. И все пак ето я, държаща ръката на Александър, докато баща му товареше багажа за пътуването им до новия им дом. Повечето от благородниците вече си бяха отишли, а на другия ден Елеонор и Хенри също щяха да отпътуват.

Свен все още бе по-скоро груб с тях, но днес като че ли малко по-малко, тъй като яздеше между Вал и Уил, а едното му око бе насинено. Рейвън водеше малката кобила на Александър и бе пожелал да пази момчето от неприятности, докато пътуваха.

Щеше да им отнеме няколко дни, да стигнат до дома на Страйдър, където щяха да останат Вал и Рейвън, докато Свен и Уил да се отправят на север, за да проверят как са Кит и останалите.

Чичо ѝ застана до нея със сълзи в очите. Страйдър с удоволствие му бе позволил да остане в Съсекс като негов васал, за да наглежда хората и земите.

— Ще ми липсваш, феичке — каза той, преди да я целуна по бузата.

— И ти на мен, чичо. Ще ми пишеш ли?

— Винаги.

След като и последната кола бе препълнена, Страйдър се присъедини към нея.

— Готови сме за тръгване, когато и ти си готова, графиньо моя.

Тя кимна и хвана полите си, но преди да успее да направи крачка, видя Деймиън да се насочва към тях. Дългото му наметало се развяваше около него и бе обграден от двама огромни мъже. Когато се приближи, хората му се отдръпнаха. Той застана пред тях, без да казва нищо и както всеки друг път, когато го бе срещала, Роуина не можеше да каже в кой от тях двамата се вира.

След един дълъг миг, той пристъпи напред и протегна облечената си в ръкавица ръка, за да разроши косата на Александър. Погълна го усещането за неимоверна тъга.

— Грижи се за семейството си, Страйдър — каза той дрезгаво. — Не позволявай да им се случи нищо лошо.

Деймиън вдигна Александър и го постави на гърба на кобила му. Без да каже дума, той се обърна и ги остави да се взират след него.

— Това беше странно — прошепна тя.

— Той е неспокоен мъж — каза тихо Страйдър. — Само се надявам, че един ден ще намери мир в себе си.

Страйдър подаде ръка на чичо й.

— Пазете се, милорд. Ще ви видя скоро.

— Да — съгласи се чичо й. — Страхувам се, че без Роуина и нейните дами в залата ще бъде твърде тихо за моя вкус. Ще ви посетя в най-скоро време.

Роуина му махна за довиждане, когато Страйдър я вдигна и я понесе към коня й. Той я сложи на седлото, а след това й подаде юздите.

— Готова ли си, милейди?

— Да, лорде. Отведи ме в бъдещето ми каквото и да е то.

Защото сега, когато имаше своя принц, тя знаеше, че бъдещето със съпруга й никога няма да бъде мрачно. Любовта наистина побеждава всичко — дори двама твърдоглавци, които са длъжни да отглеждат още по-упорити деца за в бъдеще.

Но според нея това бе хубаво. В крайна сметка светът се нуждаеше от герои, които да могат да владеят както мечовете, така и думите с еднакво умение.

ЕПИЛОГ

Уитърнси, Англия

Три месеца по-късно

Кристиан от Акра седеше в салона на единствената странноприемница в града, довършвайки вечерята си в усамотение, докато останалата част от обитателите на хана ядяха и пиеха шумно около него. Беше прекарал тук последните четири дни, в очакване да се срещне с Пейгън и Локлан МакАлистър. Планът бе да обединят силите си. Всички те бяха по следите на убиеца на Лизандър, за който се говореше, че е поел в тази посока с братята си. Ако убиеца на Лизандър бе някъде наблизко, Кристиан щеше да го намери и да го накара да плати за това, което бе взел от тях. И ако Локлан бе научил нещо полезно за изчезналия му брат, то това щеше да зарадва Кристиан още повече. Но в края на деня единственото нещо, което имаше значение за него, бе да направи така, че душата на Лизандър да почива в мир.

Изпивайки последната глътка от бирата си, Кристиан остави пари на масата, след което се отправи към стаята, която бе наел. В моменти като този, той почти мразеше това, че пътува сам. Особено откакто Назир и Зенобия се бяха отделили от неговата компания. Бяха заминали само преди ден по пътя си обратно към Утремер. Но все пак Кристиан бе избрал да живее живота си сам. Освен това бе прекарал голяма част от детството си в уединение в манастирска килия, където братята забраняваха разговорите. Те използваха ръцете си, за да говорят един с друг. Никога устата си. Така че тишината и самотата не бяха нищо ново за него.

Кристиан стигна до стаята си в края на коридора и отвори вратата. Спря рязко, когато видя фигурата, чакаща там.

Дребен на ръст, неизвестният човек бе облечен в дълга черна кадифена пелерина, която не му даде никаква информация за пола или националността му.

— Да не сте влезли в грешната стая? — попита той, мислейки, че това може би е друг пътник.

Фигурата се обърна към него.

— Зависи — отговори тя, а гласът ѝ бе гладък и чувствен, примесен с акцент, който не разпознаваше. — Ти ли си Кристиан от Акра?

— Кой го търси?

Жената се придвижи напред и смело дръпна тънка златна верига около врата му, където от часа на раждането му почиваше кралският символ на майка му.

— Да — каза тя, пускайки го отново на гърдите му от външната страна на черните монашески дрехи. — Наистина вие сте този, когото търся.

— А вие сте?

Еlegantните ѝ ръце се показаха от тъмните гънки на пелерината ѝ, за да я разкопчечат. Преди той дори да успее да си поеме дъх, тя я остави да се свлече на пода с леко изсвистяване и тежко тупване. Челюстта на Кристиан увисна, когато я видя да стои там съвсем гола, без нито една дреха, която да краси неопитомената ѝ прелест. Дълга черна коса се спускаше по раменете ѝ, покривайки гърдите ѝ, докато крайчетата гъделичкаха тъмния триъгълник между бедрата ѝ.

— Коя съм аз? — попита тя. — Аз съм съпругата ви и съм тук, за да предявя претенциите си. Поне за през нощта.

Издание:

Автор: Кинли Макгрегър

Заглавие: Мрачният рицар

Преводач: Димитрия Петрова

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Тиара Букс

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Мултипринт“ ООД

Излязла от печат: 28.02.2015

Редактор: Яна Иванова

Коректор: Гергана Димитрова

ISBN: 978-954-2969-39-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/12276>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.